



OBRAZ
DORIANA GRAYE
Oscar Wilde

OBRAZ DORIANA GRAYE

OSCAR WILDE

eknizky.sk

Obsah

Kapitola 1.	I
Kapitola 2.	13
Kapitola 3.	27
Kapitola 4.	39
Kapitola 5.	53
Kapitola 6.	63
Kapitola 7.	71
Kapitola 8.	81
Kapitola 9.	93
Kapitola 10.	103
Kapitola 11.	111
Kapitola 12.	127
Kapitola 13.	133
Kapitola 14.	139
Kapitola 15.	149
Kapitola 16.	157
Kapitola 17.	165
Kapitola 18.	171
Kapitola 19.	179
Kapitola 20.	187
WebLitera.com	191

KAPITOLA I.

Ateliér byl plný syté vůně růží, a když se mezi stromy v zahradě pohnul lehounký letní vánek, zavanul otevřenými dveřmi těžký pach šeríku nebo jemnější parfém růžově kvetoucího hlohu.

Z kouta na divanu z perských houní, na kterém ležel a kouřil nespočetné cigarety, jak měl ve zvyku, viděl lord Henry Wotton na medově sladké a medově zbarvené květy čilimníku, jehož chvějící se větve zřejmě stěží unesly to břímě krásy tak podobné plamenům. A přes dlouhé záclony z hrubého indického hedvábí, zavěšené před ohromným oknem, mihly se co chvíli fantastické stíny poletujících ptáků a vytvářely jakési prchavé japonské obrazy, takže lord Henry musel myslet na ty bledé malíře z Tokia, s tvářemi jako z nefritu, kteří se snaží uměleckým dílem, jež je nezbytně nehybné, vyvolat dojem hbitého pohybu. Mrzoutský bzukot včel, prodírajících se vysokou neposečenou trávou či kroužících s tvrdošjnou vytrvalostí kolem matně zlatých tykadel divoce rozrostlého kozího listu, zdánlivě ještě zvyšoval tísnivost ticha. Temné hřmění Londýna znělo jako basové tóny vzdálených varhan.

Uprostřed místnosti stál, připevněn na svislém malířském stojanu, portrét neobyčejně krásného mladého muže v životní velikosti a před ním, o trochu dál, seděl sám umělec, Basil Hallward, jehož pozdější nenadálé zmizení vzbudilo takový veřejný rozruch a dalo podnět k tolika podivným domněnkám.

Jak se malíř díval na spanilé a půvabné rysy, které tak dovedně zobrazil svým uměním, rozlil se mu po tváři radostný úsměv a už se zdálo, že nezmizí. Ale tu malíř vstal, zavřel oči a přitiskl si prsty na víčka, jako kdyby se pokoušel uvěznit v mozku nějaký zvláštní sen, z něhož by nerad procitl.

„To je tvoje nejlepší dílo, Basile, to je to nejlepší, cos kdy vytvořil,“ řekl ospale lord Henry. „To rozhodně musíš napřesrok poslat do Grosvenoru. V Akademii je to příliš veliké a příliš lidové. Kdykoli tam zajdu, je tam buď tolik lidí, že se nemohu dívat na obrazy, a to je strašné,

nebo je tam tolik obrazů, že se nemohu dívat na lidi, a to je ještě horší. Tohle se opravdu hodí jenom do Grosvenoru.“

„Asi to nepošlu nikam,“ odvětil malíř a potřásl zakloněnou hlavou. Pro ten charakteristický pohyb se mu přátelé smávali už v Oxfordu. „Ne, nikam to nepošlu.“

Lord Henry povytáhl obočí a skrze tenké modré závitý dýmu, které se v tak podivuhodných plestencích vznášely od jeho těžké cigarety s příměsí opia, se s úžasem zahleděl na umělce. „Že to nikam nepošleš? A proč, kamaráde? Jaký k tomu můžeš mít důvod? Vy malíři jste ale podivná cháska! Děláte všechno možné, abyste si získali pověst, a jen ji máte, už ji zřejmě chcete zase odhodit. A to je od vás velická hloupost, protože na světě je jen jedno horší, než když se o člověku moc mluví, a to, když se o něm nemluví vůbec. Takovýhle portrét by té vynesl vysoko nad celou mladou anglickou generaci a tu starou by naplnil žárlivostí, jsou-li ovšem starci vůbec schopni nějakého citového vzrušení.“

„Vím, že se mi vysměješ,“ odpověděl malíř, „ale opravdu to nemohu vystavit. Příliš jsem v tom zobrazil sám sebe.“

Lord Henry se natáhl na divan a rozesmál se.

„No ovšem, já věděl, že se budeš smát. Ale stejně je to pravda.“

„Tak tys v tom zobrazil sám sebe! To jsem na mou čest nevěděl, Basile, že jsi tak domýšlivý. Já věru nevidím žádnou podobnost mezi tebou, tím tvým drsným mohutným obličejem a těmi tvými vlasy, černými jako uhel, a mezi tímhle mladým Adónisem, který vypadá, jako by byl stvořen ze slonové kosti a z plátků růží. Vždyť tohle je Narcis, milý Basile, a ty... inu, máš ovšem intelektuální výraz a tak dále... Ale krása, opravdová krása, ta přestává tam, kde začíná intelektuální výraz. Intelekt je už sám o sobe jistý druh prohnanosti a ruší harmonii každé tváře. V okamžiku, kdy si člověk sedne a začne přemýšlet, je hned samý nos nebo samé čelo nebo prostě něco děsného. Jen se podívej na lidi, kteří vynikli v kterémkoli učeném povolání! Jak jsou dokonale oškliví! S výjimkou stavu duchovního, ovšem. Jenomže v duchovním stavu se nemyslí. Biskup povídá v osmdesáti letech pořád totéž, co mu řekli, aby povídal, když mu bylo osmnáct, a přirozeným důsledkem toho je, že neustále vypadá naprosto roztomile. Ten tvůj tajuplný mladý přítel, jehož jméno jsi mi neprozradil, ale jehož podobizna mě vskutku uchvacuje, ten taky nikdy nemyslí. To vím docela jistě. Je to krásné stvoření bez mozečku, které by mělo být vždycky po ruce v zimě, když nemáme v dohledu květiny, a taky v létě, když potřebujeme

něco, co by dalo studenou sprchu naší duchaplnosti. Nelichoťsi, Basile, ty se mu ani v nejmenším nepodobáš.“

„Ty mi nerozumíš, Harry,“ odvětil umělec. „Ovšemže se mu nepodobám. Toho jsem si naprosto vědom. Dokonce by mě mrzelo, kdybych se mu podobal. Někřč rameny, říkám ti pravdu. Každá tělesná a duševní výjimečnost s sebou nese neblahý osud. Takový osud, jaký se v historii věši na paty klopytajícím králům. Líp je nelíšit se od svých bližních... Ošklivci a hlupáci to mají na tomto světě nejlepší. Ti si mohou klidně sedět a jenom zevlovat na hru. Nevědí sice nic o vítězstvích, ale nepoznají ani porážky; aspoň toho jsou ušetřeni. Žijí tak, jak bychom měli žít všichni, nerušeně, lhostejně a bez úzkosti. Ani nepřivedou nikoho do neštěstí, ani do něho sami neupadnou cizím přičiněním. Ale tvoje společenské postavení a bohatství, Harry, moje schopnosti, ať už jsou jakékoli, moje určení, ať už má jakoukoli cenu, pěkný vzhled Doriana Graye – to všechno, co nám věnovali bozi, nám přinese jen utrpení, hrozné utrpení.“

„Dorian Gray? Tak se tedy jmenuje?“ řekl lord Henry a zamířil přes ateliér k Basilu Hallwardovi.

„Ano, tak se jmenuje. Neměl jsem v úmyslu ti to říct.“

„Ale proč ne?“

„To ani nedovedu vysvětlit. Když se mi někdo nesmírně líbí, nikomu nikdy neřeknu, jak se jmenuje. To jako bych se něčeho na něm vzdával. Čím dál tím víc miluji tajnostkářství. Mám dojem, že je to to jediné, co nám mění moderní život v něco tajuplného nebo zázračného. I to nejvšednější má hned půvab, jen když se s tím tajíš. Když odjíždím z města, nikdy neřeknu svým příbuzným, kam mám namířeno. Kdybych to řekl, připravil bych se o všechno potěšení. Je to asi hloupý návyk, ale mně se tak nějak zdá, že člověku vnáší do života velkou dávku romantiky. Ty si o mně nejspíš myslíš, že jsem v téhle věci hrozný blázen.“

„Vůbec ne,“ odpověděl lord Henry. „vůbec ne, milý Basile. Zřejmě zapomínáš, že jsem ženat, a manželství má jen jediný půvab: obě strany v něm musí naprosto nevyhnutelně vést život plný šalby. Já nikdy nevím, kde je má žena, a má žena nikdy neví, co dělám já. Když se setkáme – a tu a tam se přece jen setkáváme, třeba když spolu večeříme mimo dům nebo když jdeme k vévodovi – vypravujeme si s nejvážnější tváří nejnesmyslnější historiky. Má žena se v tom vyzná znamenitě, dokonce mnohem líp než já. Nikdy si nepopletc své časové údaje; to zas já vždycky.“

Ale i když mi na něco přijde, nedělá žádné scény. Někdy bych si skoro přál, aby udělala scénu; ale ona se mi jen směje.“

„Nelíbí se mi, jak mluvíš o svém manželství, Harry,“ řekl Basil Hallward a vykročil ke dveřím do zahrady. „věřím, že jsi ve skutečnosti znamenitý manžel, ale že se za své vlastní ctnosti stydíš. Ty jsi prapodivný člověk. Jakživ neřekneš nic mravného, a přitom jakživ neuděláš nic špatného. Ten tvůj cynismus, to je jen a jen póza.“

„Být přirozený, to je vskutku jen a jen póza, a to ta nejprotivnější, jakou znám,“ řekl lord Henry se smíchem. A oba mladí muži vyšli spolu do zahrady a uvelebili se na dlouhé bambusové lavičce, která stála ve stínu vysokého vavřínového keře. Sluneční svit klouzal po lesklých listech. V trávě se chvěly bílé sedmikrásky.

Po chvíli mlčení vytáhl lord Henry hodinky. „Budu už bohužel muset jít, Basile,“ řekl, „a než půjdu, musíš mi odpovědět na otázku, kterou jsem ti dal před chvílí.“

„Co to bylo?“ řekl malíř a nepřestal upírat pohled k zemi.

„Víš to docela dobře.“

„Nevím, Harry.“

„Tak já ti řeknu, co to bylo. Musíš mi vysvětlit, proč nemíníš vystavit obraz Doriana Graye. A chci znát ten pravý důvod.“

„Řekl jsem ti ten pravý důvod.“

„Neřekl. Povídals, že ho nevystavíš, protože v něm příliš zobrazil sám sebe. A to je přece dětinské.“

„Harry,“ pravil Basil Hallward a zahleděl se lordu Henrymu zpřima do tváře, „každý portrét, který namaloval cit, je portrétem umělce, a ne modelu. Model je jen náhodný podnět. Malíř neodhaluje nitro toho, kdo stál modelem. Spíš své vlastní nitro odhaluje malíř na pomalovaném platně. A já nechci ten obraz vystavit, protože se bojím, že jsem v něm prozradil tajemství vlastní duše.“

Lord Henry se zasmál. „A jaképak tajemství to je?“ zeptal se.

„Povím ti to,“ řekl Hallward; ale tváří mu přelétl rozpačitý výraz.

„Jsem nedočkavost sama, Basile,“ pravil jeho druh, dívaje se na něho.

„Vlastně je toho tuze málo k povídání, Harry,“ odpověděl malíř. „A ty to bohužel sotva pochopíš. Možná, že tomu sotva uvěříš.“

Lord Henry se usmál; shýbl se, utrlh v trávě chudobku s narůžovělými plátky a prohlížel si ji. „Že to pochopím, to vím docela jistě,“ řekl, hledě soustředěně na ten zlatý terčík s bílými paprsky, „a pokud jde o to uvěření, já uvěřím čemukoli, ovšem za předpokladu, že je to naprosto neuvěřitelné.“

Vánek setřásl se stromů několik květů a těžké hrozny šeříku s hustě stésnanými hvězdičkami se v ospalém vzduchu kývaly sem a tam. U zdi začala vrzat luční kobylka a jako útržek modré nitky přelétlo nad nimi na hnědavých průsvitných křídlech dlouhé štíhlé sídlo. Lord Henry měl dojem, že slyší tlouci srdce Basila Hallwarda, a byl zvědav, co přijde.

„Přihodilo se prostě tohle,“ řekl malíř po chvíli. „Přede dvěma měsíci jsem šel do té tlačeničky, co se schází u lady Brandonové. To víš, my chudáci umělci se čas od času musíme ukázat ve společnosti, abychom veřejnosti připomněli, že nejsme divoši. A ve fraku, s bílou vázankou, může kdokoli, jak jsi mi jednou řekl, dokonce i burzián, vzbudit dojem, že je civilizovaný. Nu, a když jsem byl v tom pokoji už asi deset minut a rozmlouval jsem s rozložitými, nastrojenými matrány a s nudnými akademiky, uvědomil jsem si najednou, že se na mě někdo dívá. Otočil jsem se a uviděl jsem poprvé Doriana Graye. Když se naše pohledy setkaly, cítil jsem, že blednu. Proběhl mnou zvláštní pocit hrůzy. Poznal jsem, že jsem se tvářil v tvář setkal s někým, jehož pouhý zjev je tak podmanivý, že kdybych ho nechal na sebe působit, zmocnil by se celé mé povahy, celého mého nitra, dokonce i mého umění.

A já jsem si nepřál, aby byl můj život zvenčí nějak ovlivněn. Sám víš, Harry, jak bytostně jsem nezávislý. Odjakživa jsem svým vlastním pánem – totiž byl jsem jím do té doby, než jsem se setkal s Dorianem Grayem. V té

chvíli... ani nevím, jak ti to vysvětlit... Něco jako by mi bylo říkalo, že stojím na pokraji strašlivé životní krize. Měl jsem podivné tušení, že mi

osud chystá vybraná potěšení a zároveň vybrané zármutky. Polekal jsem

se a obrátil se k odchodu. To jsem neudělal pro klid svědomí, ale z jakési

zbabělosti. Nikterak si nepřipisuji k dobru, že jsem se snažil uniknout.“

„Svědomí a zbabělost, to je ve skutečnosti jedno a totéž, Basile. Svědomí je firemní název toho podniku. To je všechno.“

„Tomu nevěřím, Harry, a nevěřím ani, že tomu věříš ty. Ale ať už byly mé pohnutky jakékoli – taky to mohla být hrdost, já přece býval velmi hrdý – dral jsem se zkrátka ke dveřím. A tam jsem se samozřejmě srazil s lady

Brandonovou. „Snad nám nechcete takhle brzy utéci, pane Hallwarde?“

zapištěla. Znáš přece ten její podivně vřískavý hlas.“

„Ovšem. Ona se ve všem podobá pávu, až na tu krásu,“ řekl lord Henry, trhaje svými dlouhými, nervózními prsty sedmikrásku na kousky.

„Nemohl jsem se jí zbavit. Zavedla mě k různým výsostem a k rytířům podvazkových a jiných řádů a k postarším dámám s gigantickými čelenkami a papouščími nosy. Mluvila o mne jako o svém nejdražším příteli. Já se s ní předtím setkal jenom jednou, ale ona si vzala do hlavy, že ze mne udělá zlatý hřeb večera. Myslím, že některé mé obrazy měly v té době značný úspěch, aspoň se o nich tlachalo v šestákových plátcích, což je v devatenáctém století kritérium nesmrtelnosti. A najednou jsem zjistil, že stojím tváří v tvář tomu mladíkovi, jehož zjev mé prve tak vzrušil. Stáli jsme docela těsně proti sobě, skoro jsme se jeden druhého dotýkali. Naše pohledy se znovu setkaly. Bylo to ode mne neprozřetelné, ale požádal jsem lady Brandonovou, aby mě představila. Ale možná, že to koneckonců ani nebylo tak neprozřetelné. Bylo to prostě nevyhnutelné. Byli bychom se spolu dali do řeči i bez představování. To vím jistě. Dorian mi to ppzději řekl. I on měl pocit, že je nám osudem určeno, abychom se poznali.“

„A jak ti lady Brandonová představila toho báječného mladého muže?“ ptal se jeho druh. „Vím, že s velikou oblibou podává hbité précis o všech svých hostech. Vzpomínám si, jak mě jednou přivedla k sveřepému červenolícímu starému pánovi, ověšenému od hlavy až k patě řády a stužkami, a tragickým šepotem, který kdekdo v pokoji musel naprosto zřetelně slyšet, syčela mi o něm do ucha velice ohromující podrobnosti. Já prostě prchl. Rád si prokouknu lidi sám. Ale lady Brandonová jedná se svými hosty přesně tak jako vyvolavač se zbožím, které vydražuje. Buď ti všechny jejich vady nadobro vymluví, nebo ti o nich poví všechno, až na to, co bys rád věděl.“

„Chudák lady Brandonová! Jsi na ni zlý, Harry,“ řekl Hallward lhostejně.

„Milý kamaráde, snažila se založit salón, ale podařilo se jí jenom otevřít restauraci. Jak se jí tedy mohu obdivovat? Ale povez mi, co řekla o panu Dorianu Grayovi.“

„Ach, něco jako: Roztomilý chlapeček – chudáček jeho matinka a já jsme byli naprosto nerozluční. Docela jsem zapomněla, co dělá – bojím se, že... nedělá nic – ó ano, hraje na piano – či na housle, milý pane Grayi? Oba jsme se museli zasmát a rázem z nás byli přátelé.“

„Smích není špatný začátek přátelství a určité je to pro ne daleko nejlepší zakončení,“ řekl mladý lord a utrl si jinou sedmikrásku.

Hallward potřásl hlavou: „Ty nechápeš, co je to přátelství, Harry,“ zašeptal, „ani co je nepřítelství, když už o tom mluvíme. Ty máš rád kdekoho – totiž kdekdo je ti lhostejný.“

„To je od tebe hrozně nespravedlivé!“ zvolal lord Henry, posunuje si klobouk do týla a vzhlížeje k malým obláčkům, které jako zmuchlaná přadena leskle bílého hedvábí letěly po tyrkysové hlubině letního nebe. „Ano, hrozně nespravedlivé je to od tebe. Já dělám mezi lidmi velikánské rozdíly. Přátele si vybírám pro jejich dobrý vzhled, pouhé známé pro jejich dobrý charakter a nepřátele pro jejich dobrý mozek. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný ve volbě svých nepřátel. Mezi těmi mými není ani jediný hlupák. Všechno jsou to lidé jistých duševních schopností, a tak mě samozřejmě všichni dovedou ocenit. Je to ode mne velká domýšlivost? Myslím, že je to dost domýšlivé.“

„Také bych řekl, Harry. Ale podle toho tvého rozdělení musím já být tvůj pouhý známý.“

„Můj milý zlatý Basile, ty jsi mnohem víc než známý.“

„A mnohem míň než přítel. Asi něco jako bratr, vid’?“

„Bratři! Ale jdi! O bratry vůbec nestojím. Můj starší bratr ne a ne umřít, a moji mladší bratři zase nedělají nic jiného.“

„Harry!“ okřikl ho Hallward zamračeně.

„Nebor mě tak vážně, kamaráde. Ale nemohu si pomoci, k příbuzným mám odpor. To asi proto, že nikdo z nás nesnáší lidi, kteří mají stejné chyby jako my. Mám plné pochopení pro anglické demokraty, když se vztekají na to, čemu říkají neřesti vyšších kruhů. Lid vycití, že opilství, omezenost a nemorálnost by měly zůstat jedině jeho majetkem a že když ze sebe dělá hovado někdo z nás, pytláci vlastně v jeho revíru. Když se chudák Southwark dostal před rozvodový soud, rozhořčení lidu bylo prostě skvělé. A přitom mám za to, že ani deset procent proletariátu nežije řádně.“

„Nesouhlasím ani s jediným tvým slovem, ba co víc, Harry, vím jistě, že ty sám taky ne.“

Lord Henry si pohladil špičatou hnědou bradku a poklepal si ebenovou hůlkou s bambulkami na špičku lakýrky. „Ty jsi vážně dokonalý Angličan, Basile! To už je podruhé, co tohle říkáš. Když člověk přednese správnému Angličanovi nějakou myšlenku – a to je vždycky ukvapené – tu toho Angličana ani nenapadne uvažovat, je-li ta myšlenka dobrá, nebo špatná. Jen jedno považuje za důležité: jestli tomu člověk sám věří.“

Vždyť přece hodnota nějaké myšlenky nemá naprosto nic společného s upřímností člověka, který tu myšlenku vyslovuje. Je dokonce pravděpodobné, že čím je člověk neupřímnější, tím spíše bude ta myšlenka jen a jen rozumová, protože v tom případě nebude zabarvena ani jeho potřebami, ani jeho touhami, ani jeho předsudky. Ale nemíním se s tebou bavit o politice, sociologii nebo metafyzice. Mám raději lidi než zásady a jedince bez zásad mám raději než cokoli jiného. Pověz mi ještě něco o panu Dorianu Grayovi. Jak často se s ním vídáš?“

„Denně. Byl bych nešťastný, kdybych ho denně neviděl. Je pro mě naprosto nepostradatelný.“

„To je pozoruhodné. Myslel jsem, že se jakživ nebudeš zajímat o nic jiného než o své umění.“

„Teď on pro mě znamená všechno mé umění,“ řekl malíř vážně. „Někdy si myslím, Harry, že jenom dvojí údobí mívá nějaký význam v historii světa: když se v umění objeví nové výrazové prostředky, nebo když se objeví nová osobnost, rovněž v umění. Čím byl pro Benátčany objev olejomalby, tím byla pozdnímu řeckému sochařství tvář Antinoova a tím bude jednoho dne pro mě tvář Doriana Graye. Nejen proto, že si ho maluji, že si ho kreslím, že si ho skicuji. To všechno samozřejmě dělám. Ale on pro mě znamená mnohem víc než předlohu nebo model. Nechci říct, že bych byl nespokojen s tím, co jsem podle něho udělal, nebo že oplývá takovou krásou, že ji umění nedovede vyjádřit. Není nic, co by umění nedovedlo vyjádřit, a já vím, že práce, kterou dělám od té doby, co jsem se seznámil s Dorianem Grayem, je dobrá práce, že je to nejlepší práce v mém životě. Ale jeho osobnost na mě tak nějak pozoruhodně působí – jsem zvědav, jestli mi porozumíš, – inspiruje mě k zcela nové umělecké technice, k zcela novému stylu. Vidím všechno jinak, o všem jinak přemýšlím. Umím teď přetvářet život způsobem, který mi předtím zůstal utajen. ‚Sen o krásných tvarech ve dnech přemýšlení o obsahu,‘ kdo jen to řekl? Už ani nevím... Ale to je pro mě Dorian Gray. Pouhá viditelná přítomnost toho hochy – připadá mi totiž o málo starší než hoch, ačkoli je mu ve skutečnosti dvacet pryč -, jeho pouhá viditelná přítomnost... ach, rád bych věděl, jestli si dovedeš představit všechno, co to znamená. Nevědomky mi vyvolává před očima obrysy nějaké nové svěží školy, školy, jež by v sobě měla mít všechnu vášnivost romantického ducha, všechnu dokonalost ducha řeckého. Soulad duše a těla – co je v tom všechno skryto! My jsme v tom svém šílenství ty dva pojmy od sebe oddělili a vynalezli jsme realismus, který je vulgární, a ideály, které

jsou prázdné. Harry, kdybys jen věděl, co pro mě znamená Dorian Gray! Vzpomínáš si na tu mou krajinku, za kterou mi Agnew nabízel tak ohromnou částku, ale kterou bych nedal ani za nic? Je to jedna z nejlepších věcí, které jsem kdy vytvořil. A proč je taková? Protože když jsem ji maloval, seděl vedle mne Dorian Gray. Vyzařoval z něho jakýsi pronikavý vliv, a já jsem poprvé viděl v obyčejné lesní scenérii zázrak, který jsem v ní vždycky hledal, ale nikdy nenacházel.“

„Basile, to je úžasné! Musím Doriana Graye vidět.“

Hallward se zvedl z lavičky a začal se procházet sem a tam po zahradě. Za chvíli se vrátil. „Harry,“ řekl, „Dorian Gray je pro mě pouze umělecký námět. Ty bys v něm třeba neviděl pranic. Já v něm vidím všecko. Nikdy není v mém díle přítomen víc, než když v něm není žádná z jeho podob. Je, jak říkám, spíš podnětem k nové umělecké technice. Objevují ho v křivkách jistých linií, v líbeznosti a v jemných odstínech jistých barev. To je všechno.“

„Tak proč nedáš jeho portrét na výstavu?“ ptal se lord Henry.

„Protože, aniž jsem to měl v úmyslu, jsem do něho tak trochu vložil výraz všeho toho zvláštního uměleckého zbožňování, o němž Dorianovi nemíním samozřejmě nic říct. Neví o něm nic. A nikdy se o něm nic nedoví. Ale lidé by to mohli vytušit. A já nehodlám obnažit své nitro před jejich mělkými, slídívními zraky. Nikdy jim nedám srdce pod drobnohled. V tom portrétu jsem příliš zobrazil sám sebe, Harry, příliš sám sebe.“

„Básníci nejsou tak úzkostliví jako ty. Ti vědí, jak se da vášen výhodně zveřejnit. Zlomené srdce dosáhne dneska mnoha vydání.“

„Proto taky nemám básníky rád,“ řekl Hallward. „Umělec má tvořit krásné věci, ale neměl by do nich vkládat nic ze svého vlastního života. Žijeme ve věku, kdy se lidé dívají na umění, jako kdyby bylo stvořeno jen pro jistou formu autobiografie. Vytratil se nám abstraktní smysl krásy. Jednoho dne ukážu světu, jaký ten smysl je. A proto ncsmí svět nikdy vidět portrét Doriana Graye.“

„Myslím, že děláš chybu, Basile, ale nebudu o tom s tebou diskutovat. Jenom lidé, kteří jsou s rozumem v koncích, pořád o něčem diskutují. Ale pověz mi, má tě Dorian Gray hodně rád?“

Malíř několik okamžiků uvažoval. „Rád mě má,“ odpověděl po chvíli, „vím, že mě má rád. Strašně mu ovšem lichoťím. Působí mi zvláštní radost říkat mu věci, o kterých vím, že jich budu jednou litovat. Zpravidla je ke mně velmi milý. Sedáváme v ateliéru a povídáme si o tisícerých věcech. Tu a tam však bývá hrozně bezohledný a s velikým potěšením, jak se zdá, mi

ubližuje. A to pak cítím, Harry, že jsem celou svou duši věnoval člověku, který s ní jedná, jako by to byla květina na klopou, drobná ozdoba, která lahodí jeho sebelásce, okrasa pro jeden letní den.“

„V létě dny tak rychle nepíchají, Basile,“ řekl lord Henry. „Možná, že on tebe omrzí dřív než ty jeho. Je smutné si to připomínat, ale duch má beze sporu delší trvání než krása. Tím také lze vysvětlit, proč se tolik namáháme být tak přehnaně vzdělaní. V tom zuřivém boji o pouhé bytí toužíme mít v sobě něco, co nepomíjí, a proto si plníme hlavu veteší a fakty a bláhově doufáme, že tak se tu udržíme. Dokonale poučený člověk – to je moderní ideál. Ale hlava dokonale poučeného člověka, to je něco strašného. To je takový starožitnický krám, samá obludnost a samý prach, a každý předmět je tam oceněn vysoko nad svou hodnotu. Ale ať tak či onak, já myslím, že on tebe omrzí první. Jednoho krásného dne se na svého přítele zadíváš, a najednou ti bude připadat tak nějak špatně nakreslený, nebo se ti nebude líbit některý jeho barevný odstín nebo něco takového. A zahrneš ho v duchu trpkými výčitkami a budeš si vážně myslet, že se k tobě zachoval velmi špatně. Až přijde příště, budeš naprosto chladný a lhostejný. A to bude velká škoda, protože tě to změní. To, cos mi vyprávěl, je učiněný román, umělecký román, dalo by se říct, ale to nejhorší na románech jakéhokoli druhu je, že jsme po nich tak neromantičtí.“

„Nemluv tak, Harry. Dorian Gray mě bude ovládat, dokud budu živ. Ty se nemůžeš vcítit do toho, co cítím já, ty jsi příliš přelétavý.“

„Ach, můj milý Basile, právě proto se do toho mohu vcítit. Věrní znají jen ty otřepané stránky lásky. Ale milostné tragédie, ty znají právě nevěrnici. A lord Harry rozškrtil zápalku o úhlednou stříbrnou krabičku a začal kouřit cigaretu se sebevědomým a spokojeným výrazem, jako kdyby byl shrnul celý svět do jediné věty. V zeleně nalakovaném listí břechťanu harašili švitořící vrabci a modré stíny obláček se honily v travě jako vlaštovky. Jak příjemně je v té zahradě! A jak rozkošná jsou citová vzrušení druhých lidí! Mnohem rozkošnější než jejich myšlenky, napadlo lorda Henryho. Vlastní nitro a vášně přátel – to je to, co nás v životě okouzluje. S tichým obveselením si představoval tu nudnou svačinu, kterou zmeškal, že se tak dlouho zdržel u Basila Hallwarda. Kdyby byl šel k tetě, byl by se tam určitě setkal s lordem Goodbodem a bylo by se hovořilo jen a jen o vykrmování chudiny a o nezbytnosti vzorných činžáků. Příslušníci každé třídy by byli kázali o důležitosti ctnosti, jež ve svém vlastním životě nemají zapotřebí pěstovat; bohatí by byli mluvili o hodnotách spořivosti a leniví by se byli rozplývali výmluvností o důstojnosti práce. Je příjemné, že tomu

všemu unikl. A jak myslil na tetu, najednou ho něco napadlo. Otočil se k Hallwardovi a řekl: „Milý příteli, teď jsem si zrovna vzpomněl.“

„Nač, Harry?“

„Kde jsem slyšel jméno Doriana Graye.“

„Kde to bylo?“ ptal se Hallward a trochu se zakabonil.

„Netvař se tak rozzlobeně, Basile. Bylo to u mé tety, u lady Agáty. Povídala mi, že objevila báječného mladého muže, který jí bude pomáhat ve čtvrtích chudiny, a že se jmenuje Dorian Gray. Musím však konstatovat, že mi vůbec neřekla, jak je vzhledný. Ženy nedovedou ocenit dobrý vzhled, aspoň počestné ženy to nedovedou. Teta mi řekla, že je velmi vážný a že má krásnou povahu. A tak jsem hned v duchu viděl obrýlené stvoření se zplihlými vlasy, hrozně pihovaté a ťapající na ohromných nohou. To jsem měl vědět, že je to tvůj přítel!“

„Jsem velmi rád, žeš to nevěděl, Harry.“

„Proč?“

„Nechci, aby ses s ním setkal.“

„Ty nechceš, abych se s ním setkal?“

„Ne.“

„Pan Dorian Gray je v ateliéru, pane,“ pravil komorník, vstupující do zahrady.

„Teď mě představit musíš,“ řekl lord Henry se smíchem.

Malíř se obrátil k sluhovi, který tu stál a pomrkával ve slunečním světle. „Požádejte pana Graye, aby počkal, Parkere. Že přijdu za okamžik.“ Sluha se uklonil a vracel se po pěšině.

Basil se zahleděl na lorda Henryho. „Dorian Gray je můj nejdražší přítel,“ řekl. „Má prostou a krásnou povahu. Tvoje teta ti o něm řekla pravdu. Nezkaz ho. Nesnaž se ho ovlivnit. Tvůj vliv by byl špatný. Svět je veliký a je v něm plno skvělých lidí. Neodved' mi tedy jedinou bytost, které moje umění vděčí za veškeré kouzlo, co v něm je. Závisí na něm můj život umělce. Na to nezapomeň, Harry, důvěřuji ti.“ Mluvil velmi zvolna a zdálo se, že se ta slova z něho derou téměř proti jeho vůli.

„Co to říkáš za nesmysl!“ řekl lord Henry s úsměvem, a uchopiv Hallwarda pod paží, téměř ho vlekl do domu.

KAPITOLA 2.

Když tam vstoupili, spatřili Doriana Graye. Seděl u piana, zády k nim, a listoval ve svazku Schumannových Lesních scén. „Tohle mi musíte půjčit, Basile,“ zvolal. „To se chci naučit. Je to úžasně půvabné.“ „Záleží na tom, jak mi dnes budete stát modelem, Doriane.“ „Ach, toho stání už mám dost a žádný svůj portrét v životní velikosti nechci,“ odvětil chlapec, otáčeje se umíněně a rozdurděně na kulaté stoličce. Když uviděl lorda Henryho, na okamžik se mu zbarvily líce slabým rumencem a vyskočil. „Promiňte, Basile, nevěděl jsem, že u vás někdo je.“ „To je lord Henry Wotton, Doriane, můj starý přítel z Oxfordu. Zrovna jsem mu říkal, jaký jste výtečný model, a vy jste to teď všechno pokazil.“ „Ale nepokazil jste mou radost z našeho setkání, pane Grayi,“ řekl lord

Henry; vykročil k němu a podal mu ruku. „Má teta mi o vás často povídá.

Jste jeden z jejích oblíbenců a bojím se, že taky jedna z jejích obětí.“ „Teď právě jsem u lady Agáty zapsán v černé knize,“ odvětil Dorian s komicky zkroušeným výrazem. „Slíbil jsem jí minulé úterý, že s ní půjdu do nějakého klubu ve Whitechapel, a skutečně jsem na to dočista zapomněl. Měli jsme tam spolu zahrát duetko, dokonce snad tři duetka. Nevím, co mi řekne. Moc se bojím, tak k ní ani nejdu.“

„Ale já vás s tetou usmírím. Je vám velice oddána. A že jste tam nebyl, to myslím nikterak nevdá. Posluchači si pravděpodobně stejně mysleli, že se hraje duetko. Když si teta Agáta sedne k pianu, nadělá rámusu za dva.“

„Jste k ní strašně krutý. A mně taky zrovna nelichotíte,“ odvětil Dorian se smíchem.

Lord Henry se na něho díval. Ano, vskutku je úžasně sličný s těmi jemně vykrojenými nachovými rty, s těma přímýma modrýma očima, s těmi zvlněnými zlatými vlasy. Má v obličejí cosi, co k němu okamžitě probouzí důvěru. Má v něm všechnu upřímnost mládí, stejně jako všechnu jeho vášnivou cudnost. člověk cítí, že ten hoch zůstal světem nepošpiněn. Není divu, že ho Basil Hallward zbožňuje.

„Vy jste příliš půvabný, abyste se věnoval filantropii, pane Grayi,

přespráliš půvabný.“ A lord Henry se natáhl na divan a otevřel své cigaretové pouzdro.

Malíř zatím pilně míchal barvy a připravoval si štětce. Vypadal ustaraně, a když zaslechl poslední poznámku lorda Henryho, pohlédl na něho, okamžik uvažoval a pak řekl: „Harry, chci ten obraz dneska dokončit. Považoval bys to za hrozně nezdvorné, kdybych tě poprosil, abys odešel?“

Lord Henry se usmál a podíval se na Doriana Graye. „Mám jít, pane Grayi?“ zeptal se.

„Ne, prosím vás, nechodte, lorde Henry. Vidím, že Basil má zase jednu mrzutou náladu. A když mrzoutí, tak ho nesnáším. A pak, chci, abyste mi řekl, proč bych se neměl věnovat filantropii.“

„Nevím, jestli vám to mám říct, pane Grayi. Je to tak nudný námět, že by se o něm mělo mluvit vážně. Ale rozhodně neodejdu, když vy jste mě požádal, abych tu zůstal. Tobě to přece doopravdy nevadí, Basile, vid' že ne? Často mi říkáš, že jsi rád, když se tvé modely mají s kým bavit.“

Hallward se kousl do rtu. „Když si to Dorian přeje, pák tu ovšem musíš zůstat. Dorianovy rozmary jsou pro každého zákonem, jen pro něho samého ne.“

Lord Henry zvedl svůj klobouk a rukavice. „Zdržuješ mě velmi naléhavě, Basile, ale já bohužel jít musím. Slíbil jsem, že se sejdu s jistým člověkem v ‚Orleansu‘. Sbohem, pane Grayi. Navštivte mě někdy v Curzon Street. V pět hodin jsem skoro vždycky připraven přijímat návštěvy. Napište mi, kdy přijdete. Bylo by mi líto, kdybyste mě nezastihl.“

„Basile!“ zvolal Dorian Gray. „Jestli lord Henry Wotton odejde, odejdu taky. Vy jakživ neotevřete ústa, když malujete, a to je příšerná nuda, stát na stupínku a snažit se vypadat příjemně. Poproste ho, ať tu zůstane. Důrazně vás o to žádám.“

„Tak zůstaň, Harry, kvůli Dorianovi a taky kvůli mně,“ řekl Hallward, zíraje upřeně na obraz. „Je to pravda. Já nikdy nemluvím, když pracuji, ani nikdy neposлуouchám, a to musí být pro mé nešťastné modely strašně únavné. Prosím tě, zůstaň tady.“

„Ale co ten člověk v ‚Orleansu‘?“

Malíř se zasmál. „S tím jistě nebudou žádné nesnáze. Jen se zase posaď, Harry. A teď se, Doriane, postavte na stupínek a moc se mi nehýbejte a nevěnujte žádnou pozornost tomu, co říká lord Henry. Má na všechny své přátele moc špatný vliv, jen já jsem jediná výjimka.“

Dorian Gray vystoupil s výrazem mladého řeckého mučedníka na

pódium a mrzutě se zašklebil na lorda Henryho, který se mu zřejmě zalíbil. Je tak nepodobný Basilovi. Tvoří s ním rozkošný protiklad. A má takový krásný hlas. Za chvíli ho oslovil: „Opravdu máte moc špatný vliv, lordo Henry? Tak špatný, jak říká Basil?“

„Nic takového jako dobrý vliv neexistuje, pane Grayi. Každý vliv je nemorální – nemorální z vědeckého stanoviska.“

„Proč?“

„Protože ovlivnit někoho znamená dát mu svou vlastní duši. Ten člověk pak nemyslí svými vrozenými myšlenkami a nehoří svými vrozenými vášněmi. Jeho ctnosti, to už nejsou jeho pravé ctnosti. Jeho hříchy – je-li vůbec něco takového jako hřích – jsou vypůjčené. Ten člověk se stává ozvěnou hudby někoho jiného, hercem role, jež nebyla napsána pro něho. Účelem života je rozvoj vlastní osobnosti. Každý z nás má dokonale uplatnit svou vlastní povahu, proto jsme na světě. Ale člověk má dneska sám ze sebe strach. Zapomněl na nejvyšší ze všech povinností, na povinnost k sobě samému. Je ovšem dobročinný; sytí hladové a odívá žebráky. Ale jeho vlastní duše je lačná a nahá. Z našeho pokolení vymizela odvaha. Možná, že jsme ji ani nikdy doopravdy neměli. Hrůza ze společnosti, což je základ mravnosti, a hrůza z Boha, což je tajemství náboženství, – to dvojí nás ovládá. A přece...“

„Otočte hlavu trochu víc doprava, Doriane, buďte tak hodný,“ řekl malíř, hluboce ponořený do práce a uvědomující si jenom to, že do hochovy tváře se vloudil výraz, jaký tam dosud nikdy neviděl.

„A přece,“ pokračoval lord Henry svým hlubokým melodickým hlasem a udělal rukou ladné gesto, které bylo pro něho tak příznačné a které dělal, už když studoval v Etonu, „věřím, že kdyby aspoň jeden člověk mohl plně a cele vyžít svůj život, dát tvar každému citu, výraz každé myšlence, uskutečnění každému snu, věřím, že světu by se dostalo takového svěžího, radostného podnětu, že bychom zapomněli na všechny choroby středověku a vrátili se k helénskému ideálu – ba možná že k něčemu ještě jemnějšímu, bohatšímu, než byl ideál helénský. Ale i ten nejstatečnější mezi námi má sám ze sebe strach. To, že jsme potlačili přirozenost divochů, má svou tragickou dohru v našem vlastním sebezapírání, které matí naše životy. Jsme trestáni za svá odříkání. Každý pud, který se snažíme udusit, zůstává vězet v našem vědomí a otravuje nás. A tělo stejně jednou zhřeší a vypořádá se s tím hříchem, neboť čin je druh očistění. Potom nezbude nic než vzpomínka na rozkoš nebo přepych lítosti. Jediný způsob, jak se zbavit pokušení, je vzdát se mu. Odolejte mu,

a vaše duše onemocní dychtěním po tom, co si sama zakázala, toužením po tom, co prohlásily za obludné a nezákonné její obludné zákony. Bylo řečeno, že veliké světové události se odehrávají v mozku. Ale v mozku také, a jedině v mozku, se odehrávají veliké světové hříchy. I vy, pane Grayi, vy sám, s tím svým mládím, červeným jako růže, a s tím svým jinoštvím, bílým jako růže, znáte žádosti, které vás děsí, myšlenky, které vás plní hrůzou, sny za bdění i ve spánku, které, když si na ně jen vzpomenete, vám zbarví tvář studem...”

„Přestaňte,“ zakoktal Dorian Gray, „přestaňte! Celého jste mě popletl. Nevím, co říct. Jistě je na to nějaká odpověď, ale já na ni nemohu přijít. Nemluvte! Nechte mě myslet. Nebo mě raději nechte, ať nemyslím.“

Skoro deset minut stál bez hnutí s pootevřenými ústy a s podivně zářícíma očima. Byl si nejasně vědom, že na něho začínají působit zcela nové vlivy. A přitom mel dojem, že vyšly z něho samého. Tech několik slov, která mu řekl Basilův přítel – slov pronesených bezpochyby namátkou a záměrně s paradoxy -, se v něm dotklo jakési tajné struny, které se dosud nedotklo nic, ale jež se teď, to cítil, chvěje a kmitá podivným tepem.

Takhle už ho vzrušila hudba. Hudba už ho zneklidnila mnohokrát. Ale hudba nemluvila zřetelně. To nebyl nový svět, spíš jen další chaos, jaký se vytváří v našem nitru. Ale slova! Pouhá slova! Jak ta jsou strašlivá! Jak jsou jasná, živoucí a krutá! Není před nimi úniku. Zdá se, že jsou schopna dát plastické tvary věcem beztvarym, že mají svou vlastní hudbu, líbeznou jako hudba violy nebo loutny. Pouhá slova! Je něco skutečnějšího než slova?

Ano, bylo toho v jeho dětství dost, co nechápal. Teď to chápe. Najednou má pro něho život ohnivé barvy. Napadlo ho, že vlastně stále kráčet ohněm. Jak to, že si to neuvědomoval?

Lord Henry ho pozoroval se svým zchytralým úsměvem. Přesně znal psychologické okamžiky, kdy se nemá nic říkat. Byl pln napjatého zájmu. Ohromil ho ten nenadálý dojem, který vyvolala jeho slova, a připomínaje si jednu knihu, kterou četl, když mu bylo šestnáct, knihu, jež mu odhalila mnohé z toho, co předtím nevěděl, ptal se v duchu, zda Dorian Gray teď prožívá podobnou zkušenost. Vystřelil šíp jen tak do vzduchu. Zasáhl snad cíl? Jak je ten jinoch okouzlující!

Hallward stále maloval těmi svými úžasně smělymi tahy, v nichž byla ta pravá uhlazenost a dokonalá jemnost, jakou vnáší do umění určitě jen síla. Neuvědomoval si ani, že nastalo ticho.

„Basile, už mě unavuje takhle stát,“ zvolal náhle Dorian Gray. „Musím si jít sednout do zahrady. Tady je k zalknutí.“

„Promiňte, milý příteli. Když maluji, nedovedu myslet na nic jiného. Ale jakživ jste nebyl takhle dobrým modelem. Stál jste naprosto klidně. A já zachytil výraz, který jsem chtěl, – ta pootevřená ústa a ten jas v očích. Nevím, co vám Harry povídal, ale určitě dokázal, že jste se tvářil báječně. Asi vám skládal poklony. Nesmíte mu věřit ani slovo.“

„Poklony mi rozhodně neskládal. Snad právě proto nevěřím ničemu z toho, co říkal.“

„Všemu tomu věříte, víte to dobře,“ řekl lord Henry, dívaje se na něho svýma zasněnýma, unavenýma očima. „Půjdu s vámi do zahrady. V ateliéru je příšerné vedro. Basile, nabídní nám něco ledového k pití, něco s jahodami.“

„Ale ovšem, Harry. Jenom zazvoň, a až přijde Parker, já už mu řeknu, co si přejete. Musím propracovat pozadí, a tak za vámi přijdu až za chvílku. Nezdržuj Doriana příliš dlouho. Nikdy se mi tak dobře nemalovalo jako dnes. Tohle bude můj mistrovský kus. Už teď je to můj mistrovský kus.“

Lord Henry vyšel do zahrady a zastihl Dorianu Graye, jak noří obličej do velkého chladného hroznu šeríku a vdechuje horečně jeho vůni, jako kdyby to bylo víno. Došel až k němu a položil mu ruku na rameno. „Dobře děláte,“ řekl. „Duši dovedou vyléčit jenom smysly, zrovna tak jako smysly dovede vyléčit jenom duše.“

Chlapec sebou trhl a ucouvl. Neměl nic na hlavě a listí mu zpřeházelo vzpurně kadeře a pocuchalo všechna jejich nazlátlá vlákna. V očích měl polekaný výraz, takový, jaký lidé mají, když je někdo znenadání probudí.

Jemně utvářené chřípí se mu chvělo a jakýsi skrytý nerv zaškubal jeho nachovými rty, takže se roztřásl.

„Ano,“ pokračoval lord Henry, „to je jedno z velkých tajemství života – léčení duše skrze smysly a léčení smyslů skrze duši. Vy jste podivuhodně stvoření. Víte víc, než si myslíte, ale víte méně, než si přejete vědět.“

Dorian Gray se zamračil a odvrátil hlavu. Nemohl si pomoci, ten vysoký, ladný mladý muž, který stál vedle něho, se mu líbil. Ten romantický obličej s olivovou pletí a omrzelým výrazem probouzel jeho zájem. Ten hluboký, unylý hlas měl v sobě cosi úžasně podmanivého. Ty chladné, bílé ruce, připomínající květiny, měly zvláštní půvab. Pohybovaly se při hovoru jakoby podle hudby a zdálo se, že mají svou vlastní řeč. Ale Dorian z něho pociťoval strach a styděl se za ten strach. Proč bylo souzeno,

aby mu jeho vlastní nitro odhalil cizí člověk? Basila Hallwarda zná už celé měsíce, ale jeho přátelství ho nikterak nezměnilo. A teď najednou, vstoupil do jeho života někdo, kdo mu, jak se zdá, objasnil tajemství života. Ale z čeho to má vlastně strach? Není přece školáček nebo děvčátko. Nemá smysl se bát.

„Pojďme si sednout do stínu,“ řekl lord Henry. „Parker už přinesl pití, a jestli zůstanete ještě chvílku v téhle výhni, tuze vám to ublíží a Basil vás už nebude nikdy malovat. Vy se vážně nesmíte opálit. Vám by to neslušelo.

„Co na tom záleží?“ řekl Dorian Gray se smíchem a usedl na lavičku na konci zahrady.

„Vám by na tom mělo záležet, pane Grayi.“

„Proč?“

„Protože jste přenádherně mladý a mládí je jediný cenný majetek.“

„Nikterak to nepociťuji, lorde Henry.“

„Ne, teď to nepociťujete. Ale jednoho dne, až budete starý, vrásčivý a ošklivý, až vám myšlení vryje do čela rýhy a vášně vám popálí rty ohavnými plameny, pak to pocítíte strašlivě. Teď, ať přijdete kamkoli, všude lidi okouzluje. Ale bude tomu tak vždycky...? Máte podivuhodně krásnou tvář, pane Grayi. Nemračte se, máte. A krása je jednou z podob ducha – je dokonce vznešenější než duch, neboť nepotřebuje vysvětlování. Patří mezi nádherné skutečnosti světa, jako je sluneční svit nebo jarní čas nebo odraz té stříbrné ulity, které říkáme luna, v temných vodách. Nelze ji brát v pochybnost, má své božské právo na svrchovanost. Z těch, v nichž přebývá, dělá knížata. Vy se usmíváte? Ach, až ji ztratíte, to se nebudete usmívat... Lidé někdy říkají, že krása je jenom povrch. Možná, že tomu tak je. Ale rozhodně není tak povrchní jako myšlení. Pro mě je krása div všech divů. Jen mělcí lidé neposuzují podle vzhledu. Skutečné tajemství života je v tom, co vidíme, ne v tom, co nevidíme... Ano, pane Grayi, k vám byli bohové štědrí. Ale co bohové dávají, to zase rychle berou. Máte jen pár let, abyste žil doopravdy, dokonale a pinč. Až vám prchne mládí, vaše krása prchne s ním, a pak najednou zjistíte, že pro vás už není žádných vítězství, nebo se budete muset spokojit s těmi ubohoučkými vítězstvími, která při vzpomínkách na minulost jsou ještě trpčí než porážky. Každý měsíc, jak prchá, unáší vás blíž k něčemu hrůznému. Čas na vás žárí a bojuje proti vašim lilíím a vašim růžím. Zežloutnete, tváře se vám propadnou, z očí vám zmizí lesk. Budete hrozně trpět... Ach, uplatňujte své mládí, dokud je máte. Nepromarněte zlato svých dní tím, že byste naslouchal nudným lidem, že byste se pokoušel napravit někoho, kdo beznadějně

zklamal, nebo že byste rozdával svůj život nevzdělančům, prostáčkům a nevychovančům. To jsou právě ty nezdravé snahy, ty falešné ideály našeho věku. Žijte! Žijte ten báječný život, který v sobě máte! Hledte, ať o nic nepřijdete. Neustále vyhledávejte nové vzruchy. Ničeho se nebojte... Nový hédonismus... ten naše století potřebuje. A vy byste mohl být jeho viditelným symbolem. Není nic, co byste se svým zjevem nedokázal. Svět patří vám – na nějaký čas... Hned jak jsem se s vámi setkal, viděl jsem, že si vůbec neuvědomujete, co vlastně jste, čím byste vlastně mohl být. Tolika věcmi jste mě okouzli, že jsem cítil, že vám musím o vás něco říct. Napadlo mě, jak by to bylo tragické, kdybyste přišel nazmar. Vždyť vaše mládí potrvá tak krátce, tak krátce. Obyčejná kvítka na stránkách zvadnou, ale rozkvetou znovu. Tady ten čilimník bude v příštím červnu stejně žlutý, jako je teď. Do měsíce dostane tenhle plamének purpurové hvězdy. A zelená noc jeho listů bude ty hvězdy mít rok co rok. Ale my své mládí nedostaneme zpátky nikdy. Tep radosti, který v nás buší ve dvaceti letech, zleniví. Údy nám ochabnou, smysly začnou práchnivět. Zvrhneme se v ohybné panáky, pronásledované vzpomínkami na vášně, z kterých jsme měli příliš velký strach, a na znamenitá pokušení, jimž jsme neměli odvahu se vzdát. Mládí! Nic na světě nemá cenu, jenom mládí.“

Dorian Gray naslouchal s rozevřenými očima a žasl. Snítka šeríku mu vypadla z ruky na písek. Přilétla chlupatá včela a chvilku kolem ní bzučela. Pak po té oblé báni složené z drobných hvězdiček začala putovat. Dorian ji pozoroval s tím zvláštním zaujetím pro věci bezvýznamné, jež se snažíme v sobě vyvolat, když máme strach z něčeho vysoce závažného, nebo když nás vzrušil nějaký nový cit, pro nějž nenalzáme výraz, nebo když nějaká myšlenka, jež nás děsí, nám znenadání oblehne vědomí a volá na nás, abychom se vzdali. Po chvíli včela odlétla. Dorianji viděl, jak leze do skvrnitě trubky nachového svlačce. Květ jako by se zachvěl a pak se mírně rozkolébal.

Náhle se ve dveřích ateliéru objevil malíř a několikrát na ně zakýval, aby šli dovnitř. Podívali se na sebe a usmáli se.

„Čekám!“ volal malíř. „Tak už pojďte! Je dokonalé světlo. Piliši můžete vzít s sebou.“

Zvedli se a loudali se spolu pěšinou. Zatřepotali se kolem nich zelenobílí motýli a na hrušni v koutě zahrady se rozezpíval drozd.

„Vy jste rád, že jste se se mnou seznámil, pane Grayi,“ řekl lord Henry.

„Ano, teď jsem rád. Jen jestli budu vždycky rád.“

„Vždycky! To je strašlivé slovo. Zamrazí mě, když je slyším. Tuze rády

ho užívají ženy. Ženy zkazí každý milostný románek tím, že se snaží, aby trval provždycky. Vždyť to slovo nemá žádný význam. Mezi rozmarem a láskou na celý život je jen jediný rozdíl: že rozmar trvá o trochu déle.“

Když vstoupili do ateliéru, položil Dorian Gray lordu Henrymu ruku na rameno: „V tom případě nechť je naše přátelství jenom rozmar,“ zašeptal a začervenel se nad vlastní smělostí. Pak vystoupil na stupínek a postavil se zase jako prve.

Lord Henry se zabořil do rozložitě proutěné lenošky a pozoroval ho. Tření a úhozy štětce o plátno byly jediné zvuky, jež rušily ticho, až na občasně okamžiky, kdy Hallward ustoupil dozadu, aby se podíval na své dílo z větší vzdálenosti. V šikmých paprscích, jež se Hnuly otevřenými dveřmi, tančil prach a byl zlatý. Nade vším jako by se vznášel těžký pach růží.

Asi po čtvrthodince přestal Hallward malovat, zadíval se dlouze na Dorianu Graye a pak dlouze na obraz, okusoval konec jednoho ze svých velikých štětců a vraštil čelo. „Úplně hotovo,“ řekl posléze, sehnul se a do levého rohu plátna vepsal dlouhými rumělkovými písmeny své jméno.

Lord Henry k němu přistoupil a prohlížel si obraz. Bylo to vskutku znamenité umělecké dílo a stejně znamenitá byla podoba.

„Vřele ti blahopřeji, kamaráde,“ řekl lord Henry. „To je nejdokonalejší portrét moderní doby. Pojďte sem, pane Grayi, a podívejte se na sebe.“

Chlapec sebou trhl, jako by se probudil z nějakého snu.

„Opravdu je to hotovo?“ zašeptal a seskočil se stupínku.

„Úplně hotovo,“ řekl malíř. „Dneska jste stál skvěle. Jsem vám hrozně zavázán.“

„To je jen a jen moje zásluha,“ vpadl mu do řeči lord Henry. „Vidíte, pane Grayi?“

Dorian neodpověděl. Přešel lhostejně k obrazu a otočil se k němu tváří.

Když ho spatřil, ucouvl a líce mu na okamžik zahořely potěšením. Do očí se mu vloudil radostný výraz, jako kdyby sám sebe poprvé poznal. Stál tu v údivu a bez hnutí, nejasně slyšel, že Hallward na něho mluví, ale smysl slov mu unikal. Vnímal svou vlastní krásu jako nenadálé zjevení. Dosud si ji nikdy neuvědomil. Poklony Basila Hallwarda mu připadaly jen jako milé přátelské nadsázky. Naslouchal jim, smál se jim a zapomínal na ně. Neměly na něho vliv. Pak přišel lord Henry Wotton se svým podivným chvalozpěvem na mládí a se strašnou výstrahou, jak je to mládí krátké. To ho před chvílí vzrušilo a teď, když tu stál a zíral na obraz vlastních

půvabů, blesklo mu hlavou, jak dokonale pravdivé bylo to líčení. Ano, přijde den, kdy bude mít obličej vrásčitý a scvrklý, oči mdlé a bezbarvé, postavu neladnou a znetvořenou. Ten nach mu ze rtů vyprchá a to zlato z vlasů se mu vytratí. Život, který v něm má zformovat duši, mu zničí tělo. Bude hrůzný, ohyzdný a těžkopádný.

Když na to pomyslel, jako nůž jím projel ostrý náraz bolesti a rozechvěl všechny jeho jemné nervy. Oči mu ztemněly do ametystová a pokryly se mlhou slz. Měl pocit, jako by se mu na srdce položila ruka z ledu.

„Vám se to nelíbí?“ řekl posléze Hallward, trochu popuzen chlapcovým mlčením, jehož význam nechápal.

„Ovšemže se mu to líbí,“ řekl lord Henry. „Komu by se to nelíbilo? Je to jedna z nejúžasnějších věcí v moderním umění. Dám ti všechno, co by sis za to rád řekl. Musím to mít.“

„To není můj majetek, Harry.“

„A čím je to majetek?“

„Dorianův, samozřejmě,“ odpověděl malíř.

„Ten chlapec má ale štěstí!“

„Jak je to smutné!“ šeptal Dorian Gray, stále upíraje oči na svůj portrét. „Jak je to smutné! Já budu jednou starý, strašný, příšerný. Ale tenhle obraz zůstane vždycky mladý. Nikdy nebude starší než v tomto pamětihodném červnovém dni!.. Kdyby to tak mohlo být opačně! Kdybych tak já mohl zůstat vždycky mladý a stárnout kdyby mohl ten obraz! Za to – za to bych dal všechno! Ano, na celém světě není pranic, co bych za to nedal. Dal bych za to svou vlastní duši.“

„Tobě by se to asi sotva zamlouvalo, kdyby to bylo takhle zařízeno, Basile,“ zvolal se smíchem lord Henry. „To by byla pěkná pohroma pro tvé dílo.“

„Proti tomu bych velmi ostře protestoval,“ řekl Hallward.

Dorian Gray se otočil a podíval se na něho. „To si dovedu představit, že vy byste protestoval, Basile. Vy máte raději své umění než své přátele. Já pro vás nejsem nic víc než nějaká zelená bronzová soška. Ba řekl bych, že ani tolik ne.“

Malíř jen užasle zíral. To přece není Dorian, takhle nikdy nemluvil! Co se to stalo? Vypadá opravdu rozzlobeně. Obličej má rozpálený a tvář je mu jen hoří.

„Ano,“ pokračoval hoch, „znamcnám pro vás míň než ten váš Hermes ze slonoviny nebo váš stříbrný faun. Ti se vám budou líbit vždycky. Ale jak dlouho se vám budu líbit já? Bezpochyby jen do chvíle, než se na mně

objeví první vráska. Já vím, teď to vím, že když člověk přijde o svůj pékný vzhled, ať už záleží v čemkoli, přijde o všechno. Váš obraz mě o tom poučil. Lord Henry Wotton má naprosto pravdu. Jediný cenný majetek je mládí. Až zjistím, že stárnu, zabiju se.“

„Hallward zbledl a uchopil ho za ruku. „Doriane! Doriane!“ volal. „Takhle nemluvte! Jakživ jsem neměl takového přítele a jakživ druhého takového nebudu mít. Přece nebudete žárlit na věci hmotné – vy, který jste ušlechtilější než kterákoli z nich!“

„Žárlím na všechno, co má krásu, která neumírá. Žárlím na ten portrét, který jste mi namaloval. Proč ten si uchová to, co já musím ztratit? Každíčký prchající okamžik mne o něco obírá a jemu něco dává. Ach, kdyby to tak mohlo být opačně! Kdyby se mohl měnit ten obraz a já mohl být pořád takový, jaký jsem teď! Proč jste to namaloval? Vždyť se mi to jednou vysměje – příšerně se mi to vysměje!“ Oči se mu zalily horkými slzami. Vytrhl se Basilovi, vrhl se na divan a skryl obličej do podušek, jako kdyby se modlil.

„To je tvoje dílo, Harry,“ řekl trpce malíř.

Lord Henry pokrčil rameny. „Tohle je ten pravý Dorian Gray. Tot vše.“

„Ne, není.“

„Když není, tak co s tím já mám společného?“

„Měl jsi jít pryč, když jsem tě o to žádal,“ zahučel malíř.

„Zůstal jsem tady, když jsi mě o to žádal,“ zněla odpověď lorda Henryho.

„Harry, nemohu se přít hned s dvěma nejlepšími přáteli najednou. Ale vy dva jste dokázali, že nenávidím nejznamenitější kus práce, jaký jsem kdy udělal, a proto ho zničím. Vždyť je to jen plátno a barva. Nepřipustím, aby zasáhl do životů nás tří a aby je rozvrátil.“

Dorian Gray zvedl zlatou hlavu z polštáře a zsinálý v tváři díval se usazenými očima na Basila, jak kráčí k dřevěnému stolku s malířským náčiním, který stál pod vysokým oknem, zastřeným záclonami. Co to tam dělá? Pátrá prsty mezi zpřeházenými cínovými tubami a zaschlými štětci a něco hledá. Ano, to hledá dlouhou špachtli s tenkou čepelí z pružné oceli. Konečně ji našel. Chystá se rozřezat plátno.

S přidušeným vzlykem vyskočil chlapec z pohovky, vrhl se k Hallwardovi, vytrhl mu nůž z ruky a mrštil jím na druhý konec ateliéru. „Nedělejte to, Basile, nedělejte to,“ křičel. „To by byla vražda!“

„Jsem rád, že konečně oceňujete mou práci, Doriane,“ řekl chladně

malíř, když se vzpamatoval z překvapení. „Myslel jsem, že se toho už nedočkám.“

„Jestli ji oceňuji! Jsem do ní zamilován, Basile. Vždyť je to kus mé vlastní bytosti. Cítím to.“

„Nu, jakmile tedy uschnete, dostanete glazuru a rám a pošlu vás domů. A pak si můžete sám se sebou dělat, co chcete.“ Přešel místnost a zazvonil, aby přinesli čaj. „Jistě se napijete čaje, Doriane. A ty taky, Harry, vid? Či nestojíte o tak prostinké požitky?“

„Zbožňuji prostinké požitky,“ řekl lord Harry. „Ty jsou posledním útočištěm složitých povah. Ale nemám rád scény, leda na jevišti. Vy dva jste nemožní, oba dva! Rád bych věděl, kdo to definoval člověka jako živočicha rozumového. To je nejukvapenější definice, jaká kdy byla vyslovena. člověk je všechno možné, jenom ne rozumová bytost. Mne to konec konců těší, ale přesto bych si přál, mládenci, abyste se nehašteřili o ten obraz. Mnohem líp bys udělal, Basile, kdybys ho přenechal mně. Tenhle bláhový hoch ho nechce doopravdy a já ho doopravdy chci.“

„Jestli ho přenecháte někomu jinému než mně, Basile, nikdy vám to neodpustím,“ zvolal Dorian Gray. „A ať mi nikdo neříká bláhový hoch!“

„Víte dobře, že ten obraz je váš, Doriane. Věnoval jsem vám ho dřív, než vůbec existoval.“

„A stejně dobře víte, že se chováte trochu bláhově, pane Grayi, a že ve skutečnosti nemáte nic proti tomu, aby vám někdo připomínal, že jste neobyčejně mladý.“

„Ještě dnes ráno bych se byl proti tomu velmi ostře ohradil, lorde Henry.“

„Ach, dnes ráno! Od té doby žijete.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil komorník s plným čajovým podnosem, který postavil na malý japonský stolek. Zacinkaly šálky a talířky a syčel žlábkovaný gruzínský samovar. Sluha přinesl dvě kulovité porcelánové mísy. Dorian Gray šel nalévat čaj. Oba muži se pomalu přiloudali ke stolu a dívali se, co je pod pokličkami.

„Pojdme večer do divadla,“ řekl lord Henry. „Někde určitě hraji něco pěkného. Slíbil jsem, že přijdu na večeri k ‚Whiteovi‘, ale člověk, s kterým tam mám schůzku, je jenom jeden starý přítel, takže mu mohu poslat telegram, že mi není dobře, nebo že nemohu přijít kvůli schůzce, kterou jsem si smluvil později. To by, myslím, byla dost pěkná omluva, byla by překvapivě upřímná.“

„Když já si tak nerad беру frak,“ zabručel Hallward, „člověk v něm vypadá strašně.“

„Ano,“ odvětil lord Henry zasněně, „úbor devatenáctého století je ohavný. Je takový ponurý, takový skličující. Jediný barvitý prvek, který zbývá v moderním životě, je hřích.“

„Vážně nesmíš říkat takovéhle věci před Dorianem, Harry.“

„Před kterým Dorianem? Před tím, co nám nalévá čaj, nebo před tím na obraze?“

„Před žádným z nich.“

„Já bych rád šel s vámi do divadla, lorde Henry,“ řekl chlapec.

„Tak tedy půjdete. A ty půjdeš taky, Basile, vid“?“

„Já nemohu, opravdu. Raději nepůjdu. Mám spoustu práce.“

„Dobrá, tak půjdeme sami, vy a já, pane Grayi.“

„To by se mi hrozně líbilo.“

Malíř se kousl do rtů a se šálkem v ruce přešel k obrazu.

„A já budu doma s tím pravým Dorianem,“ řekl smutně.

„Opravdu je to pravý Dorian?“ ptal se originál, kráčeje k obrazu.

„Opravdu takhle vypadám?“

„Ano, vypadáte zrovna tak.“

„To je báječné, Basile.“

„Aspoň po vnější stránce tak vypadáte. Ale ten obraz se nikdy nezmění,“ povzdychl si Hallward. „A to už něco znamená.“

„S tou věrností se toho nadělá!“ zvolal lord Henry. „Vždyť v lásce je to jen a jen otázka fyziologická. S naší vůlí to nemá pranic společného. Mladí lidé chtějí být věrní, a nejsou; a staří chtějí být nevěrní, a nemohou; více se o tom říct nedá.“

„Nechodte dnes večer do divadla, Doriane,“ řekl Hallward. „Zůstaňte tady a povečeříme spolu.“

„Nemohu, Basile.“

„Proč?“

„Protože jsem slíbil lordu Henrymu Wottonovi, že půjdu s ním.“

„Tomu se nezavděčíte, když budete dodržovat sliby. On sám je porušuje. Prosím vás, nechodte.“ <

Dorian Gray se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Snažně vás prosím.“

„Musím jít, Basile,“ odvětil Dorian.

„Tak dobře,“ řekl Hallward a šel odložit svůj šálek na podnos. „Je dost

pozdě, a když se máte ještě převlékat, neměli byste ztrácet čas. Sbohem, Harry, sbohem, Doriane. Přijďte ke mně brzy. Přijďte zítra.“

„Určitě.“

„Nezapomenete, vid'te?“

„Ne, ovšemže ne,“ řekl Dorian.

„A... Harry...“

„Ano, Basile?“

„Pamatuj, oč jsem tě žádal ráno v zahradě.“

„Na to už jsem zapomněl.“

„Důvěřuju ti.“

„Kéž bych si já sám mohl důvěřovat,“ řekl lord Henry se smíchem.

„Pojďte, pane Grayi, mám venku kočár, mohu vás zavést k vašemu bytu. Sbohem, Basile. Bylo to velmi zajímavé odpoledne.“

Když se za nimi zavřely dveře, sklesl malíř na pohovku a ve tváři se mu objevil bolestný výraz.

KAPITOLA 3.

Příštího dne o půl jedné se lord Henry Wotton loudal od Čurzon Street k Albany; šel navštívit svého strýce lorda Fermora, boдрého, byť trochu drsného starého mládence, o kterém lidé z okolí říkali, že je sobec, protože z něho neměli žádný zvláštní prospěch, kterého však společnost považovala za člověka štědrého, protože krmil každého, kdo ho bavil. Jeho otec býval vyslancem v Madridu, když byla Isabella mladá a o Primoví se ještě nic nevědělo, ale vystoupil z diplomatických služeb v okamžiku záchvatu rozmrzelosti, když mu nenabídlí vyslanecké místo v Paříži, na něž se cítil dokonale povolán pro svůj rod, pro svou indolenci, pro správnou angličtinu svých depeší a pro nestřídmou zálibu v radovánkách. Syn, jenž býval otcovým sekretářem, odstoupil zároveň se svým představeným, trochu neuváženě, jak se tehdy soudilo, a když o několik měsíců později zdědil titul, jal se vážně studovat veliké aristokratické umění naprostého nicnedělání. Měl dva rozlehlé domy v Londýně, ale raději bydlel v nájemném bytě, protože s tím bylo méně starostí, a stravoval se většinou ve svém klubu. Trochu se zajímal o správu svých uhelných dolů ve středoanglických hrabstvích, omlouvaje sám sebe za toto průmyslnické zatížení tím, že má-li gentleman uhlí, poskytuje mu to výhodu, že si může dovolit zachovávat starý mrav a ve vlastním krbu pálit dříví. Politickým smýšlením byl tory, ne ovšem v době, kdy byli toryové u vesla, v kterémžto údobí jim nepokrytě spílal, že jsou banda radikálů. Byl modlou pro svého sluhu, který ho tyranizoval, a postrachem pro své příbuzné, které na oplátku tyranizoval sám. Mohla ho zplodit jenom Anglie a on o své vlasti stále říkal, že to s ní jde z kopce. Zásady měl staromódní, zato předsudky vynikající.

Když lord Henry vstoupil do pokoje, zastal strýce, jak sedí v hrubě tkané lovecké kazajce, kouří tlustý krátký doutník a bručí nad Timesy. „Co to, Harry?“ řekl starý pán. „Co že sis vyšel tak časně? Já myslel, že vy dandvové jakživi nevstanete před druhou a vidět že vás je až po páté.“

„Cirá příbuzenská náklonnost, ujišťuji tě, strýčku. Něco od tebe potřebuji.“

„To jistě peníze,“ řekl lord Fermor a ušklíbl se. „Tak se posad' a všechno mi vypověz. Dneska si mladí lidé představují, že peníze jsou všechno.“

„Ano,“ zamručel lord Henry, urovnávaje si květinu na klopě, „a když jsou starší, tak to už vědí. Ale já nechci peníze. Ty chtějí jen lidi, kteří platí účty, strýčku, a já účty nikdy neplatím. Kapitálem mladších synů je úvěr a z toho se da žít rozkošně. A pak, já vždycky jednám s dodavatelem lorda Dartmoora, a ti mě přirozeně nikdy neobtěžují. Co potřebuji, je informace. Nikterak důležitá informace, samozřejmě, docela zbytečná informace.“

„Nu, já ti mohu říct všechno, co je v anglické diplomatické korespondenci, Harry. Ačkoli dneska ti chlapíci píšou jen samé nesmysly. Když já byl v diplomatických službách, bylo to o mnoho lepší. Ale slyšel jsem, že dneska tam přijímají lidi na základě zkoušek. Tak co potom můžeš očekávat? Zkoušky, to je od a až do zet samý humbuk. Když je člověk gentleman, ví toho dost, a když není gentleman, tak všechno, co ví, je mu jen na škodu.“

„Pan Dorian Gray nemá nic společného s diplomatickou korespondencí, strýčku,“ řekl lord Henry unaveně.

„Pan Dorian Gray? Kdo to je?“ ptal se lord Fermor a svraštil hustě bílé obočí.

„To právě jsem se přišel dovědět, strýčku. Totiž ne, já vím, kdo to je. Je to vnuk posledního lorda Kelsa. Jeho matka byla rozená Devereuxová – lady Margaret Devereuxová. Chtěl bych, abys mi řekl něco o té jeho matce. Jak vypadala? Koho si vzala? Ty jsi za svých časů znal bezmála každého, tak jsi možná znal i ji. Seznámil jsem se s panem Grayem teprve včera, a tak se o něj ještě hodně zajímám.“

„Kelsův vnuk,“ opakoval starý pán, „Kelsův vnuk... No ovšem... jeho matku jsem znal důvěrně, byl jsem jí, tuším, na křtu. To bylo neobyčejně krásné děvče, ta Margaret Devereuxová, a všechny muže šíleně rozzuřila, protože upláchl s mladíčkem, který neměl ani vindru, s úplnou nulou, s nizoučkou šarží od pěchoty nebo co. Ovšem. Vzpomínám si na celou tu věc, jako by se to bylo stalo včera. Ten chudák chlapík padl v souboji, v lázních Spa, pár měsíců po svatbě. Byly kolem tuho ošklivé řeči. Povídalo se, že si Kelso najal jakéhosi mizeru dobrodruha, nějakého belgického surovce, aby jeho zetě na veřejnosti urazil – zaplatil mu za to, Harry, zaplatil mu, a že ten chlap propíchl svou obět jako holoubě. Všecko se ututlalo, ale bůh ví, že Kelso pak nějaký čas jídal svůj řízek v klubu sám a sám. Slyšel

jsem, že dceru si přivezl zpátky, ale ta s ním už jakživa nepromluvila. Ach ano, to byly zlé věci. To děvče taky umřelo, do roka. Tak ona tu zanechala syna, hledme! Na to jsem už zapomněl. Jaký je to hoch? Jestli je podobný matce, tak to musí být hezký mládenec.“

„Je velmi hezký,“ přisvědčil lord Henry.

„Doufám, že se dostane do řadných rukou,“ pokračoval stařec. „Měla by ho čekat hromada peněz, jestli ho Kelso neošidil. Jeho matka měla taky peníze. Přešly na ni všechny nemovitosti v Selby, po dědečkovi. Její dědeček nenáviděl Kelsa, považoval ho za sprostého psa. A to on byl. Jednou přijel do Madridu, když jsem tam ještě působil. Na mou duši, že jsem se za něho styděl. Královna se mne často vyptávala na toho anglického šlechtice, co se pokaždé hádá s drožkářem o zaplacení. Udělali z toho dokonce anekdotu. Měsíc jsem se neodvážil ukázat u dvora. Doufám, že se k svému vnukovi zachoval líp než k těm kočím.“

„To nevím,“ odvětil lord Henry, „ale řekl bych, že ten hoch toho bude mít dost. Není ještě plnoletý. Že mu patří Selby, to vím, to mi říkal. A... jeho matka byla tedy velmi krásná?“

„Margaret Devereuxová, to bylo jedno z nejpůvabnějších stvoření, jaká jsem kdy viděl, Harry. Co ji to u všech všudy napadlo, že se zachovala tak, jak se zachovala, to jsem nikdy nepochopil. Mohla si vzít kohokoli, koho by si byla vybrala. I Carlington byl do ní blázen. Inu, byla romantická. To byly všechny ženské v té rodině. Muži tam byli chudáčci, ale ženské, ty byly na mou duši nádherné. Carlington se k ní plazil po kolenou, sám mi to říkal, a ona se mu vysmála. A to tenkrát nebylo v celém Londýně děvče, které by za ním nepálilo. Mimochodem, Harry, když už mluvím o hloupých svatbách, co mi to tvůj otec povídal za nesmysl, že si Dartmoor chce vzít nějakou Američanku? Copak anglická děvčata pro něho nejsou dost dobrá?“

„Teď je dost v módě brát si Američanky, strýčku.“

„Já sázím na Angličanky, proti celému světu, Harry,“ řekl lord Fermor a udeřil pěstí do stolu.

„Favoritkami jsou Američanky.“

„Prý moc nevydrží,“ zabručel strýc.

„Dlouhá dráha je vyčerpává, ale v překážkovém běhu jsou úžasné. Berou všechno letem. Myslím, že Dartmoor nemá žádnou šanci.“

„Jaké má rodiče?“ zamručel starý pán. „Má vůbec nějaké?“

Lord Henry potřásl hlavou. „Američanky zatajují své rodiče zrovna

tak chytře, jako Angličanky zatajují svou minulost," řekl a zvedl se k odchodu.

„Mají nejspíš továrnu na vepřové konzervy, ne?“

„Doufám, strýčku, už kvůli Dartmoorovi. Vepřové konzervy, to prý je neuvěřitelnější podnik v Americe, hned po politice.“

„Je hezká?“

„Chová se, jako by byla krásná. To dělá většina Američanek. V tom je tajemství jejich půvabu.“

„Proč si tyhle Američanky nezůstanou ve své vlasti? Vždyť nám pořád říkají, že je to pro ženy ráj.“

„Taky že je. Právě proto všechny ženy tak nesmírně touží se z něho dostat, jako Eva," řekl lord Henry. „Sbohem, strýčku. Přijdu pozdě k obědu, jestli se tu ještě chvíli zdržím. Díky za informaci, kterou jsem potřeboval. Vždycky se rád dovím všechno o svých nových přátelích a nic o těch starých.“

„Kde obědváš, Harry?“

„U tety Agáty. Pozval jsem sebe a pana Graye. On je její poslední protégé.“

„Hm. Řekni tetě Agátě, Harry, ať mé už neotravuje s těmi svými dobročinnými přímluvami. Už mi jdou na nervy. Prosím tě, ta dobráčka si myslí, že nemám na práci nic jiného než podpisovat šeky pro její pitomé chráněnce.“

„Dobře, strýčku, řeknu jí to, ale nebude to nic platné. Lidumilové ztrácejí všechnen smysl pro lidskost. To je pro ně příznačné.“

Starý pán souhlasně zamručel a zazvonil na sluhu. Lord Henry prošel nízkou arkádou do Burlington Street a zamířil k Berkeley Square.

Tak takováhle je historie původu Doriana Graye! Ačkoli ji slyšel jen v hrubých rysech, přece jen ho vzrušila, protože dávala tušit podivné, skoro moderní milostné dobrodružství. Krásná žena dávající všechno v sázku pro šílenou vášeň. Pár bouřlivých týdnů štěstí, náhle přerušených ohavným liskočným zločinem. Měsíce muk bez jediného hlesu a pak dítě zrozené v zármutku. Matka smetena smrtí a chlapec ponechán samotě a tyranii starého muže, který neví, co je láska. Ano, to je nevšední pozadí. To tomu chlapci dodává zajímavost, to jaksi zvyšuje jeho dokonalost. Za vším, co je na světě neobyčejné, vězí něco tragického. Vesmír musí mít porodní bolesti, aby mohl vykvést nejnepatrnější kvítek... A jak byl půvabný včera u večeře, když seděl proti němu v klubu, oči ohromené a rty pootevřené v bážlivé radosti, a když rudá stínítka na svíčkách zbarvovala jeho

podivuhodný procitající obličej ještě sytější do růžova! Hovořit s ním, to bylo jako hrát na nejcitlivější housle. Reagoval na každý dotyk a záchvěv smyčce... Provozovat umění ovlivňování, v tom je cosi strašně opojného. Tomu se nevyrovná žádná jiná činnost. Promítnout vlastní duši do nějakého ladného tvaru a nechat ji tam chvíli prodlévat; slyšet své vlastní intelektuální názory, jak se k nám vracejí v ozvěně, navíc s hudbou vášnivosti a mládí; nechat vsáknout svou povahu do jiné, jako by to byla prolnavá tekutina nebo zvláštní voňavka; to vše skýtá opravdové potěšení – snad vůbec nejspokojivější potěšení, jaké nám zbývá v době tak sešňěrované a všední, jako je doba naše, v době hrubé tělesné v počitcích a hrubě tuctové v cílech... Je to podivuhodný tvor, ten chlapec, s kterým se tak zvláštní náhodou seznámil v Basilově ateliéru, nebo by se rozhodně dal v podivuhodného tvora přetvořit. Je v něm půvab a bělostná čistota jinošství a krása, jakou nám zachovaly staré řecké mramory. Neexistuje nic, co by se z něho nedalo udělat. Lze z něho vytvořit titána nebo hračku. Jaká škoda, že taková krása je odsouzena uvadnout... A Basil? Jak ten je zajímavý z psychologického hlediska! Nový styl v umění, moderní nazírání na život, a obojí v něm tak podivně vyvolá pouhá viditelná přítomnost někoho, kdo si to vše ani neuvědomuje. Tichá, čarovná bytost, přebývajíc v temných hvozdech a otevřenou krajinou probíhající neviděna, se z čistá jasná ukáže, podobna lesní víle a nebojácná, protože v malířově duši, která ji hledala, procitla ta podivuhodná jasnozřivost, jíž jediné se zjevují věci podivuhodné; co se jevílo pouze v konturách a v náznaku, je náhle tak nějak zřetelné a nabývá jakési symbolické hodnoty, jako by to samo bylo jen náznakem nějaké jiné a dokonalejší podoby, jejíž přelud mění ve skutečnost; všechno je to tak zvláštní! Lord Henry si vzpomínal na něco podobného z historie. Nebyl to Plato, ten umělec v myšlení, kdo tohle první rozebral? Nebyl to Buonarroti, kdo to vtesal do pestrých mramorů svých sonetů? Ale v našem století je to neobvyklé... Ano, pokusí se být Dorianu Grayovi tím, čím je ten chlapec, aniž si to uvědomuje, malíři, který vytvořil ten podivuhodný portrét. Bude se snažit ho ovládat – vždyť z poloviny ho už stejně ovládá. Přivlastní si tu podivuhodnou bytost. V tom synu lásky a smrti je cosi okouzlujícího.

Najednou se zastavil a rozhlédl se po domech. Zjistil, že sídlo své tety už před chvílí minul, usmál se pro sebe a obrátil se. Když vstoupil do poněkud pochmurné haly, řekl mu komorník, že panstvo se již odebralo k obědu. Podal jednomu ze sluhů klobouk a hůl a vkročil do jídelny.

„Pozdě jako vždycky, Harry!“ zvolala teta, potřásajíc hlavou.

Vymyslí si obratnou omluvu, a když usedl na volné místo vedle tety, rozhlédl se, aby zjistil, kdo je přítomen. Na konci stolu se mu plaše uklonil Dorian, „jemuž se do tváří vkradl radostný rumenec. Naproti seděla vévodkyně z Harley, dáma obdivuhodně dobrosrdečná a vyrovnaná, velmi oblíbená u všech, kdo ji znali, a vyznačující se těmi rozložitými architektonickými proporcemi, které u žen, jež nejsou vévodkyněmi, popisují soudobí dějepisci jako tělnatost. Vedle ni vpravo seděl sir Thomas Burdon, radikální poslanec, který ve veřejném životě chodil slepě za svým politickým vůdcem a v životě soukromém chodil za nejlepšími kuchaři; ve shodě s moudrým a obecně známým pravidlem večeríval totiž s toryi a smýšlel s liberály. Místo po její levici obsadil pan Erskine z Treadley, povážlivě roztomilý a kultivovaný starý pán, který si však osvojil ošklivý zlovyk, že pořád mlčel, neboť prý, jak jednou vysvětlil lady Agátě, všechno, co měl na srdci, řekl už před svým třicátým rokem. Nejbližší sousedkou lorda Henryho byla paní Vandeleurová, jedna z nejstarších tetiných přítelkyň, učiněná světice mezi ženami, ale tak příšerně neupravená, že připomínala špatně svázaný kostelní zpěvník. Na štěstí pro lorda Henryho měla vedle sebe z druhé strany lorda Faudela, vysoce inteligentní nezajímavost středního věku, suchopárnou jako ministerské prohlášení v poslanecké sněmovně; s tím rozmlouvala s nesmírnou vážností, o jaké jednou lord Henry poznamenal, že je to jediný neodpuštělný hřích, do něhož upadají všichni doopravdy hodní lidé a z něhož se nikdo z nich nikdy docela nevymaní.

„Mluvíme zrovna o chudáku Dartmoorovi, lorde Henry,“ volala vévodkyně a mile mu přes stůl kynula na pozdrav. „Myslíte, že se opravdu ožení s tou okouzlující mladou osůbkou?“

„Mám dojem, že se pevně rozhodla požádat ho o ruku, vévodkyně.“

„To je ale děsné!“ zvolala lady Agáta. „Někdo by se přece do toho měl vložit.“

„Slyšel jsem z výborného pramene, že její otec má v Americe konfekci,“ řekl Thomas Burdon s opovržlivým výrazem.

„Můj strýc říkal něco o továrně na vepřové konzervy, sire Thomasi.“

„Konfekci! Co je to americká konfekce?“ ptala se vévodkyně, zvedajíc v údivu své veliké ruce.

„Americké romány,“ odvětil lord Henry a vzal si kousek křepelky.

Vévodkyně se zatvářila zmateně.

„Nevšímejte si ho, drahoušku,“ zašeptala lady Agáta. „Nic z toho, co říká, nemyslí jakživ vážně.“

„Když byla Amerika objevena...“ pravil radikální poslanec a jal se přednášet únavná fakta. Jako všichni lidé, kteří se snaží vyčerpát nějaký námět, vyčerpával posluchače. Vévodkyně si povzdychla a použila své výsady přerušit řečníka. „Propána, proč byla ta Amerika vůbec objevena!“ zvolala. „Naše dívky nemají dnes opravdu žádnou šanci. To je nesportovní.“

„Konec konců, snad Amerika ani objevena nebyla,“ řekl pan Erskine. „Já za svou osobu bych řekl, že ji jen našli.“

„Ó, já jsem viděla exempláře jejích obyvatel,“ odvětila vévodkyně roztržitě. „A musím přiznat, že jsou většinou nadmíru pěkné. A taky se dobře oblékají. Šijí totiž všechno v Paříži. Kéž bych si to taky mohla dovolit!“

„Říká se, že hodní Američané přijdou po smrti do Paříže,“ uchichtl se sir Thomas, který měl rozsáhlou garderobu obnošeného šatstva vtipnosti.

„To se podívejme! A kam přijdou po smrti zlí Amrcičané?“ vyzvíдалa vévodkyně.

„Ti přijdou do Ameriky,“ zabručel lord Henry.

Sir Thomas se zakabonil. „Obávám se, že váš synovec je proti té velkolepé zemi zaujat,“ řekl lady Agátě. „Já ji celou procestoval, ve vagónech, jež mi dali k dispozici ředitelé železničních společností, kteří jsou v takových věcech nesmírně úslužní. Ujišťuji vás, že se člověk vzdělá, když navštíví Ameriku.“

„Ale to vážně musíme do Chicaga, když chceme být vzdělání?“ zabědoval pan Erskine. „Taková cesta mé nijak neláká.“

Sir Thomas mávl rukou: „Pan Erskine z Treadley má celý svět v knihovně. My, lidé praktičtí, však raději chceme všechno vidět, ne o tom jen číst. Američané jsou nesmírně zajímaví lidé. Jsou neobyčejně rozumní. Myslím, že to je pro ně příznačné. Ano, pane Erskine, jsou to neobyčejně rozumní lidé. Ujišťuji vás, že s Američany není žádná legrace.“

„To je přišerné!“ zvolal lord Henry. „Chladnou sílu, tu ještě snesu, ale chladný rozum je zcela nesnesitelný. Užívat ho je tak nějak nesportovní. To jako kdyby vás tloukli pod intelekt. „

„Nerozumím vám,“ řekl sir Thomas a trochu zrudl.

„Já ano, lorde Henry,“ zašeptal pan Erskine s úsměvem.

„Paradoxy jsou svým způsobem moc dobrá věc...“ pravil baronet.

„A tohle byl paradox?“ ptal se pan Erskine. „Já to tak nebral. Ale možná, že to paradox byl. Vlastně ano, mluvit v paradoxech, to znamená mluvit pravdu. Skutečnost si nejlíp ověříme, když ji necháme chodit po

provaze. Základní pravdy můžeme plně zhodnotit, teprve když začnou provozovat akrobacii.“

„No tohle!“ řekla teta Agáta. „Jak vy muži diskutujete, to je něco hrozného. Jakživa nepřijdu na to, o čem vlastně mluvíte. A na tebe, Harry, se tuze zlobím. Proč se snažíš přemluvit našeho milého pana Doriana Graye, aby se mnou přestal chodit do čtvrtí chudiny? Ujišťuji tě, že jeho pomoc by tam byla neocenitelná. Moc by se jim tam líbilo, kdyby jim zahrál.“

„Já chci, aby hrál mně,“ řekl lord Henry s úsměvem a podíval se ke konci stolu, odkud zachytil v odpověď jasný pohled.

„Ale oni jsou tak nešťastní v tom Whitechapele,“ naléhala lady Agáta.

„Pro všechno mohu mít porozumění, jenom ne pro utrpení,“ řekl lord Henry a pokrčil rameny. „Pro to mít porozumění nemohu. Je příliš ošklivé, příliš děsivé, příliš skličující. V tom moderním porozumění pro bolest je něco strašně chorobného. Porozumění bychom měli mít pro barevnost života, pro jeho krásu, pro jeho radosti. Čím méně se mluví o životních strastech, tím lépe.“

„Naše periférie je však přece velmi závažný problém,“ poznamenal sir Thomas a vážně zakýval hlavou.

„Ovšem,“ odvětil mladý lord. „Je to problém otroctví, a my se ho snažíme rozřešit tím, že ty otroky bavíme.“

Politik se na něho ostře zadíval. „Co by se tedy podle vás mělo změnit?“ ptal se.

Lord Henry se zasmál: „Já si nepřeji změnit v Anglii nic, leda počasí,“ odvětil. „Docela se spokojím s filozofickým rozjímáním. Ale poněvadž se devatenácté století dostalo na mizinu tím, jak přehnaně mrhalo porozuměním, navrhol bych obrátit se na vědu, aby nás zrestaurovala. Citové vzněty mají tu výhodu, že nás svádějí z přímé cesty, a věda má zase tu výhodu, že v nás nevzněcuje žádný cit.“

„Ale máme přece tak vysoce zodpovědné úkoly,“ nadhodila bojácně paní Vandeleurová.

„Strašně zodpovědné,“ přizvukovala lady Agáta.

Lord Henry vzhlédl k panu Erskinovi. „Lidstvo bere samo sebe příliš vážně. To je základní hřích světa. Kdyby se byl jeskynní člověk uměl smát, byla by se historie vyvíjela docela jinak.“

„Vy dovedete člověka opravdu utěšit,“ zatrylkovala vévodkyně. „Mám vždycky tuze provinilý pocit, když přijdu na návštěvu k vaší tetě, protože

já se o ty čtvrti chudiny vůbec nezajímám. Ale teď se jí budu moci podívat do tváře a nebudu se muset červenat.“

„Ženám to sluší, když se červenají, vévodkyně,“ poznamenal lord Henry.

„Jen když jsou mladé,“ odpověděla. „Když se červená taková stařena jako já, je to tuze špatně znamení. Ach, lorde Henry, nemohl byste mi poradit, jak znovu omládnout?“

Lord Henry okamžik přemýšlel. „Vzpomínáte si na nějakou velikánskou chybu, které jste se dopustila v mladém věku, vévodkyně?“ ptal se, dívaje se na ni přes stůl.

„Na spoustu, bohužel,“ zvolala.

„Tak je všechny udělejte znova,“ řekl vážně. „Kdo chce získat zpátky mládí, ať si prostě zopakuje všechny své pošetilosti.“

„Roztomilá teorie!“ zajásala. „Musím ji zkusit v praxi.“

„Nebezpečná teorie!“ vyklouzlo z tenkých rtů sira Thomase. Lady Agáta vrtěla hlavou, ale přece jen ji to pobavilo. Pan Erskine jen poslouchal.

„Ano,“ pokračoval lord Henry, „to je jedno z největších tajemství života. Dneska spousta lidí umírá na chronický zdravý rozum, a když je už pozdě, pak teprve přijdou na to, že to jediné, čeho člověk nikdy nelituje, jsou vlastní prohřešky.“

Kolem stolu se rozletěl smích.

Lord Henry si s tím nápadem začal úmyslně pohrávat; vyhazoval jej do vzduchu a přetvářel jej; nechal jej unikat a zase se ho zmocňoval; rozehrával jej duhovými barvami fantazie a dával mu křídla paradoxu. Jak mluvil a mluvil, vznesla se chvála bláznovství až do oblasti filozofie, a sama filozofie omládlá, chytila se šílené hudby rozkoše a v rouchu potřísněném vínem a s břechtanovým věncem, jak bylo možno si představit, roztančila se jako bakchantka po návrších života, vysmívajíc se neohrabanému Silénovi, že je strážlivý. Skutečnosti před ní prchaly jako poděšení lesní tvorové. Bílýma nohama šlapala v ohromném vinném lisu, na jakém sedí moudrý Omar, až jí vzkypělá šťáva z hroznů stoupala záplavou purpurových bublin kolem nahých údů, či se vzdouvala rudou pěnou po černých, strmých a orosených stěnách kádě. Byla to podivuhodná improvizace. Lord Henry cítil, že Dorian Gray na něho upírá oči, a vědomí, že má mezi posluchači někoho, jehož povahu si přeje podmanit, ostřílo zřejmé jeho vtip a propůjčovalo barvitost jeho obrazotvornosti. Byl duchaplný, okouzlující, nezodpovědný. Úplně zmámil ty, kteří mu

naslouchali, takže se smíchem šli za jeho píšťalou. Dorian Gray z něho ani na okamžik nespustil zrak, seděl jako očarován, na rtech mu úsměv stíhal úsměv a přivřené oči se mu prohlubovaly údivem.

Posléze, oděna livřejí ze současné doby, vstoupila do pokoje skutečnost v podobě sluhy, který přišel oznámit vévodkyni, že už na ni čeká kočár. Vévodkyně zalomila rukama v žertovném zoufalství. „To je mrzuté!“ zvolala. „Musím jít. Mám se zastavit v klubu pro manžela a odvést ho k Willisovi na nějakou hloupou schůzi, které má předsedat. Když přijedu pozdě, bude manžel určitě zuřit, a v tomhle kloboučku si nemohu dovolit žádnou scénu. Je příliš křehký. Jedno příkré slovo, a mohly by z něho být trosky. Kdepak, musím jít, drahá Agáto. Sbohem, lorde Henry, jste tuze roztomilý a strašně demoralizující. Vážně nevím, co říct o těch vašich názorech. Musíte k nám někdy přijít na večeri. Což v úterý? Jste v úterý volný?“

„Kvůli vám hodím kohokoli přes palubu, vévodkyně,“ řekl lord Henry s úklonou.

„To je od vás tuze milé a tuze ošklivé,“ řekla. „Tak prosím přijďte.“ A vyplula z pokoje a za ní lady Agáta s ostatními dámami.

Když lord Henry opět usedl, pan Erskine se zvedl, přisedl si lesně k němu a položil mu ruku na rameno. „Mluvíte jako kniha,“ řekl. „Proč nějakou nenapíšete?“

„Příliš rád knihy čtu, a tak se nedostanu k tomu, abych je psal, pane Erskine. S radostí bych ovšem napsal román; román, který by byl tak půvabný jako perský koberec a zrovna tak neskutečný. Ale v Anglii se najdou čtenáři jen pro noviny, slabikáře a naučné slovníky. Anglie má ze všech národů na světě nejmenší smysl pro krásu v literatuře.“

„Máte bohužel pravdu,“ odvětil pan Erskine. „I já jsem míval literární ambice, ale už jsem se jich dávno vzdal. Ale smím se vás zeptat, můj milý mladý příteli, dovolíte-li, abych vám tak říkal, jestli jste mýnil vážně všechno to, co jste nám povídal u oběda?“

„Už jsem docela zapomněl, co jsem povídal,“ usmál se lord Henry. „Bylo to moc hříšné?“

„Moc hříšné, vem. Abych řekl pravdu, považuji vás za člověka nesmírně nebezpečného, a jestli se naši hodné vévodkyni něco stane, všichni se na vás budeme dívat jako na hlavního viníka. Ale rád bych si s vámi popovídal o životě. Generace, z které pocházím, byla nudná. Až vás jednou omrzí Londýn, přijďte do Trcadley a vyložte mi tu svou

filozofii rozkoše nad lahví výtečného burgundského, kterým jsem našťestí zásoben.“

„S největší radostí! Podívat se do Treadley, to bych považoval za vyznamenání. Je tam dokonalý hostitel a dokonalá knihovna.“

„Jen vy tam ještě chybíte,“ odvětil starý pán s dvornou úklonou. „A teď se musím vaši výtečné tctě poroučet. Čekají mě ve vědecké společnosti. Touhle dobou tam pravidelně spíme.“

„Všichni, pane Erskinc?“

„Všech nás čtyřicet, ve čtyřiceti lenoškách. Cvičíme se pro Akademii.“

Lord Henry se zasmál a vstal. „Jdu do parku,“ řekl.

Když vycházel ze dveří, dotkl se jeho paže Dorian Gray.

„Smím jít s vámi?“ zašeptal.

„Ale já myslel, že jste slíbil Basilu Hallwardovi, že ho navšlívíte,“ odvětil lord Henry.

„Raději bych šel s vámi. Ano, cítím, že musím jít s vámi. Dovolte mi to. A slíbíte mi, že mi celou tu dobu budete něco povídat? Nikdo neumí mluvit tak úžasně jako vy.“

„Ale dneska jsem toho už namluvil až dost,“ řekl lord Henry s úsměvem. „Teď už chci jenom pozorovat život. Mátc-li chuť, můžctc ho jít pozorovat se mnou.“

KAPITOLA 4.

Jednou odpoledne, o měsíc později, si Dorian Gray hověl v přepychové lenošce v malé knihovně lorda Henryho v Mayfairu. Byla to svým způsobem přerozkošná místnost s vysokým dubovým obložením olivové barvy, s krémovým vlyscm a krémovými štukaturami na stropě a s plstěným cihlovým kobercem, po němž byly rozházeny hedvábné perské předložky s dlouhými třásněmi. Na malém stolku z atlasového dřeva stála soška od Clodiona a vedle ní ležel výtisk knížky *Les Cent Nouvelles*, který svázal Clovis Evc pro Markétu z Valois; byly na něm erb ze zlatého prášku sedmikrásky, jež si královna zvolila za svůj znak. Na římse krbu bylo rozestaveno několik velkých džbánů z modrého porcelánu s pestrobarevnými tulipány a skrze malé okenní tabulky, zasazené do olova, proudilo dovnitř meruňkové světlo letního londýnského dne. Lord Henry se dosud nevrátil domů. Chodil vždycky pozdě, ze zásady; jeho zásadou bylo, že přesnost je zloděj času. A tak se chlapec tvářil dost mrzutě, když lhostejnými prsty listoval v bohatě ilustrovaném vydání *Manon Lescaut*, jež objevil v jedné z přihrádek knihovny. Pravidelné, jednotvárné tikání hodin ho rozčilovalo. Jednou či dvakrát už pomyslel na odchod.

Posléze zaslechl kroky z chodby a otevřely se dveře. „Vy ale jdete pozdě, Harry!“ zabručel.

„To bohužel není Harry, pane Grayi,“ odpověděl mu pronikavý hlas.

Rychle se ohlédl a vyskočil. „Prosím za prominutí. Myslel jsem...“

„Myslel jste, že je to můj manžel. Ale je to jen jeho žena. Musíte dovolit, abych se vám představila sama. Vás už znám docela dobře z fotografií. Manžel jich má, tuším, sedmnáct.“

„Sedmnáct snad ne, lady Wottonová.“

„No tak tedy osmnáct. A tuhle večer jsem vás s ním viděla v opeře.“ Když mluvila, nervózně se smála a dívala se na něho tékavýma pomněnkovými očima. Byla to zvláštní žena; její šaty vždycky vypadaly, jako by byly navrženy v záchvatu zuřivosti a oblečeny za bouře. Pořád byla do někoho zamilována, a poněvadž její lásky nebyly nikdy opětovány, zachovala si všechny iluze. Snažila se vypadat malebně, ale dokázala

vždycky jenom to, že byla neupravená. Jmenovala se Victoria a pořád chodila do kostela; to byla u ní úplná mánie.

„To asi na ‚Lohengrinovi‘ že, lady Wottonová?“

„Ano. Na miloučkém ‚Lohengrinovi‘. Já mám Wagnerovu hudbu raději než kteroukoli jinou. Je tak hlasitá, že si člověk při ní může pořád povídat, a ostatní lidé nemohou slyšet, co se říká. To je velikánská výhoda, nemyslíte, pane Grayi?“

Zase jí vyrazil z tenkých rtů ten nervózní, přerývaný smích, a její prsty si začaly hrát s dlouhým želvovinovým nožem na papír.

Dorian se usmál a zavrtěl hlavou. „To si bohužel nemyslím, lady Wottonová. Já při hudbě nikdy nemluví – aspoň ne při dobré hudbě. Když slyšíme špatnou hudbu, pak ovšem máme povinnost přehlušit ji hovorem.“

„A, to je Harryho názor, vidíte, pane Grayi? Vždycky slýchám Harryho názory od jeho přátel. To je taky jediná možnost, jak se je dovím. Ale nesmíte si myslet, že nemám ráda dobrou hudbu. Mám ji strašně ráda, ale mám z ní strach. Probouzí ve mně příliš romantické nálady. Zbožňuji prostě pianisty – někdy dva současně, jak říká Harry. Nevím, co to v nich je. Třeba je to tím, že jsou to cizinci. Všichni jsou cizinci, vidíte? I z těch, co se narodili v Anglii, se po čase stanou cizinci, vidíte? To je od nich tuze chytré a je to taková poklona pro umění. Tím právě je tak světové, vidíte? Vy jste ještě nebyl na žádném mém večírku, že ne, pane Grayi? Musíte někdy přijít. Nemohu si dovolit orchideje, ale zato nešetřím na cizincích. Ti vám vnesou do pokoje takovou malebnost. Ale už je tu Harry! Harry, hledala jsem tě, protože jsem se tě chtěla na něco zeptat – už nevím, co to bylo – a našla jsem tu pana Graye. Moc příjemně jsme si popovídali o hudbě. Máme na ni docela stejné názory. Ne, spíš myslím, že na ni máme názory úplně opačné. Ale pan Gray je ohromně milý. Jsem tak ráda, že jsem ho poznala.“

„To mě těší, miláčku, to mě tuze těší,“ řekl lord Henry, zvedaje temné pŕlměsíčkové obočí a hledě na oba dva s pobaveným úsměvem. „Je mi moc líto, že jsem se opozdil, Doriane. Šel jsem se poohlédnout po kousku starého brokátu do Wardour Street a musel jsem kvůli němu celé hodiny smlouvat. Dneska vědí lidé o všem, jakou to má cenu, ale o ničem, jakou to má hodnotu.“

„Já musím bohužel jít,“ zvolala lady Wottonová a vpadla do trapného mlčení svým nenadálým bláznivým smíchem. „Slíbila jsem vévodkyni, že

se s ní projedu. Sbohem, pane Grayi. Sbohem, Harry. Večeříš bezpochyby mimo dům. Já taky. Snad se uvidíme u lady Thornburyové.“

„Patrně, drahoušku,“ řekl lord Henry, zavíraje za ní dveře, když, podobna rajce, která byla celou noc někde na dešti, vyběhla z pokoje a zůstala po ní jen slabounká vůně červeného jasmínu. Pak si zapálil cigaretu a uvelebil se na pohovce. „Nikdy si neberte ženu se slámovými vlasy, Doriane,“ řekl, když několikrát vyfoukl kouř.

„Proč ne, Harry?“

„Protože ty jsou hrozně sentimentální.“

„Ale já mám rád sentimentální lidi.“

„Nežeňte se vůbec, Doriane. Muž se žení, protože je znuděn, žena se vdává, protože je zvědavá. Oba se zklamou.“

„Já se asi neožením, Harry. Jsem totiž přespříliš zamilován. To je přece jeden z vašich aforismů. Já ho provádím v praxi, jako všechno, co říkáte.“

„Do kohopak jste zamilován?“ ptal se lord Henry po chvíli ticha.

„Do jedné herečky,“ řekl Dorian Gray a začervenel se.

Lord Henry pokrčil rameny. „To je dost otřepaný debut.“

„Kdybyste ji viděl, tak byste to neříkal, Harry.“

„Kdo je to?“

„Jmenuje se Sibyla Vaneová.“

„O té jsem jakživ neslyšel.“

„Nikdo o ní neslyšel. Ale jednou se o ní doví celý svět. Je geniální.“

„Milý hochu, žádná žena není geniální. Ženy jsou pohlaví ozdobné. Nikdy nemají co říct, ale říkají to roztomile. Ženy představují vítězství hmoty nad duchem, zrovna tak jako muži představují vítězství ducha nad morálkou.“

„Harry, jak můžete takhle mluvit?“

„To je čirá pravda, milý Doriane. Zabývám se právě rozborem žen, a tak bych to snad měl vědět. Není to tak neprobadatelný námět, jak jsem myslel. Přicházím na to, že konec konců existují jen dva druhy žen: bezbarvé a kolorované. Ty bezbarvé jsou velmi užitečné. Chcete-li získat úctyhodnou pověst, jdete s nimi prostě na večeri. Ty druhé jsou velmi půvabné. Ale dělají jednu chybu: malují se, když chtějí vypadat mladě. Naše babičky se malovaly, když chtěly mluvit duchaplně. Rouge a esprit chodily ruku v ruce. To je teď dávno to tam. Dneska stačí ženě ke spokojenosti, když dokáže vypadat o deset let mladší než její vlastní dcera. Co se zábavnosti týče, je v Londýně jenom pět žen, s kterými stojí za to

mluvit, a dvě z nich nelze pustit do slušné společnosti. Ale povezte mi něco o tom svém géniovi. Jak dlouho už ho znáte?”

„Harry! Vaše názory mě děsí.“

„Z toho si nic nedělejte. Jak dlouho ji už znáte?“

„Asi tři neděle.“

„A kde jste ji objevil?“

„Budu vám to vypravovat, Harry, ale musíte se snažit mě pochopit. Však by se to všechno stejně nebylo stalo, kdybych se nebyl seznámil s vámi. Vy jste mě naplnil divokou touhou poznat život. V těch dnech po našem seznámení jsem měl dojem, že mi cosi buší v žilách. Když jsem se potuloval po Hyde Parku nebo se loudal po Piccadilly, pořád jsem si prohlížel každého, kdo šel kolem, a s šílenou zvědavostí jsem se dohadoval, jaký asi vede život. Někteří z těch lidí mě okouzlovali. Jiní ve mne probouzeli hrůzu. Ve vzduchu byl jakýsi úžasný jed. A já dychtil po nějakém vzrušení... Zkrátka jednou večer, asi v sedm hodin, jsem se rozhodl, že se vydám za nějakým dobrodružstvím. Cítil jsem, že v tom našem šedivém, nestvůrném Londýně s těmi myriádami lidí, s těmi ubohými hříšníky a s těmi skvělými hříchy, jak jste to jednou vyjádřil, musí na mě někde něco čekat. V duchu jsem si maloval tisíce možností. Už pouhá představa nebezpečí ve mně vyvolávala pocit blaha. Vzpomínal jsem si, jak jste mi toho podivuhodného večera, kdy jsme spolu poprvé večereli, říkal, že to pravé tajemství života je v hledání krásy. Nevím, co jsem očekával, ale vyšel jsem z domu a zamířil na východ k periférii. Brzy jsem začal bloudit v labyrintu špinavých uliček a ponurých náměstí bez kousku zeleně. Asi v půl deváté jsem šel kolem jakéhosi nemožného divadélka s velkými plápolavými světly a křiklavými plakáty. Před vchodem stál ohydný žid v tak ohromující vestě, že jsem takovou jakživ neviděl, a kouřil sprostý doutník. Měl mastné, kudrnaté vlasy a ve špinavé náprsnice mu zářil obrovský diamant. „Přejete si lóži, mylorde?“ ptal se, když mě uviděl, a s úžasně podlízavým výrazem smekl klobouk. Měl v sobě něco, Harry, co mě pobavilo. Byla to hrozná obluda. Vysmějete se mi, ale já šel vážně dovnitř a zaplatil jsem celou guineu za proscéniovou lóži. Dodnes si nedovedu vysvětlit, proč jsem to udělal; ale kdybych to byl neudělal – milý Harry, kdybych to byl neudělal, bylo by mě minulo mé největší milostné dobrodružství v životě. Vidím, že se smějete. To není od vás hezké.“

„Nesměji se, Doriane. Totiž nesměji se vám. Ale neměl byste říkat mé největší milostné dobrodružství v životě. Měl byste říct mé první milostné

dobrodružství v životě. Vás bude vždycky někdo milovat a vy budete vždycky zamilován do lásky. Grande passion je výsadou lidí, kteří nemají co dělat. Jedině k tomu jsou na světě Zahálčivé třídy. Nebojte se. Čekají vás báječné zážitky. Tohle je jenom začátek.“

„To si myslíte, že mám tak mělkou povahu?“ ohradil se hněvivě Dorian Gray.

„Ne. Myslím, že máte povahu tak hlubokou.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Drahýv hochu, doopravdy mělci lidé jsou ti, kteří milují jen jednou v životě. Čemu říkají stálost a věrnost, tomu já říkám buď otupělost získaná zvykem, nebo nedostatek obrazotvornosti. Věrnost je pro citový život tím, čím je důslednost pro život rozumový – prostě přiznáním neúspěchů! Jednou ji musím rozebrat. Je v ní vašeň majetnická. Leccos bychom odhodili, kdybychom se nebáli, že to třeba někdo jiný zvedne. Ale nechci vás přerušovat. Vypravujte dál.“

„Nu, najednou jsem seděl v příšerně soukromé lóžičce a do tváře mi civěla sprostá opona. Vykukoval jsem z úkrytu za závěsy a prohlížel si sál. Výzdoba tam byla křiklavá, samý amórek a roh hojnosti, jako na laciném svatebním dortu. Na balkóne a v parteru bylo poměrně plno, ale dvě ošumělé řady křesel byly docela prázdné a na místech, kterým asi říkají první pořadí, nebyla skoro ani noha. Po sále chodily ženské s pomeranči a zázvorovou limonádou a pořád tam šly na odbyť ořechy.“

„To muselo vypadat zrovna tak jako za zlatých časů britského dramatu.“

„Zrovna tak, pokud já to mohu posoudit; a bylo to velmi skličující. Už jsem se v duchu ptal, co si proboha počnu, když jsem si všiml programu. Co myslíte, Harry, že se hrálo?“

„Nu asi ‚Malý blbeček aneb Němý, avšak nevinný‘. Takové kousky mívali tuším rádi naši otcové. Čím déle jsem živ, Doriane, tím jasněji cítím, že všechno, co bylo dost dobré pro naše otce, není dost dobré pro nás. V umění jako v politice les grand-péres oni toujours tort..“

„Tahle hra byla i pro nás dost dobrá, Harry. Dávali ‚Romea a Julii‘. Musím doznat, že mi bylo dost divně při představě, že uvidím Shakespeara v takové žalostné díře. Ale přitom mě to svým způsobem zajímalo. Rozhodl jsem se, že si počkám aspoň na první jednání. Spustil děsný orchestr, řídil ho mladý Hebrej, který seděl u rozkřapaného piana; to mě málem vyhnalo, ale konečně vytáhli oponu a začali hrát. Romeo byl tlustý starší pán s obočím načerněným korkem, měl chraptivý tragédský hlas a postavu

jako pivní sud. Mercurio byl skoro zrovna tak špatný. Toho hrál podřadný komik, který si extemporoval po svém a výborně si rozuměl s parterem. Oba byli stejně groteskní jako scéna, a ta vypadala jako z pouťové boudy. Ale zato Julie! Harry, představte si dívku, které je sotva sedmnáct, drobný obličejíček jako kvítek, malou řeckou hlavinku s tmavohnědými vlasy spletenými do vrkočů, oči jako fialové studnice vášně, rty jako plátky růže. Byla to nejrozkošnější bytost, jakou jsem kdy v životě viděl. Jednou jste mi řekl, že dojmavost vás nedojímá, ale krása, pouhá krása, že vám může vehnat do očí slzy. Věřte, Harry, já to děvče sotva viděl, tak se mi oči zamžily slzami. A její hlas – jakživ jsem takový hlas neslyšel. Zpočátku byl velmi tichý, s hlubokými hebkými tóny, které jako by jednotlivě zalétaly k sluchu. Pak trochu zesílil a zněl jako flétna nebo vzdálený hoboj. V zahradní scéně v něm znělo všechno to rozechvělé vytržení, jaké člověk slyší těsně před úsvitem, když zpívají slavici. Později zas byly okamžiky, kdy v sobě měl divokou vášnivost houslí. Víte sám, jak hlas dovede vzrušit. Váš hlas a hlas Sibyly Vaneové, na ty dva nikdy nezapomenu. Slyším je, když zavřu oči, a každý říká něco jiného. Nevím, za kterým z nich jít. Jak bych ji mohl nemilovat? Ano, Harry, já ji miluji. Znamená pro mě všechno v životě. Večer co večer se na ni chodím dívat, jak hraje. Jednou večer je to Rosalinda a příště je to Imogena. Vidám ji umírat v přítmi italské hrobky a sát jed ze rtů milencových. Hledívám na ni, jak se potuluje Ardenským lesem, převlečena za hezkého hochu v nohavicích, těsně kazajce a s pěknou čapkou. Bývá šílená a předstupuje před provinilého krále, zdobí ho routou a dává mu ochutnat hořké byliny. Bývá nevinná a žárlivé černé ruce drtí její krk, útlý jako třtina. Už jsem ji viděl ve všech dobách a ve všech kostýmech. Obvyčejné ženy nikdy nepůsobí na naši obrazotvornost. Jsou odkázány na své století. Žádným kouzlem se nikdy nepromění. Vyznáme se v jejich myšlení stejně snadno, jako se vyznáme v jejich kloboučcích. Vždycky víme, kde jsou. V žádné z nich není pranic záhadného. Ráno se projíždějí parkem a odpoledne tlachají u čaje. Mají své neměnné úsměvy a své elegantní způsoby. Jsou jedním slovem pochopitelné. Ale herečka! Herečka je docela jiná! Harry, proč jste mi neřekl, že jediné herečka je hodna lásky?“

„Protože jsem jich už tolik miloval, Doriane.“

„Ano, ano, já vím, ta hrůzná stvoření s obarvenými vlasy a zmalovanými tvářemi!“

„Neohrnujte nos nad obarvenými vlasy a zmalovanými tvářemi. někdy mají neobyčejný půvab,“ řekl lord Henry.

„Teď mě mrzí, že jsem vám o Sibyle Vaneové vypravoval.“

„Musel jste mi o ní vypravovat, Doriane. Po celý život mi budete vždycky vypravovat o všem, co děláte.“

„Ano, Harry, myslím, že máte pravdu. Prostě se vám musím svěřovat. Podivně na mě působíte. Kdybych někdy spáchal zločin, přišel bych se k vám vyzpovídat. Vy byste mě pochopil.“

„Lidé jako vy – zjevně životadárné sluneční paprsky – nepáchají zločiny, Doriane. Ale i tak jsem vám velice vděčen za tu poklonu. A teď mi povězte – podejte mi sirky, buďte tak hodný, děkuji – v jakém poměru jste už k Sibyle Vaneové.“

Dorian Gray vyskočil se zardělými lícemi a s planoucíma očima.

„Harry! Sibyla Vaneová je pro mě posvátná.“

„Jenom posvátných věcí stojí za to se dotýkat, Doriane,“ řekl lord Henry a v hlase se mu ozval nezvykle tklivý tón. „Ale pro to se netrapte. Jednoho dne vám patrně patřit bude. Když je člověk zamilován, vždycky klame, zpočátku sám sebe a nakonec vždycky klame ty druhé. Tomu se říká milostný román. Ale snad jste se s ní alespoň seznámil?“

„Ovšemže jsem se s ní seznámil. Hned první večer, kdy jsem byl v divadle, přišel ten hrůzný starý žid po představení za mnou do lóže a nabízel mi, že mě zavede do zákulisí a představí mi ji. Rozzuřil jsem se na něho a řekl jsem mu, že Julie je už stovky let mrtva a její tělo že leží v mramorové hrobce ve Veroně. Měl myslím dojem, podle toho, jak se tupě a ohromeně tvářil, že jsem vypil příliš mnoho šampaňského nebo něčeho takového.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Pak se mne ptal, jestli píší do nějakých novin. Řekl jsem mu, že je ani nikdy nečtu. Vypadal hrozně zklamaně a svěřil se mi, že všichni divadelní kritici se proti němu spikli a že každý z nich se da koupit.“

„Nedivil bych se, kdyby měl v té věci docela pravdu. Ale podle toho, jak vypadají, soudím, že většinou nemohou přijít nijak draho.“

„Nu, on si zřejmě myslel, že by byli nad jeho prostředky,“ smál se Dorian. „Ale to už v divadle zhasínali světla a já musel jít. Chtěl, abych ochutnal jakýsi doutník, který rozhodně doporučoval. Odmítl jsem. Nazítří večer jsem tam ovšem přišel zase. Když mě uviděl, udělal hlubokou poklonu a ujišťoval mě, že jsem přestědrý mecenáš umění. Je to nanejvýš odporná kreatura, ale neobyčejně miluje Shakespeara. Jednou mi řekl, a to s velikou hrdostí, že už pětkrát udělal úpadek, a vždycky jen kvůli

tomu bardovi, jak ho vytrvale nazývá. Zřejmě si myslí, že se tím nějak vyznamenal.“

„Ovšemže se tím vyznamenal, drahý Doriane, velice se tím vyznamenal. Většina lidí udělá úpadek, protože investovala spoustu peněz do životní prózy. Zruinovat se kvůli poezii – to mu slouží ke cti. Ale kdy jste poprvé mluvil se Sibylou Vaneovou?“

„Třetí večer. Hrála Rosalindu. Musel jsem tam jít, nemohl jsem si pomoci. Hodil jsem jí květiny a ona se na mě podívala; představoval jsem si aspoň, že se na mě podívala. Ten starý žid byl neodbytný. Byl zřejmě rozhodnut zavést mě dozadu, a tak jsem svolil. To je divné, že jsem se s ní nechtěl seznámit, vidíte?“

„Ne, myslím, že není.“

„Proč, milý Harry?“

„To vám povím až někdy jindy. Teď chci slyšet o té dívce.“

„O Sibyle? Ach, byla tak nesmělá a tak laskavá. Má v sobě něco dětského. Oči se jí široce rozevřely ohromným údivem, když jsem jí řekl, co si myslím o tom, jak hraje. Neměla zřejmě ani tušení, jaké má schopnosti. Myslím, že jsme byli oba dost nevózní. Starý žid se šklebil ve dveřích té zaprášené šatny a řečnil o nás obou páté přes deváté, zatímco my stáli a dívali se jeden na druhého jako děti. Umíněně mi říkal mylorde, takže jsem musel Sibylu přesvědčovat, že nic takového nejsem. A ona mi docela prostě řekla: ‚Vypadáte spíš jako princ. Musím vám říkat Princ z pohádky.‘“

„Na mou čest, Doriane, slečna Sibyla umí dělat poklony.“

„Vy ji nechápete, Harry. Dívala se na mě jenom jako na postavu v nějaké hře. O životě neví nic. Žije se svou matkou, uvadlou, unavenou ženou, která tehdy prvního večera hrála v jakémsi ostře červeném župánku lady Capuletovou a která budí dojem, že zažila lepší časy.“

„Ten dojem znám. Skličuje mě,“ zabručel lord Henry, prohlížeje si své prsteny.

„Žid mi chtěl vypravovat celou její historii, ale já mu řekl, že mě to nezajímá.“

„A dobře jste udělal. V tragédiích druhých lidí je vždycky něco nekonečně ubohého.“

„Jde mi jen a jen o Sibylu. Co na tom, odkud pochází? Od hlavinky až k nožkám je celá dokonale božská. Každý večer se chodím dívat, jak hraje, a ona je každý večer úžasnější.“

„Tak proto teď se mnou nikdy nevečeříte. Já tušil, že za tím vězí nějaký zvláštní románěk. Taky že ano. Jenže to není zrovna to, co jsem očekával.“

„Můj milý Harry, vždyť spolu bud' obědváme, nebo večeříme den co den a byl jsem s vámi několikrát v opeře,“ řekl Dorian, udiveně otvíraje modré oči.

„Jenže vždycky přijdete hrozně pozdě.“

„Inu, nemohu si pomoci, musím vidět Sibylu hrát,“ zvolal Dorian, „byť jen v jediném dějství. Hladovím po ní. A když pomyslím na tu nádhernou duši, která se skrývá v tom drobném tělíčku ze slonoviny, naplní mě posvátná úcta.“

„Ale dneska se mnou můžete jít na večeři, Doriane, či ne?“

Dorian zavrtěl hlavou. „Dnes večer je z ní Imogena,“ odpověděl, „a zítra večer Julie.“

„A kdypak je z ní Sibyla Vaneová?“

„Nikdy.“

„To vám blahopřeji.“

„Vy jste hrozný člověk. V ní jsou všechny veliké hrdinky světa zároveň. Ona je víc než jeden člověk. Vy se smějete, ale říkám vám, že má nadání. Já ji miluji a musím dokázat, aby ona milovala mne. Vy znáte všechna tajemství života, poučte mě tedy, jak mám očarovat Sibylu Vaneovou, aby mě milovala. Chci rozžárlit Romea. Chci, aby mrtví milenci z celého světa slyšeli náš smích a zesmutněli. Chci, aby dech naší lásky vzbouřil k vědomí jejich prach a v jejich popelu aby probudil bolest. Můj Bože, Harry, já ji tolik zbožňuji!“ Když mluvil, chodil sem a tam po pokoji. Na lících mu plály horečně Červené skvrny. Byl strašně vzrušen.

Lord Henry ho pozoroval s pronikavým pocitem rozkoše. Jak se teď liší od toho plachého polekaného hocha, s kterým se setkal v ateliéru Basila Hallwarda! Jeho povaha prodělává vývoj jako rostlina a teď nese plamenně rudé květy. Jeho duše se vyplížila ze své tajné skrýše a v ústrety jí vyšla touha.

„A co chcete dělat?“ řekl posléze lord Henry.

„Chci, abyste vy a Basil šli jednou večer se mnou a podívali se, jak hraje. Nemám nejmenší obavy, jak to dopadne. Jistě uznáte, že má nadání. A pak ji musíme dostat z rukou toho žida. Podle smlouvy má u něho zůstat tři roky – totiž od této chvíle dva roky a osm měsíců. Budu mu muset něco zaplatit, to je samozřejmé. A až bude tohle všechno vyřízeno, najmu nějaké divadlo ve West Endu a poskytnu jí možnost, jakou si zaslouží. A ona poblázní celý svět, zrovna tak jako pobláznila mne.“

„To by snad ani nešlo, drahý hochu.“

„Ó ano, poblázní ho. Má nejen umělecké schopnosti, dokonalý umělecký smysl, ale je také krásná. A vy mi často říkáte, že nikoli myšlenky, ale krásní lidé hýbají stoletím.“

„Tak který večer tam půjdeme?“

„Počkejte... Dnes je čtvrtek. Smluvme to na zítřek. Zítra hraje Julii.“

„Dobrá. V osm hodin v hotelu Bristol. A já se stavím pro Basila.“

„Prosím vás, Harry, v osm ne. V půl sedmé. Musíme tam být, než se zvedne opona. Musíte ji vidět v prvním dějství, když se setkává s Romeem.“

„V půl sedmé! To je nemožná hodina! To můžeme rovnou jít na studenou svačinu nebo si číst nějaký anglický román. Musíme se sejít až v sedm. Žádný gentleman nevečeří před sedmou. Uvidíte do té doby Basila? Nebo mu mám napsat?“

„Drahý Basil! Celý týden jsem ho ani nezahlédl. Je to ode mne hrozné, protože mi poslal můj portrét v úžasné nádherném rámu, který sám zvláště navrhl, a i když na ten obraz trochu žárlím, že je o celý měsíc mladší než já, musím přiznat, že z něho mám radost. Snad abyste mu raději napsal. Nechci k němu jít, když je sám. Říká věci, které mě rozčilují: dává mi dobré rady.“

Lord Henry se usmál. „Lidé se velmi rádi zbavují toho, co sami nejméně potřebují. Tomu říkám vrchol velkomyslnosti.“

„Ne, ne, Basil je báječný člověk, ale připadá mi teď trochu jako sosák. Uvědomuji si to od té doby, co jsem poznal vás, Harry.“

„Milý hochu, Basil vkládá všechno, co je v něm okouzujícího, do svého díla. V důsledku toho mu pro život nezbývá nic než předsudky, zásady a zdravý rozum. Jediní umělci, které znám jako lidi osobně roztomilé, jsou špatní umělci. Dobří umělci žijí prostě ve svém díle, a tak jsou ovšem dokonale nezajímaví v životě. Veliký poeta, doopravdy veliký poeta, to je to nejnepoetičtější stvoření na světě. Ale podprůměrní básníci jsou naprosto okouzující. Čím horší jsou jejich verše, tím malebněji vypadají sami. Stačí vydat knížku podprůměrných sonetu, a pro ten pouhý fakt je člověk hned naprosto neodolatelný. Žije totiž poezii, kterou nedovede i napsat. Ti druzí píší poezii, kterou si netroufají prožívat.“

„Rád bych věděl, je-li to doopravdy tak, Harry,“ řekl Dorian Gray a z veliké láhve se zlatou zátkou, jež stála na stole, si nakapal na kapesník trochu voňavky. „Asi ano, když to říkáte. Ale teď musím jít. Čeká na mě Imogena. Nezapomeňte na ten zítřek. Sbohem.“

Když odešel z pokoje, sklesla lordu Henrymu těžká víčka a jal se přemýšlet. Jistě jen o málo lidí měl kdy takový zájem jako o Doriana Graye, a přece mu nepůsobí ani sebemenší muka nelibosti nebo žárlivosti, že ten chlapec tak šíleně zbožňuje někoho jiného. Naopak, těší ho to. Teď bude Dorian ještě zajímavějším námětem ke studiu. Odjakživa uchvacovaly lorda Henryho metody přírodních věd, ale běžný pokusný materiál těchto věd se mu zdál všední a bezúčelný. A tak začal pitvat za živa sám sebe a nakonec se pustil do pitvání ostatních lidí. Lidský život – připadalo mu, že jedině ten stojí za zkoumání. Ve srovnání s ním je všechno ostatní bezcenné. Je ovšem pravda, že když člověk pozoruje život v té podivné zkumavce bolesti a rozkoše, nemůže si dávat před obličej skleněnou masku ani se nemůže nijak chránit, aby mu sirné výpary nezmatly mozek a nezkalily mu obrazotvornost obłudnými představami a nestvůrnými sny. Jsou jedy tak zálučné, že z nich musíme sami onemocnět, Chceme-li poznat jejich vlastnosti. Jsou choroby tak neobvyklé, že je musíme sami prodělat, toužíme-li pochopit jejich povahu. Ale jaká odměna nás za to čeká! Jak podivuhodný je pak pro nás celý svět! Zjišťovat podivně bezcitnou logiku vášně a citově pestrý život ducha – pozorovat, kde se stýkají a kde se rozcházejí, v kterém bodě jsou zajedno a v kterém bodě je mezi nimi nesoulad, kolik v tom je rozkoše! Co na tom, co nás to stojí! Žádná cena, kterou zaplatíme za jakýkoli pocit vzrušení, není přemrštěná. Uvědomoval si – a při té myšlence se mu hnědé, achátové oči rozzářily potěšením -, že jen pod vlivem jistých jeho slov, melodických slov melodicky pronesených, se duše Doriana Graye vydala k té bělostné dívce a zbožně se před ní sklonila. Do značné míry je ten chlapec jeho vlastním výtvořem. To on mu dopomohl k předčasné zralosti. A to už něco znamená. Obyčejní lidé čekají, až jim život sám odhalí svá tajemství, ale několika nemnohým, vyvoleným, se záhady života zjeví dřív, než se vznese závoj. Někdy má takový účinek umění, především umění literární, jež se přímo obírá vášněmi a intelektem. Ale tu a tam zaujme místo umění a převezme jeho poslání nějaká složitá osobnost; taková osobnost je vlastně svým způsobem sama uměleckým dílem, vždýt i život má své, promyšlené mistrovské výtvořy, jako je má poezie nebo sochařství nebo malířství.

Ano, ten hoch předčasně dozrál. Sklízí svou úrodu, ačkoli je teprve jaro. Je v něm tep a vášně mládí, ale už si začíná uvědomovat své možnosti. Je rozkošné ho pozorovat! S tou krásnou tváří a krásnou duší je něčím, nad čím lze žasnout. Vůbec nezáleží na tom, jak všechno skončí či jak je psáno, aby to skončilo. Je jako jedna z těch ladných figur v maškarádě nebo

v divadelní hře, jejichž radosti nám připadají odlehlé, ale jejichž zármutky vzrušují náš smysl pro krásu a jejichž rány jsou jako rudé růže.

Duše a tělo, tělo a duše – jaká záhada je v nich! Duše má v sobě i cosi smyslného a tělo má okamžiky zduchovení. Smysly se mohou povznést a intelekt se může zvrhnout. Kdo může říct, kde končí tělesné popudy či kde začínají popudy duchovní? Jak mělké jsou ty svévolné definice obyčejných psychologů! A jak je přitom těžké rozhodnout se mezi názory různých škol! Je duše stín sídlící v dome hříchu? Nebo je tělo vlastně obsaženo v duši, jak soudil Giordano Bruno? Odluka ducha od hmoty je záhada, ale spojení ducha s hmotou, to je rovněž záhada.

Lord Henry začínal být zvědav, zda se kdy podaří udělat z psychologie vědu tak dokonalou, že se nám zjeví každý drobný výhonek života. Zatím sami sebe chápeme špatně a ty druhé chápeme jen zřídka. Zkušenost je po stránce mravní bezcenná. Je to jen název, který lidé dávají svým omylům. Moralisté ji zpravidla považovali za druh výstrahy, tvrdili o ní, že mravně působí na utváření charakteru, velebili ji jako něco, co nás učí, čím se řídit, a co nám ukazuje, čeho se vyvarovat. Ale vždyť ve zkušenosti není ani trochu hybné síly. Činnou pohnutkou je právě tak málo jako samo svědomí. Předvádí názorně jenom to, že naše budoucnost bude stejná jako minulost a že hřích, který jsme spáchali jednou, a s ošklivostí, spácháme ještě mnohokrát, a s potěšením.

Bylo mu jasné, že metoda experimentální je jediná metoda, kterou dojdeme k nějakému vědeckému rozboru vášně; a Dorian Gray je studijní předmět podle jeho přání a zřejmě slibuje bohaté a plodné, výsledky. Jeho náhlá šílená láska k Sibyle Vaneové je psychologický úkaz nemalé zajímavosti. Není pochyby, že se na něm značnou měrou podílí zvědavost a touha po nových zkušenostech; ale není to vašeň jednoduchá, je naopak velmi složitá. Co v ní má původ v čistě smyslném pudu jinošství, to přetvořila a změnila obrazotvornost v něco, o čem se chlapec sám domnívá, že to nemá se smysly nic společného, a co je tedy právě proto tím nebezpečnější. Vždyť nejsilněji nás tyranizují vašeň, jejichž původ si vykládáme klamně. Nejchatrnější naše pohnutky jsou ty, jejichž povaha je nám jasná. Často si myslíme, že děláme pokusy na druhých lidech, a zatím děláme pokusy sami na sobě.

Lord Henry seděl a snil o tom všem, když tu se ozvalo zaklepání na dveře; vstoupil sluha a připomněl mu, že je čas převléknout se k večeři. Lord Henry vstal a vyhlédl do ulice. Zapadající slunce se rudozlatě opíralo do hořejších oken protějších domů. Tabule žhnuly jako pláty rozpáleného

OBRÁZ DORIANA GRAYE

kovu. Nebe nad nimi bylo jako uvadlá růže. Lord Henry myslil na mladý, ohnivě zbarvený život svého přítele a ptal se v duchu, jak to asi všechno skončí.

Když se asi v půl jedné v noci vrátil domů, uviděl na stolku v hale telegram. Otevřel jej a zjistil, že je od Doriana Graye. Dorian mu oznamoval, že se zasnoubil se Sibylou Vaneovou.

KAPITOLA 5.

„Maminko, maminko, já jsem tak šťastná!“ šeptala dívka, ukrývající tvář do klína povadlé, unaveně vyhlížející ženy, jež seděla zády k ostrému vtíravému světlu v jediné lenošce, kterou skýtal jejich ošumělý pokoj. „Já jsem tak šťastná,“ opakovala dívka. „A ty musíš být taky šťastná.“

Paní Vaneová sebou trhla a pohládila hubenýma, bíle napudrovanýma rukama dceru po vlasech. „Šťastná!“ opakovala po ní. „Já jsem šťastná, Sibylo, jen když tě vidím hrát. Nesmíš myslet na nic jiného než na své role. Pan Isaacs je k nám moc hodný a jsme mu dlužní peníze.“

Dívka vzhledla a ohrnula rty. „Peníze, maminko?“ řekla. „Co záleží na penězích! Láska je víc než peníze.“

„Pan Isaacs nám dal padesát liber zálohy, abychom mohli zaplatit dluhy a sehnat Jamesovi na cestu náležitou výstroj. Na to nesmíš zapomínat, Sibylo. Padesát liber, to je ohromná částka. Pan Isaacs je náramně uznalý.“

„Není to gentleman, maminko, a mně je odporné, jak se mnou mluví,“ řekla dívka, vstala a přešla k oknu.

„Nevím, co bychom si bez něho počali,“ odvětila starší žena hašteřivě.

Sibylo Vaneová pohodila hlavou a usmála se. „Už ho nepotřebujeme, maminko. Teď už řídí náš život Princ z pohádky.“ Pak se odmlčela. V krvi se jí zachvěla růže a zbarvila jí tvář. Prudký dech oddělil plátky jejích rtů.

Rozvlnily se. Jakýsi jižní vítr vášně se přes ni přehnal a zčeřil sličné záhyby jejích šatů. „Miluji ho,“ řekla prostě.

„Bláhové dftě! Bláhové dítě!“ zněla papoušková věta, hozená v odpověď. Gestikulující pokroucené prsty s falešnými šperky dodávaly těm slovům grotesknosti.

Dívka se opět usmála. V hlase jí zněla radost ptáčka uvězněného v kleci. Její oči se chytily té melodie a zářily její ozvěnou; pak se na okamžik zavřely, jako kdyby chtěly skrýt své tajemství. Když se otevřely, byly ještě zamlženy nějakým snem.

Z ošumělého křesla k ní mluvila tenkoustá rozšafnost, nabádala k opatrnosti a citovala z oné učebnice zbabělosti, jejíž autor zneužívá jména

zdravého rozumu. Dívka neposlouchala. Bylo jí volně ve vězení lásky. Její princ, Princ z pohádky, byl s ní. Vždyť vyzvala paměť, aby jí ho přivolala. Vždyť vyslala svou duši, aby ho vyhledala, a její duše ho k ní přinesla. Opět jí hořel na rtech jeho polibek. Víčka měla horká od jeho dechu.

Pak rozšafnost změnila taktiku a mluvila o výzvědách a odhaleních. Ten mladík je možná bohatý. Je-li tomu tak, mělo by se pomýšlet na sňatek. Vlny zjištěné zchytralosti se rozbíjely o lastury dívčinych uší. Šípy úskočnosti létaly mimo ni. Viděla, jak se tenké rty pohybují, a usmívala se.

Náhle pocítila potřebu mluvit. To upovídáné mlčení ji rušilo. „Maminko, maminko,“ zvolala, „proč mě tolik miluje? Já vím, proč miluji jeho. Miluji ho, protože je takový, jaká by měla být sama láska. Ale co vidí on na mne? Nejsem ho hodná. A přece – nemohu říct proč – ačkoli jsem tak hluboko pod ním, necítím se ponížena. Jsem hrdá, ohromně hrdá. Maminko, mělaš ráda mého otce zrovna tak, jako já mám ráda Prince z pohádky?“

Starší žena zbledla pod silnou vrstvou hrubého pudru, která jí pokrývala tváře, a suché rty se jí zaškubaly v bolesné křeči. Sibyla se k ní vrhla, objala ji kolem krku a políbila ji. „Odpusťmi, maminko, vím, že tě to bolí, když se mluví o otci. Ale bolí tě to jen proto, žes ho tolik milovala. Netvař se tak smutně. Já jsem dnes tak šťastná, jako tys byla před dvaceti lety. Ach, dopřej mi to štěstí provždycky!“

„Dítě, jsi příliš mladá, aby ses zamilovala, na to nesmíš ani pomyslet. Ostatně, co víš o tom mladíkovi? Vždyť ani nevíš, jak se jmenuje. Všechno je to nanejvýš nevhodné a musím vážně říct, že když teď James odjíždí do Austrálie a je třeba myslet na tolik věcí, měla bys projevit víc ohleduplnosti. Ovšem, jak jsem už řekla, jestli je bohatý...“

„Ach, maminko, maminko, dopřej mi to štěstí!“

Paní Vaneová na ni pohlédla a sevřela ji do náruči jedním z těch falešných teatrálních gest, jaká se tak často stanou divadelnímu herci druhou přirozeností. V tom okamžiku se otevřely dveře a do pokoje vstoupil mladý chlapec s rozčuchanými hnědými vlasy. Byl podsaditý, měl veliké ruce i nohy a pohyboval se trochu neobratně. Nevypadal tak ušlechtilé jako jeho sestra. Sotva by byl kdo uhodl, že ti dva jsou tak blízce spřízněni. Paní Vaneová na něho upřela oči a zvýraznila svůj úsměv. V duchu povýšila syna až k hodnosti obecnstva. A teď jasně cítila, že ten živý obraz je zajímavý.

„Myslím, že pár polibků by sis měla nechat pro mě, Sibylu,“ řekl chlapec s dobromyslnou výčitkou.

„Ale! Vždyť ty nemáš rád, když tě někdo líbá, Jime,“ zasmála se Sibyla. „Jsi ohavný starý medvěd.“ Rozběhla se k němu a objala ho.

James Vane se něžně zadíval do sestřiny tváře. „Chtěl bych, aby sis vyšla se mnou na procházku, Sibylo. Myslím, že ten příšerný Londýn už jakživ nevidím. Rozhodně ho už vidět nechci.“

„Synu, neříkej tak strašlivé věci,“ zašeptala paní Vaneová. S povzdechem sáhla po křiklavém divadelním kostýmu a začala ho spravovat. Byla trochu zklamána, že se syn nepřipojil k jejich skupince. Bylo by to zvýšilo divadelní malebnost toho výjevu.

„Proč ne, maminko? Myslím to vážně.“

„Děláš mi bolest, synu. Spoléhám se, že se z Austrálie vrátíš, a to v zajištěném postavení. Věřím, že v koloniích není vůbec žádná společnost, nic, co bych já nazvala společností. A tak až zbohatneš, musíš přijet zpátky a prosadit se v Londýně.“

„Společnost,“ zabručel chlapec. „O té nechci ani slyšet. Rád bych vydělal nějaké peníze, abych mohl tebe i Sibylu dostat od divadla. Mně se divadlo hnusí.“

„Ach, Jime,“ řekla Sibyla se smíchem, „to není od tebe hezké. Ale opravdu chceš se mnou jít na procházku? To bude milé! Já se bála, že se půjdeš rozloučit s některým ze svých přátel – s Tomem Hardym, který ti dal tu ohavnou dýmku, nebo s Nedem Langtonem, který si z tebe dělá legraci, že z ní kouříš. Jsi moc hodný, že věnuješ své poslední odpoledne mně. Kam půjdeme? Pojďme do Hyde Parku!“

„Vypadám příliš ošuměle,“ odvětil a zamračil se. „Do Hyde Parku chodí jen elegáni.“

„Hlouposti, Jime,“ zašeptala, hladíc ho po rukávě.

Okamžik váhal. „Tak dobře,“ řekl posléze, „ale ať ti to oblékání netrvá dlouho!“ Vytančila ze dveří. Bylo slyšet, jak běží nahoru a zpívá si při tom. Její drobné nožky jim cupitaly nad hlavami.

Dvakrát či třikrát přešel sem a tam po pokoji. Pak se otočil k nehybné postavě v křesle: „Maminko, mám všechno připraveno?“ zeptal se.

„Všechno, Jamesi,“ odvětila, ale nezvedla oči od práce. Už po několik měsíců se cítila nesvá, když byla sama s tím svým drsným, přísným synem. Kdykoli se jejich oči setkaly, hned se její mělká, tajnůstkářská povaha znepokojila. Ptávala se v duchu, nemá-li syn nějaké podezření. To mlčení teď, neboť James už nic neřekl, bylo pro ni nesnesitelné. Začala si naříkat. Ženy se vždycky brání tím, že útočí, a útočí tím, že se nenadále a nečekaně vzdávají. „Doufám, že tě ten námořnický život uspokojí, Jamesi,“ řekla.

„Nesmíš zapomínat, že máš, co sis vybral. Mohl jsi vstoupit do advokátní kanceláře. Advokáti, to je velmi úctyhodná třída a na venkově chodí často na večere do nejlepších rodin.“

„Nenávidím kanceláře a nenávidím úředníky,“ odpověděl. „Ale máš docela pravdu. Vybral jsem si ten život sám. Říkám ti jen jedno: opatruj Sibylu. Nedopust, aby se jí stalo něco zlého. Musíš ji opatrovat, maminko.“

„Ty mluvíš opravdu moc podivně, Jamesi. Copak Sibylu neopatruji?“

„Do divadla prý chodí každý večer nějaký pán a jde vždycky za jeviště a mluví s ní. Je to pravda? Co o tom víš?“

„Mluvíš o něčem, čemu nerozumíš, Jamesi. My ve svém povolání jsme zvyklé přijímat spoustu pozorností, které ohromně potěší. Já sama dostávala jeden čas mnoho kytic. To bylo v době, kdy ještě lidé divadlu rozuměli. Co se týče Sibylu, nevím zatím, jestli je ta její láska vážná, nebo ne. Ale ten dotyčný mladík je bezesporu dokonalý gentleman. Ke mně je vždycky náramně zdvořilý. Vypadá ostatně, jako by byl bohatý, a květiny, které posílá, jsou úžasné.“

„Ale vždyť ani nevíte, jak se jmenuje,“ řekl chlapec příkře.

„Ne,“ odvětila jeho matka s klidným výrazem. „Neprozdil dosud své pravé jméno. Já myslím, že je to od něho tuze romantické. Je patrně z aristokratických kruhů.“

James Vane se kousl do rtu. „Opatruj Sibylu, maminko,“ řekl, „dobře ji opatruj!“

„Velice mě zarmucuješ, synu. Sibyla se stále těší mé zvláštní péči. Je-li ovšem ten pán zámožný, pak není důvodu, proč bychom s ním neuzavřeli příbuzenský svazek. Spoléhám se, že je z aristokratických kruhů. Musím říct, že všechno na něm tomu nasvědčuje. Mohl by to být pro Sibylu náramně skvělý sňatek. Byl by z nich půvabný párek. On je opravdu pozoruhodně hezký; to ti o něm řekne kdekdo.“

Chlapec cosi pro sebe zamumlal a bubnoval hrubými prsty na okenní tabuli. Zrovna se obrátil a chtěl něco říct, když se otevřely dveře a vběhla Sibyla.

„Proč jste oba tak vážní?“ zvolala. „Co se děje?“

„Nic,“ odvětil Jim. „Člověk asi musí být někdy vážný. Sbohem, maminko. Navečeřím se v pět hodin. Všecko je zabaleno, až na košile, tak nemusíš mít starosti.“

„Sbohem, synu,“ odvětila s přehnaně majestátní úklonou.

Tón, kterým s ní prve mluvil, ji krajně rozčilil a cosi v hochově výrazu ji polekalo.

„Dej mi pus, maminko,“ řekla dívka. Její květům podobné rty se dotkly povadlé tváře a rozechřály její mrazivost.

„Dítě mé, dítě mé,“ vykřikovala paní Vaneová a vzhlížela ke stropu, kde hledala pomyslný balkón.

„Pojď, Sibyl,“ řekl netrpělivě dívčin bratr. Hnusila se mu matčina přepjatost.

Vyšli do pohasínajícího, větrem převanutého slunečního světla a loudali se pustou ulicí. Mimojdoucí hleděli s úžasem na toho zakaboněného, těžkopádného mládence v hrubých, špatně padnoucích šatech, který šel vedle tak ladné, pěstěné dívky. Vypadal jako obyčejný zahradník, který si vede na procházku růži.

Jim se chvílemi zamračil, když zachytil zvědavý pohled někoho neznámého. Okukování nesl s nelibostí, jaká se u géniů dostavuje pozdě v životě, ale která nikdy neopouští obyčejné lidi. Zato Sibyla si vůbec nebyla vědoma toho, jakým působí dojmem. Myslí na Prince z pohádky, a aby na něho mohla myslet ještě víc, nemluvila o něm, ale stále žvatlala o lodi, na níž se Jim bude plavit, o zlatu, které určitě najde, o překrásné dědičce, kterou zachrání před zlými lupiči v červených košilích. Neboť on nezůstane pořád námořníkem nebo správcem nákladu nebo zkrátka tím, čím se hodlá stát. Ó ne! Život námořníka je strašlivý. Stačí jen pomyslet, jak budou napěchováni v nějaké hrozná lodi, do které se budou chtít dostat řvoucí hrbaté vlny a které bude hrozivý vítr srážet stěžně a trhat plachty na dlouhé svištící cáry. On prostě to plavidlo v Melbourne opustí, zdvořile se rozloučí s kapitánem a rovnou se odebere do zlatých polí. Než uplyne týden, narazí na veliký valoun ryzího zlata, na ten největší valoun, jaký kdo kdy objevil, a poveze ho k pobřeží ve voze sřeženém šesti jízdními policisty. Těkrát je přepadnou lupiči, ale oni je odrazí a způsobí jim nesmírné ztráty. Nebo ne. Vůbec nepůjde do zlatých polí. To jsou hrozná místa, kde se lidé opíjejí a střílejí se ve výčepech a ošklivě nadávají. Jim bude hezkým pěstitelem ovcí a jednou večer, až pojedou v sedle domů, uvidí, jak nějaký loupežník unáší na černém koni krásnou dědičku; začne ho pronásledovat a dědičku zachrání. Ona se do něho samozřejmě zamiluje a on do ní, vezmou se a přijedou domů a budou žít v ohromném dome v Londýně. Ano, čekají ho nádherné věci. Ale musí být moc hodný a nesmí ztrácat trpělivost a bláznivě utrácet peníze. Ona je jenom o rok starší než on, ale ví toho o životě o tolik víc! Taky jí musí určitě každou poštu psát a denně večer, než půjde spát, musí odříkat modlitbu. Pánbůh je moc

hodný a bude nad ním bdít. Ona se za něho bude taky modlit a on se za pár let vrátí bohatý a šťastný.

Chlapec ji poslouchal mrzutě a neodpovídal. Bolelo ho srdce, že odjíždí z domova.

Ale to nebylo to jediné, co ho sklíčovalo a nad čím se mračil. Ačkoli byl nezkušený, přece jasně cítil, v jakém je Sibyla nebezpečí. Ten mladý švihák, který se jí dvoří, ten to s ní jistě nemyslí dobře. Jim ho nenáviděl, protože to byl gentleman, nenáviděl ho jakýmsi zvláštním třídním pudem, který si nedovedl vysvětlit a který ho právě proto tím více ovládal. Uvědomoval si také, jak mělkou a marnivou povahu má jeho matka, a v tom viděl nekonečné nebezpečí pro Sibylu a pro Sibylino štěstí. Děti své rodiče zprvu milují; jak stárnou, začínají je soudit; a jen někdy jim odpouštějí.

Matka! Na něco se jí chtěl zeptat, na něco, co mu po mnoho, měsíců mlčení nešlo z mysli. Náhodná věta, kterou zaslechl v divadle, zašeptaná jízlivost, která mu jednou, když čekal u vchodu pro herce, zavadila o ucho, v něm uvolnila proud hrozných myšlenek. Teď si na to vzpomněl jako na nějaké šlehnutí loveckým bičíkem přes tvář. Svrátil čelo do klínovité rýhy a projela jím taková bolest, že se kousl do rtu.

„Ty vůbec neposloucháš, co ti povídám, Jime,“ ozvala se Sibyla, „a já pro tebe dělám náramně skvostné plány do budoucnosti. Řekni taky něco.“

„Co ti mám říct?“

„Že budeš hodný a nezapomeneš na nás,“ odpověděla a usmívala se na něho.

Pokrčil rameny. „Spíš ty zapomeneš na mě, a ne já na tebe, Sibylo.“

Zarděla se. „Jak to myslíš, Jime?“ ptala se.

„Máš prý nového přítele. Kdo to je? Proč mi o něm nic nepovídáš? Ten to s tebou nemyslí dobře.“

„Dost, Jime!“ vykřikla. „Proti němu nesmíš nic říkat. Já ho miluji.“

„Prosím tě, vždyť ani nevíš, jak se jmenuje,“ odvětil chlapec. „Kdo to je? Mám právo to vědět.“

„Jmenuje se Princ z pohádky. Nelíbí se ti to jméno? Ach, ty bláhový chlapče, to jméno bys neměl nikdy zapomenout. Kdybys ho jen zahlédl, hned by sis o něm pomyslel, že je to nejúžasnější člověk na světě. Jednou se s ním seznámíš; až přijedeš zpátky z Austrálie. Bude se ti moc líbit. Každému se líbí a já... já ho miluji. Škoda, že nemůžeš přijít dnes večer do divadla. On tam bude a já mám hrát Julii. Ach, jak já ji budu hrát!

Považ, Jime, být zamilována a hrát Julii! Když on sedí v hledišti! Hráť jemu pro radost! Bojím se, že třeba naši hereckou společnost poděším, poděším nebo ohromím. Milovat, to znamená překonávat se. Chudáček pan Isaacs bude před svými kumpány ve výčepu vykřikovat: „Geniální!“ Už teď na mě nedá dopustit, ale dnes večer o mně prohlásí, že jsem objev. Cítím to. A to je všechno jeho zásluha, jenom jeho, Prince z pohádky, mého báječného miláčka, mého milostivého boha. Ale já jsem vedle něho chudobná. Chudobná? Co na tom? Když se do dveří vkrádá chudoba, oknem přilétá láska. Naše přísloví by se měla přepsat. Vznikla v zimě, a teď je léto; pro mě, myslím, dokonce jaro, učiněný tanec květů na modrém nebi.“

„Je to gentleman,“ řekl chlapec nevraživě. „Princ!“ zvolala zpěvně. „Co chceš víc?“ „Chce tě ztročit. „

„Chvěji se při pomýšlení, že bych měla mít volnost.“ „Měla by ses mít před ním na pozoru.“

„Vidět ho znamená zbožňovat ho, poznat ho znamená důvěřovat mu.“ „Sibylu, ty jsi do něho úplně zblázněná.“

Zasmála se a vzala ho za ruku. „Ty můj drahý Jime, mluvíš, jako by ti bylo sto let. Jednoho dne se sám zamiluješ. A pak poznáš, co to je. Nctvař se tak mrzutě. To by tě mělo spíš těšit, že mě tu necháváš šťastnější, než jsem kdy byla. Oba máme tvrdý život, hrozně tvrdý a těžký. Ale teď to bude jinačí. Ty jedeš do nového světa a já taky našla nový svět. Tady jsou volné židle; posadme se a dívejme se na ty elegantní lidi, co tu chodí.“

Usedli uprostřed zevlujícího zástupu. Záhony tulipánů za cestou zářily jako plápolající ohnivé prstence. V rozčeřeném vzduchu se jako chvějivý oblak pudru vznášel bílý prach. Slunečníky jasných barev tančily a snášely se k zemi jako obrovití motýli.

Sibyla přiměla bratra, aby hovořil o sobě, o svých nadějích a plánech. Mluvil zvolna a s námahou. Podávali si slova, jako si hráči podávají hrací známky. Sibyla se cítila stísněná. Nemohla na Jima přenést svou radost.

Jediná ozvěna, které dosáhla, byl slabý úsměv, jímž se zvlnila ta zachmuřená ústa. Po chvíli zmlkla. A náhle zahlédla zlaté vlasy a smějící se rty; v otevřeném kočáře tudy projel Dorian Gray s dvěma dámami.

„Tamhle je!“ vykřikla.

„Kdo?“ zeptal se Jim Vane.

„Princ z pohádky,“ odvětila, hledíc za kočárem.

Prudce vstal a chytil ji drsně za paži.

„Ukaž mi ho! Který to je? Ukaž na něho prstem. Musím ho vidět,“

křičel; ale v tom okamžiku jim zastínilo výhled Čtyřspřeží vévody z Berwicku, a když přešlo, byl už povoz z parku venku.

„Je pryč,“ zašeptala smutně Sibyla. „Škoda, žeš ho neviděl.“

„Škoda! Protože jestli ti někdy ublíží, zabiju ho, jako že je Bůh nade mnou.“ Pohlédla na něho s hrůzou. Opakoval ta slova. Protála vzduch jako dýka.

Lidé kolem se začali ohlížet. Poblíž stojící paní se uchichtla.

„Pojď pryč, Jime! Pojď pryč!“ zašeptala dívka. Šel zarytě za ní, když se proplétala zástupem. Měl radost z toho, co řekl.

Když došli k soše Achillově, dívka se obrátila. Z očí jí hleděla lítost, která se jí na rtech proměnila v smích. Potřásla hlavou. „Jsi blázníček, Jime, úplný blázníček. Špatně naložený chlapeček, nic víc. Jak můžeš říct něco tak hrozného? Nevíš, co mluvíš. Jsi prostě žárlivý a protivný. Už aby ses zamiloval! Když lidé milují, jsou hned dobří, a co tys řekl, to bylo zlé.“

„Je mi šestnáct,“ odvětil, „a vím, co dělám. Matka ti není vůbec nic platná. Nechápe, jak na tebe musí dohlížet. Teď mě mrzí, že jedu do Austrálie. Mám velkou chuť všeho nechat. A taky bych všeho nechal, nebýt toho, že jsem už podepsal listiny.“

„Prosím tě, nebuď tak vážný, Jime. Jsi jako nějaký hrdina z těch hloupých melodramat, v kterých tak ráda hrávala maminka. Nebudu se s tebou hádat. Viděla jsem ho... jen ho vidět, už to je dokonalé štěstí. Nebudeme se hádat. Víím, že bys nikdy neublížil nikomu, koho mám ráda, vid' že ne?“

„Asi ne, dokud bys ho měla ráda,“ zněla nevrlá odpověď.

„Jeho budu milovat věčně!“ vydechla.

„A on tebe?“

„Taky věčně.“

„Jen aby!“

Odtáhla se od něho. Pak se zasmála a položila mu ruku na rameno.

Vždyť je to ještě chlapec! U Marble Arch nasedli do omnibusu a vystoupili nedaleko svého ošumělého domova na Euston Road. Bylo po páté hodině a Sibyla si musela před představením na chvíli lehnout. Jim na tom trval. Řekl, že se s ní raději rozloučí, když u toho není jejich matka. Ta by určitě dělala scény a on scény nenávidí.

Loučili se v Sibylině pokojíčku. Chlapec v hloubi srdce žárlil a pociťoval divokou, vražednou nenávisť k tomu neznámému, který, jak se mu zdálo, vstoupil mezi něho a sestru. Ale když ho její paže prudce objaly

a její prsty mu pročesávaly vlasy, zjhl a políbil ji s opravdovým citem. A když šel se schodů, měl v očích slzy.

Matka na něho dole čekala. Sotva vešel, začala bručet na jeho nepřesnost. Neodpověděl a usedl k hubenému jídlu. Kolem stolu bzučely mouchy a lezly po ušpiněném ubruse. V rachotu omnibusů a klapotu drožek slyšel bzikavy hlas, pohlcující kašdíčkou zbývající minutu.

Po chvíli odstrčil talíř a zakryl si rukama obličej. Cítil, že má právo znát pravdu. Je-li jeho podezření odůvodněné, měl se to vlastně dovědět už dávno. Matka ho pozorovala, ztuhlá strachem. Slova jí vycházela z úst mechanicky. Prsty škubala potrháný krajkový šáteček. Když hodiny odbily šest, chlapec se zvedl a šel ke dveřím. Tu se otočil a zadíval se na ni. Jejich pohledy se setkaly. Vyčetl již očí divokou úpěnlivou prosbu o slitování. To ho rozzuřilo.

„Maminko, musím se tě na něco zeptat,“ řekl. Bloudila očima tékavě po pokoji. Neodpovídala. „Řekni mi pravdu. Mám právo to vědět. Bylas za mého otce provdána?“

Zhluboka vydechla. Byl to vzdech úlevy. Strašný okamžik, okamžik, kterého se ve dne v noci po celé týdny a měsíce děsila, konečně přišel, a přece nepocítila hrůzu. Do jisté míry jím vlastně byla rozčarována. Prostá přímost té otázky volala po přímé odpovědi. Situace se nevyhrotila ponenáhlu. To bylo neumělé. Připomínalo jí to špatnou divadelní zkoušku. „Ne,“ odpověděla a divila se, jak je život drsně jednoduchý.

„Můj otec byl tedy ničema?“ vykřikl chlapec, svíraje pěsti.

Zavrtěla hlavou. „věděla jsem, že není volný. Velmi jsme se milovali. Kdyby byl zůstal naživu, byl by nás zaopatřil. Nemluv o něm špatně synáčku. Byl to tvůj otec a byl to gentleman. Byl opravdu z vysoce postavené rodiny.“

Z úst se mu vydrala kletba.

„O mne nejde,“ zvolal, „ale nedopustě, aby Sibyla... To je taky gentleman, že, ten co ji má rád, nebo říká, že ji má rád? Taky z vysoce postavené rodiny?“

Ženy se na okamžik zmocnil ošklivý pocit ponížení“. Svěsila hlavu.

Třesoucíma se rukama si osušila oči. „Sibyla má matku,“ zamumlala. „Já ji neměla.“

To chlapce dojalo. Přikročil k ní, sklonil se a políbil ji. „Je mi líto, že jsem se ptal na otce a způsobil ti tak bolest,“ řekl, „ale nemohl jsem jinak. Musím už jít. Sbohem. Nezapomeň, že teď máš na starosti jen jedno dítě,

a věř mi, že jestli ten člověk mé sestře ukřivdí, zjistím, kdo to je, vystopuju ho a zabiju ho jako psa. To ti přísahám.“

Bláznivá nadsázka té hrozby, vášnivě gesto, které ji provázelo, šílená melodramatická slova, s tím vším jí život připadal víc živoucí. Tohle ovzduší důvěrně znala. Dýchalo se jí volněji a poprvé za mnoho měsíců cítila k synovi skutečný obdiv. Byla by v té scéně ráda pokračovala v téže dojmové škále, ale syn ji přerušil. Bylo třeba snést dolů kufry a vyhledat nějaké šály. Posluha z činžáku horlivě přibíhal a odbíhal. Nastalo smlouvání s drožkářem. Veliká chvíle minula ve všedních podrobnostech. S obnoveným pocitem rozčarování mávala matka z okna potrhaným krajkovým Šátkem, když syn odjížděl. Uvědomovala si, že byla promarněna ohromná příležitost. Utěšila se tím, že řekla Sibyle, jak bezútešný teď bude mít život, když má na starosti jen jedno dítě. Tu větu si pamatovala. Ta se jí líbila. O hrozbě neřekla nic. Syn ji pronesl příliš živě a dramaticky. Měla dojem, že jednoho dne se jí všichni zasmějí.

KAPITOLA 6.

„Tu novinu už patrně znáš, Basile!“ řekl toho večera lord Henry, když byl Hallward uveden do soukromého pokojíku v hotelu Bristol, kde bylo prostřeno k večeři pro tři.

„Ne, Harry,“ odpověděl umělec, odevzdávaje uklánějícímu se číšníkovi klobouk a plášť. „Jaká je to novina? Nic politického, doufám. Politika mě nezajímá. V poslanecké sněmovně není ani jediná osoba, která by stála za namalování; mnohá z nich by se spíš měla trochu zamalovat.“

„Dorian Gray se chce oženit,“ pravil lord Henry a pozoroval při těch slovech Basila.

Hallward sebou trhl a pak se zamračil.

„Dorian že se chce oženit?“ opakoval. „To není možné!“

„Je to naprostá pravda.“

„S kým?“

„S nějakou herečkou nebo co.“

„Tomu nevěřím. Na to je Dorian příliš rozumný.“

„Milý Basile, Dorian je příliš moudrý, a tak musí sem tam provést nějakou poštilost.“

„Manželství se přece nedá uzavírat sem tam, Harry.“

„V Americe ano,“ opáčil lord Henry ospale. „Ale já jsem neřekl, že se oženil. Řekl jsem, že se chce oženit. V tom je veliký rozdíl. Mně stále něco připomíná, že jsem ženat, ale vůbec si nepamatuji, že jsem se oženit chtěl. Ba, kloním se k názoru, že jsem se oženit nikdy nechtěl.“

„Pomysli ale na Dorianův původ, na jeho postavení a bohatství. To by byl od něho nesmysl, oženit se tak hluboko pod svou úroveň.“

„Tohle mu řekni, Basile, jestli chceš, aby si to děvče doopravdy vzal. Pak to určitě udělá. Kdykoli člověk udělá něco dokonale hloupého, udělá to vždycky z nejušlechtlejších pohnutek.“

„Doufám, že je ta dívka počestná, Harry. Viděl bych nerad, aby se Dorian připoutal k nějakému prostému stvoření, které by mu třeba zkazilo povahu a zdeptalo ducha.“

„Ó, ta je víc než počestná – je krásná,“ zašeptal lord Henry, upíjeje

ze sklenky vermutu s pomerančovou hořkou. „Dorian říká, že je krásná; a v takovýchhle věcech se obyčejně nemýlí. Ten jeho portrét, který jsi mu namaloval, zvýšil jeho schopnost oceňovat tělesný vzhled ostatních lidí. To je jeden z výtečných vlivů toho obrazu. Jestli ten hoch nezapomněl, že s ním máme schůzku, tak tu dívku dnes večer uvidíme.“

„Mluvíš vážně?“

„Naprosto vážně, Basile. Byl bych zoufalý, kdybych si měl myslet, že někdy budu ještě vážnější než v této chvíli.“

„Ale ty to schvaluješ, Harry?“ ptal se malíř; Chodil sem a tam po pokoji a kousal se do rtů. „To přece nemůžeš schvalovat. To je nějaké bláhové poblouznění.“

„Už mě ani nenapadne něco schvalovat nebo neschvalovat. Takový poměr k životu by byl nesmyslný. Nejsme na světě proto, abychom stavěli na odiv své mravní předsudky. Nikdy si nevšímám toho, co říkají lidé obyčejní, a nikdy nezasahuji do toho, co dělají lidé půvabní. Když mě někdo okouzluje, pak si může vybrat jakýkoli způsob projevu, a mně bude vždycky připadat naprosto roztomilý. Dorian Gray je zamilován do krásné dívky, která hraje Julii, a požádal ji o ruku. Proč ne? I kdyby si vzal Messalinu, byl by pořád stejně zajímavý. Ty víš, že nejsem žádný obhájce manželství. Opravdu stinnou stránkou manželství je to, že dělá z člověka tvora nesobeckého. A nesobečtí lidé jsou bezbarví. Postrádají individualitu. Jsou ovšem jisté povahy, které se manželstvím ještě víc zdokonalí. Takoví lidé prosazují i pak své vlastní já a ještě k němu přidávají řadu dalších já. Jsou totiž nuceni mít víc životů než jeden. Stanou se z nich ještě složitější ústrojenci, a být co nejsložitějším ústrojencem, to je, řekl bych, účelem lidské existence. Ostatně každá zkušenost má cenu, a ať už se dá proti manželství říct cokoli, určitě je to jistá zkušenost. Doufám, že se Dorian Gray s tou dívkou ožení, že ji bude asi šest měsíců vášnivě milovat a pak že ho zčistajasna okouzlí nějaká jiná. Pak by byl výborným studijním materiálem.“

„Ani slovo z toho všeho nemyslíš vážně, Harry; sám víš, že ne. Kdyby si Dorian Gray zkazil život, nikoho by to nemrzelo víc než tebe. Jsi mnohem lepší, než předstíráš“

Lord Henry se zasmál. „Důvod, proč všichni rádi smýšlíme o druhých tak dobře, je v tom, že všichni máme o sebe strach. Podkladem optimismu je jen a jen hrůza. Myslíme si, že jsme velkomyslní, když svému bližnímu přisuzujeme ctnosti, z kterých nám pravděpodobně kyne prospěch. Vychvalujeme bankéře, abychom si mohli vybrat víc, než máme na kontě,

a objevujeme dobré vlastnosti na loupežníkovi, abychom se mohli těšit naději, že nám třeba nevybere kapsy. Všechno, co říkám, myslím vážně. Náramně opovrhuji optimismem. A co se týče toho zkaženého života: zkažený je jenom ten život, jehož růst byl zastaven. Chceš-li zničit nějakou povahu, stačí, když ji napraviš. A co se toho manželství týče, to by ovšem byla pošetilost, ale jsou jiné a zajímavější vztahy mezi muži a ženami, a ty míním samozřejmě podporovat. V těch je kouzlo modernosti. Ale už je tu Dorian. Ten ti poví víc, než ti mohu povědět já.“

„Drahý Harry, drahý Basile, musíte mi oba blahopřát,“ řekl chlapec. Odhodil večerní pláštěnku podšitou atlasem a tiskl oběma přátelům ruce. „Jakživ jsem nebyl takhle šťastný. Přišlo to ovšem znenadání, ale tak je to se vším, co je krásné. A přitom mi připadá, že je to to jediné, co jsem po celý život hledal.“ Byl zardělý vzrušením a radostí a vypadal neobyčejně sličně.

„Doufám, že budete vždycky šťastný,“ řekl Hallward. „Ale tak docela vám nepromíjím, že jste mi nedal vědět o svém zasnoubení. Harrymu jste o tom vědět dal.“

„A já vám nepromíjím, že jdete pozdě k večeři,“ vpadl lord Henry s úsměvem a položil chlapci ruku na rameno. „Pojďte, posadíme se, zjistíme, jaký je ten zdejší nový kuchař, a pak nám povíte, jak se to všechno zběhlo.“

„Moc toho k povídání není,“ pravil Dorian, když se usadil k malému kulatému stolku. „Stalo se to prostě takhle: Když jsem včera večer odešel od vás, Harry, převlékl jsem se, trochu se navečeřel v té malé italské restauraci v Rupert Street, kam jste mě jednou zavedl, a v osm hodin jsem šel do divadla. Sibyla hrála Rosalindu. Výprava byla samozřejmě děsná a Orlando nemožný. Zato Sibyla! Měli jste ji vidět! Když přišla na jeviště v chlapeckých šatech, byla prostě nádherná. Měla na sobě mechově zelený sametový kabátek se skořicovými rukávy, těsné nohavice s podvazky křížem, hezkou zelenou čapku, za ní sokolí péro, připevněné nějakým šperkem, a plášť s kapuci, tmavorudé podšitý. Ještě nikdy se mi nezdála tak báječná. Měla všechno jemný půvab té tanagerské sošky, kterou máte v ateliéru, Basile. Vlasy se jí vlnily kolem obličeje jako temné listí kolem bledé růže! A jak hrála! – však ji dneska uvidíte. Je to prostě rozená umělkyně. Seděl jsem tam v té špinavé lóži naprosto okouzlen. Zapomněl jsem, že jsem v Londýně a v devatenáctém století. Byl jsem se svou milovanou v lese, který nikdo nikdy nespatriil. Když bylo po představení, šel jsem za jeviště a hovořil jsem s ní. Jak jsme tak spolu seděli, najednou se jí v očích objevil výraz, jaký jsem tam nikdy předtím neviděl. Mé rty se sklonily k jejím rtům. Políbili jsme se. Nemohu vám popsat, co jsem

v té chvíli cítil. Měl jsem dojem, že se mi celý život smrštil do jediného dokonalého okamžiku růžové radosti. Ona se třásla po celém těle, chvěla se jako bílý narcis. Pak padla na kolena a líbala mi ruce. Cítím, že bych vám tohle všechno neměl povídat, ale nemohu si pomoci. Že jsme se zasnoubili, to je samozřejmě hluboké tajemství. Sibyla to zatím neprozradila ani vlastní matce. Nevím, co tomu řeknou moji poručníci. Lord Radley bude určitě zuřit. Ale to je mi jedno. Ani ne za rok budu plnoletý a pak si budu moct dělat, co budu chtít. Že jsem udělal dobře, Basile, když jsem si lásku vybral z poezie a ženu si našel v Shakespearových hrách? Svá tajemství mi šeptají do ucha rty, které naučil mluvit Shakespeare. Objímá mě Rosalinda a na ústa mě líbá Julie.“

„Ano, Doriane, myslím, že jste udělal dobře,“ pravil zvolna Hallward.

„Dneska jste ji už viděl?“ ptal se lord Henry.

Dorian Gray zavrtěl hlavou. „Opustil jsem ji v Ardenském lese a najdu ji v sadě ve Veroně.“

Lord Henry zadumaně upíjel šampaňské. „Při jaké obzvláštní příležitosti jste pronesl slovo sňatek, Doriane? A co ona na to odpověděla? Možná, že jste to už zapomněl.“

„Drahý Harry, nebral jsem to jako obchodní jednání a neudělal jsem jí žádnou formální nabídku. Řekl jsem jí, že ji miluji, a ona řekla, že není hodna být mou ženou. Že toho není hodna! Vždyť ve srovnání s ní celý svět neznamená nic.“

„Ženy jsou obdivuhodně praktické,“ zabručel lord Henry, „mnohem praktičtější než my. My se v takovýchhle situacích často zapomeneme zmínit o manželství, ale ženy nám to vždycky připomenou.“

Hallward mu položil ruku na rameno. „Nemluv tak, Harry! Trápíš Doriana. On není jako jiní muži. Nikdy by nikoho nepřivedl do neštěstí. Na to je příliš jemný.“

Lord Henry se podíval přes stůl. „Já nikdy ničím Doriana netrápím,“ odpověděl. „Položil jsem mu tu otázku z nejlepšího možného důvodu, vlastně z jediného důvodu, který omlouvá jakoukoli otázku – prostě ze zvědavosti. Vyznávám teorii, že nabídnutí k sňatku dělají vždycky ženy nám, a ne my ženám, s výjimkou středních vrstev, samozřejmě, jenomže střední vrstvy jsou nemoderní.“

Dorian Gray se zasmál a zavrtěl hlavou. „Vy jste naprosto nenapravitelný, Harry. Ale já si z toho nic nedělám. Na vás se člověk nemůže zlobit. Až uvidíte Sibylu Vaneovou, poznáte, že člověk, který by jí mohl ublížit, by byl netvor, bezcílný netvor. Nedovedu pochopit, že někdo

může uvrhnout do hanby toho, koho miluje. Já Sibylu Vaneovou miluji. Chci ji pozvednout na zlatý podstavec a chci se dívat, jak se svět klaní ženě, která mi patří. Co je to manželství? Neodvolatelný závazek. Vy se proto manželství posmíváte. Neposmívejte se mu, Harry! Já ten neodvolatelný závazek chci na sebe vzít. Ona se na mne spoléhá, a proto budu věrný, ona mi důvěřuje, a proto se zachovám čestně. Když jsem s ní, lituji všeho, čemu vy jste mě naučil. U ní jsem jiný, než jakého mě znáte vy. Změnil jsem se, a když se mne Sibyla Vaneová jen dotkne rukou, zapomínám na vás a na všechny vaše zvrácené, podmanivé, nakažlivé, půvabné teorie.“

„To jest...?“ ptal se lord Henry a vzal si trochu salátu.

„Ach, na vaše teorie o životě, na vaše teorie o lásce, na vaše teorie o rozkoši. Zkrátka na všechny vaše teorie, Harry.“

„Rozkoš je to jediné, co je hodno nějaké teorie,“ odvětil lord Henry svým líným melodickým hlasem. „Ale tuhle teorii nemohu bohužel prohlašovat za svou. Na tu má autorské právo příroda, ne já. Rozkoš je zkušební kámen přírody, její schvalovací podpis. Když jsme šťastni, jsme vždycky dobří, ale když jsme dobří, nejsme vždycky šťastni.“

„Ale co ty rozumíš pod slovem dobrý?“ zvolal Basil Hallward.

„Ano, Harry,“ opakoval Dorian, pohodlně se usazuje v židli a hledě na lorda Henryho přes husté chomáče nachových kosatců, jež stály uprostřed stolu, „co vy rozumíte pod slovem dobrý?“

„Být dobrý znamená být v souladu sám se sebou,“ odvětil lord Henry, dotýká se bledými, šlechtěnými prsty útlého stonku své číše.

„Nesouzvuk nastává, když jsme nuceni být v souladu s jinými lidmi. Vlastní život – to je důležité. Co se životů našich bližních týče, můžeme se, i když si přejeme být sosáky nebo puritány, blýskat svými morálními názory na ně, ale středem našeho zájmu nejsou. Ostatně, individualismus má vskutku vyšší poslání. Podle moderní morálky má člověk uznávat měřítko současného věku. Já tvrdím, že uznávat měřítko současného věku znamená pro každého kultivovaného člověka jistý druh nejsprostší nemorálnosti.“

„Ale když člověk žije jen a jen pro sebe, Harry, určitě za to zaplatí strašnou cenu,“ připomínal malíř.

„Ano, dneska jsou na všechno přehnaně vysoké daně. Řekl bych, že skutečná tragédie chudiny je v tom, že chudí si nemohou dopřát nic jiného než odříkání. Krásné hříchy jako všechny krásné věci jsou výsadou bohatých.“

„Musíme platit i jinak než penězi.“

„Jakpak jinak, Basile?“

„Výčitkami svědomí, řekl bych, utrpením... zkrátka vědomím, že mravně chátráme.“

Lord Henry pokrčil rameny. „Milý kamaráde, středověké umění je půvabné, ale středověké cítění je staromódní. Lze ho ovšem použít v románě. Jenže v románě lze použít jedině toho, čeho se přestalo používat ve skutečnosti. Věř mi, žádný civilizovaný člověk jakživ nelituje žádné rozkoše, a žádný necivilizovaný člověk jakživ neví, co to rozkoš je.“

„Já vím, co je to rozkoš,“ zvolal Dorian Gray. „Rozkoš je někoho zbožňovat.“

„To je rozhodně lepší než být zbožňován,“ odvětil lord Henry, pohrávaje si s ovocem. „Být zbožňován, to je jen na obtíž. Ženy s námi jednájí zrovna tak, jako jedná lidstvo se svými bohy. Klaní se nám a pořád nás trápí, abychom pro ně něco udělali.“

„Já bych řekl, že všechno, oč nás požádají, nám už napřed samy daly,“ , zašeptal vážně chlapec. „Tvoří v nás lásku. Mají tedy právo žádat ji zpátky.“

„To je úplná pravda, Doriane,“ souhlasil Hallward.

„Nikdy nic není úplná pravda,“ řekl lord Henry.

„Tohle je,“ přerušil ho Dorian. „Musíte připustit, Harry, že ženy dávají mužům to nejryzejší zlato svých životů.“

„Možná,“ vzdychl lord Henry, „ale neustále je chtějí zpátky v těch nejmenších drobných. To je ta potíž. Ženy, jak to jednou definoval jakýsi chytrý Francouz, v nás probouzejí touhu vytvářet veledíla, ale pořád nám zabraňují je uskutečnit.“

„Harry, vy jste hrozný člověk! Nevím, proč vás mám vlastně tak rád.“

„Vy mě budete mít vždycky rád, Doriane,“ odvětil lord Henry. „Dáte si kávu, mládenci? – Číšníku, přineste kávu a fine champagne a nějaké cigarety. Ne, cigarety prosím ne, pár jich ještě mám. Basile, nekuř doutníky, to ti nemohu dovolit. Musíš si vzít cigaretu. Cigareta je dokonalý typ dokonalé rozkoše. Je výtečná, a nikdy člověka plně neuspokojí. Co více si možno přát? Ano, Doriane, vy mě budete mít vždycky rád. Jsem pro vás ztělesněním všech hříchů, které nemáte odvahu spáchat sám.“

„Co to říkáte za nesmysl, Harry!“ řekl chlapec a zapálil si cigaretu od plamene vydechaného stříbrným drakem, kterého číšník postavil na stůl. „Pojďme do divadla. Až vyjde na jeviště Sibyla, budete mít nový životní ideál. V ní objevíte něco, co jste jakživ nepoznal.“

„Já jsem poznal všechno,“ řekl lord Henry s unaveným výrazem v očích,

„ale vždycky jsem ochoten pocítit nějaké nové pohnutí. Jenže se bojím, že nic takového neexistuje, alespoň pro mě ne. Přesto je možné, že mě to vaše nádherné děvče třeba vzruší. Mám rád divadlo. Je o tolik skutečnější než život. Pojdme! Doriane, vy pojedete se mnou. Je mi líto, Basile, ale v mém kočáře je místo jen pro dva. Musíš jet za námi drožkou.“

Zvedli se, oblékli si pláště a kávu vypili vstoje. Malíř zamyšleně mlčel. Byl rozteskněn. S tím sňatkem se smířit nemohl, ale přece jen mu připadalo, že je to lepší řešení než mnohá jiná, k nimž třeba mohlo dojít. Po několika minutách sešli všichni dolů. Basil odjel sám, jak to bylo domluveno, a pozoroval blikající světla malého kočáru před sebou. Přepadl ho podivný pocit ztráty. Uvědomoval si, že mu Dorian Gray už nikdy nebude vším tím, čím mu byl v minulosti. Postavil se mezi ně život... Oči se mu zakalily a zalidněné svítící ulice viděl najednou rozmazaně. Když drožka dojela k divadlu, měl dojem, že zestárnul o řadu let.

KAPITOLA 7.

Z toho či onoho důvodu bylo toho večera v divadle plno a tlustý židovský ředitel, který je uvítal u dveří, zářil mastným třaslavým úsměvem od ucha k uchu. S jakousi nabubřelou ponížeností je doprovodil do lóže, rozkládaje tlustýma ošperkovanými rukama a mluvě vysokým hlasem. Dorianu Grayovi se hnusil víc než kdy jindy; měl pocit, jako kdyby byl přišel hledat Mirandu, a narazil na Kalibána. Ale lordu Henrymu se naopak dost líbil. Prohlašoval aspoň, že se mu líbí, a trval na tom, že mu musí potřást rukou a ujistit ho, jak je pyšný, že poznává muže, který objevil skutečný talent a který udělal úpadek kvůli básníkovi. Hallward se bavil tím, že pozoroval tváře v parteru. Bylo strašně vyčerpávající vedro a velikánská lampa zářila jako obrovská jířina s ohnivě žlutými plátky. Mladíci na balkóně odložili kabáty a vesty a přehodili si je přes zábradlí. Bavili se přes celé hlediště a dělili se o pomeranče s vyparáděnými děvčaty, která seděla s nimi. V přízemí se smály nějaké ženy. Měly hrozně pronikavé a nelibozvučná hlasy. Od výčepu se ozýval zvuk vytažovaných zátek.

„V jakém to místě muže člověk objevit bohyni!“ řekl lord Henry.

„Ano!“ odvětil Dorian Gray. „Tady jsem ji objevil a mezi všemi živými bytostmi je to vskutku bohyně. Až bude hrál, zapomenete na všechno. Tihle obyčejní drsní lidé s hrubými tvářemi a neurvalými gesty se docela změjí, když ona je na jevišti. Sedí tiše a dívají se na ni. Pláčou a smějí se, jak si ona přeje. Její zásluhou jsou citliví jako housle. Její zásluhou mají najednou ducha a člověk cítí, že jsou ze stejného masa a ze stejné krve jako my.“

„Ze stejného masa a ze stejné krve jako my? Ale to snad ne!“ zvolal lord Henry, prohlízející si divadelním kukátkem osazenstvo na balkóně.

„Nevšímejte si ho, Doriane,“ řekl malíř. „Já chápu, jak to myslíte, a věřím v to děvče. Každý, koho milujete vy, musí být skvělý, a každé děvče, jež působí na lidi tak, jak to popisujete, musí být jemné a ušlechtilé. Dávat ducha své době, to je záslužná činnost. Jestli to děvče dovede vnuknout duši těm, kteří žijí bez duše, jestli dovede vzbudit smysl pro krásu v lidech, jichž život je ubohý a ošklivý, jestli je dovede vysvléci z jejich sobectví a

propůjčit jim slzy pro zármutky, jež nejsou jejich vlastními zármutky, pak je hodná všeho vašeho zbožňování, pak je hodná, aby ji zbožňoval celý svět. To manželství je docela v pořádku. Zprvu jsem si to nemyslel, ale teď to připouštím. Boží stvořili Sibylu Vaneovou pro vás. Bez ní byste byl neúplný.“

„Díky, Basile,“ odpověděl Dorian Gray a stiskl mu ruku. „Já věděl, že vy mi porozumíte. Harry je takový cynik, že mě až děsí. Ale už spustil orchestr. Ten je příšerný, hraje však jenom asi pět minut. Pak se zvedne opona a uvidíte dívku, které dám celý svůj život, které dávám všechno, co je ve mně dobré.“

Po čtvrthodince, za neobyčejné bouře potlesku, vkročila na jeviště Sibyla Vaneová. Ano, na pohled je jistě rozkošná, je to jedno z nejrozkošnějších stvoření, jaké jsem kdy videi, pomyslel si lord Henry. Její plachý půvab a její žasnoucí oči měly v sobě něco, co připomínalo mladou laňku. Slabý ruměnc, jako odraz růže ve stříbrném zrcadle, se jí rozlil po licích, když pohlédla na přeplněné, nadšené hlediště. Ustoupila o několik krůčků dozadu a rty jako by se jí pozachvěly. Basil Hallward vyskočil a začal tleskat.

Dorian Gray seděl bez hnutí jako člověk ponořený do snu a zíral na ni. Lord Henry ji pozoroval kukátkem a pobrukoval si: „Půvabná! Půvabná!“ Na scéně byla síň domu Capuletů a vstoupil do ní Romeo v poutnickém převleku, s Mercutiem a ostatními svými přáteli. To, co představovalo kapelu, zahrálo několik taktů a započal tanec. Zástupem neohrabaných, uboze oblečených herců proplouvala Sibyla Vaneová jako stvoření z dokonalejšího světa. Jak tančila, její postava se kolébala, jako se kolébá rostlina na vodě. Křivky jejího hrdla, to byly křivky bílé lilie. Její ruce budily dojem, že jsou z chladné slonoviny.

Přesto však byla podivně netečná. Neprojevila žádnou známku radosti, když její oči spočinuly na Romeovi. Těch pár slov, jež měla říct:

Poutniče milý, křivdíš velice
té ruce své; v tom pravá zbožnost její:
Když poutník tkne se ruky svěťice,
tak ruka s rukou líbati se smějí...,

s krátkým dialogem, který po nich následuje, odmluvila naprosto vyumělkovaně. Hlas sám zněl výtečně, ale v odstínu byl zcela falešný. Byl špatně zabarven. Bral veršům všechnu životnost. Vášně zbavoval pravdivosti.

Dorian Gray ji pozoroval a bledl. Byl zmaten a probouzela se v něm

úzkost. Ani jeden z jeho přátel se neodvážil nic říct. Dívka jim připadala úplně neschopná. Byli hrozně zklamáni.

Ale dobře věděli, že skutečným zkušebním kamenem každé Julie je balkónová scéna v druhém dějství. A na tu čekali. Zklame-li dívka tam, není v ní pranic.

Vypadala půvabně, když vystoupila do měsíčního světla. To se popřít nedalo. Ale její projev byl nesnesitelně teatrální, a to čím dál tím víc. Gesta měla už nemožné vyumělkovaná. Na všechno, co říkala, dávala přehnaný důraz. Tu krátkou pasáž:

Ty víš, že maska noci tvář mi kryje,
sic panenský by polil ruměncem
mé líce pro to, co jsi uslyšel
mne mluvit dnes...

deklamovala s lopotnou pečlivostí Školačky, kterou učil recitovat podřadný profesor přednesu. Když se skláněla z balkónu a došla k těm nádherným řádkům:

Ač se raduji, tak z tebe, nemám žádné radosti z té dnešní shody; příliš kvapná je a neprozřetelná a unáhlená; tak příliš jako blesk, jenž zanikne, než člověk řící maže: Blýsklo se! Můj drahý, dobrou noc. To poupě lásky snad, dechem léta zrajíc, rozpučí v květ spanilý, až příště sejdem se...,

odříkávala slova, jako kdyby pro ni neměla žádný význam. A nebylo to z nervózy. Nebyla dokonce ani zdaleka nervózní, ovládala se dokonale. Byl to prostě špatný výkon. Naprosto zklamala.

I ti prostí, nevzdělaní diváci v parteru a na balkóně ztratili o hru zájem. Zneklidněli, začali mluvit nahlas a pískali. Židovský ředitel, který stál za lóžemi v prvním poradí, přešlapoval a vztekle klel. Jediný, kdo zůstal nevzrušen, byla sama dívka.

Když skončilo druhé dějství, propukla bouře syčení a lord Henry se zvedl ze židle a oblékl si plášť. „Je tuze krásná, Doriane,“ řekl, „ale hrát neumí. Pojdme.“

„Chci vidět celé představení,“ odvětil chlapec tvrdým, hořkým hlasem. „Je mi hrozně líto, že jste kvůli mně promarnil večer, Harry. Omlouvám se vám oběma.“

„Já myslím, milý Doriane, že slečně Vaneové dnes není dobře,“ přerušil ho Hallward. „Půjdeme sem některý jiný večer.“

„Kež by jí nebylo dobře!“ odpověděl Dorian. „Ale mně se zdá, že je prostě studená a že nic necítí. Úplně se změnila. Včera večer to byla veliká umělkyně. Dnes je to jen obyčejná podprůměrná herečka.“

„Takhle nemluvte o nikom, koho milujete, Doriane. Láska je podivuhodnější než umění.“

„Obojí je jenom jistou formou napodobení,“ poznamenal lord Henry. „Ale pojďme, Doriane, tady už nesmíte zůstat. To neprospívá morálce, vidět Špatný herecký výkon. Myslím ostatně, že si stejně nebudete přát, aby vaše žena zůstala u divadla. Tak co na tom, jestli hraje Julii jako dřevěná panenka? Je velmi roztomilá, a jestli ví o životě zrovna tak málo jako o herectví, bude to rozkošný zážitek. Jen dva druhy lidí jsou opravdu okouzující – lidé, kteří vědí naprosto všechno, a lidé, kteří nevědí naprosto nic. Pane na nebi, netvařte se tak tragicky, milý hochu! Tajemství, jak zůstat mladý, záleží v tom, abychom nikdy nepodlehli vzrušení, které nám nesluší. Pojďte se mnou a s Basilem do klubu. Zakouříme si a budeme pít na krásu Sibylly Vaneové. Krásná je. Co více si můžete přát?“

„Jděte pryč, Harry,“ vykřikl chlapec. „Chci být sám. Basile, musíte jít pryč. Ach, copak nevidíte, že mi puká srdce?“ Oči se mu zalily horkými slzami. Rty se mu třáslly. Vrhel se do kouta lóže, opřel se o zeď a zakryl si rukama tvář.

„Pojďme, Basile,“ řekl lord Henry nezvykle něžným hlasem; a oba mladí muži vyšli spolu ven.

O několik okamžiků později zazářila světla na rampě a opona se zvedla před třetím dějstvím. Dorian Gray se vrátil na sedadlo. Byl bledý a tvářil se hrdě a lhostejně. Hra se vlekla dál a zdálo se, že nikdy neskončí. Diváci z poloviny odešli, dupající těžkými botami a smějíce se. Všecko to skončilo fiaskem. Poslední dějství se hrálo před skoro prázdnými řadami. Opona spadla za chechotu a reptání.

Jakmile bylo po všem, spěchal Dorian Gray za scénu do šatny. Dívka tam stála sama a tvářila se vítězoslavně. Oči jí svítily úžasným ohněm. Celá zářila. Její pootevřené rty se usmívaly nějakému tajemství, o němž věděla jen ona.

Když Dorian vešel, pohlédla na něho s výrazem nekonečné radosti. „To jsem dnes hrála špatně, Doriane!“ zvolala.

„Strašně!“ odvětil a zíral na ni ohromeně. „Strašně! Bylo to děsné! Nemí ti dobře? Nemáš ani ponětí, jaké to bylo. Nemáš ani ponětí, co jsem vytrpěl.“

Dívka se usmála. „Doriane,“ odpověděla a její hlas prodléval pomalou melodií na jeho jménu, jako by bylo rudým plátkům jejích úst sladší než med. „Doriane, měl jsi to pochopit. Ale teď už chápeš, vid’?“

„Co mám chápat?“ ptal se hněvivě.

„Proč jsem dnes byla tak špatná. Proč už budu vždycky špatná. Proč už nikdy nebudu dobře hrát.“

Pokrčil rameny. „Zřejmě ti není dobře. A když ti není dobře, tak jsi neměla hrát. Zesměšňuješ se. Moji přátelé se nudili. I já jsem se nudil.“

Zdálo se, že ho neposlouchá. Radost ji celou proměnila. Byla u vytržení štěstím.

„Doriane, Doriane,“ zvolala, „než jsem poznala tebe, jedinou životní skutečností bylo pro mě divadlo. Jediné na jevišti jsem žila. Myslela jsem si, že všechno na něm je pravdivé. Jednou večer jsem byla Rosalinda a jindy zase Portia. Radost Beatricina byla mou radostí a zármutek Corelliin byl i mým zármutkem. Všem u jsem věřila. Ti obyčejní lidé, kteří se mnou hráli, mi připadali jako bozi. Malované kulisy znamenaly pro mě svět. Neznala jsem nic, jen přeludy, a myslela jsem, že je to skutečnost. Pak jsi přišel ty, miláčku můj krásný, a vysvobodil jsi mou duši z vězení. Poučil jsi mě, co je to skutečná skutečnost. Dnes večer jsem poprvé v životě prohlédla prázdnotu, falešnost, bláhovost té nicotné maškarády, v které jsem pořád hrála. Dnes večer jsem si poprvé uvědomila, že Romeo je ohyzdný a starý a zmalovaný, že měsíční svit v sadě není pravý, že kulisy jsou laciné a slova, která musím říkat, neskutečná, že to nejsou moje slova, že to není to, co chci říkat já. Tys mi přinesl cosi vyššího, cosi, čeho je umění pouhým odrazem. Tvou zásluhou chápu, co je to doopravdy láska. Můj miláčku! Můj miláčku! Princi z pohádky! Princi ze života! Mám už dost přeludů. Ty pro mě znamenáš víc, než pro mě může znamenat všechno umění. Co mám společného s loutkami z nějaké hry? Když jsem dnes večer vyšla na scénu, nemohla jsem pochopit, jak to, že všechno ze mne vyprchalo. Myslela jsem, že budu báječná. A zjistila jsem, že nemohu dělat nic. Najednou se mi v duši rozbřeslo, čím to všechno je. To poznání bylo pro mě nádherné. Slyšela jsem, jak lidé syčí, a usmívala jsem se. Co mohou vědět o lásce, jako je naše? Odved' mě odtud, Doriane, odved' mě s sebou někam, kde můžeme být docela sami. Divadlo se mi hnusí. Mohla bych napodobit vášeň, kterou necítím, ale tu, která mě spaluje jako oheň, napodobovat nemohu. Ach Doriane, Doriane, chápeš už, co to znamená? I kdybych to dovedla, považovala bych za znesvěcení, kdybych hrála, že jsem zamilovaná. Tvou zásluhou jsem to poznala.“

Vrhl se na pohovku a odvrátil obličej. „Zabilas mou lásku,“ zahučel.

Udiveně na něho pohlédla a dala se do smíchu. Neodpovídal. Šla k

němu a pohládila ho drobnými prstíky po vlasech. Poklekla a přitiskla si ke rtům jeho ruce. Odtáhl je a celý se otrásl.

Pak vyskočil a zamířil ke dveřím. „Ano,“ křičel, „zabilas mou lásku. Dosud jsi ve mne vzněcovala obrazotvornost. Teď ve mně nevzněcuješ ani zvědavost. Prostě nepůsobíš už nijak. Miloval jsem tě, protože jsi byla skvělá, protože jsi měla nadání a ducha, protože jsi uskutečňovala sny velikých básníků a dávala podobu a obsah uměleckým dílům. To všechno jsi odhodila. Jsi mělká a hloupá. Bože, jak jsem mohl tak šilet, že jsem tě miloval? Jaký jsem to byl blázen! Teď už pro mě neznamenáš nic. Nechci tě už nikdy vidět. Nechci už na tebe myslet. Nechci už ani vyslovit tvé jméno. Nevíš, čím jsi mi byla, kdysi. Vždyť kdysi... Ne, ne, nesnesu to pomýšlení. Kéž bych na tobě nebyl spočinul pohledem! Zničila jsi mou největší milostnou idylu. Jak málo asi víš o lásce, když říkáš, že máří tvé umění. Bez svého umění nejsi nic. Byl bych tě proslavil, mohlas být skvělá, úžasná. Svět by tě byl zbožňoval a byla bys nosila moje jméno. A co jsi teď? Herečka třetího řádu s hezkou tvářičkou.“

Dívka zbledla a trásla se. Sepjala křečovitě ruce a hlas jako by se jí zadrhl v hrdle. „To nemyslíš vážně, Doriane,“ zašeptala. „Hraješ divadlo.“

„Hraju divadlo! To přenechám tobě. Ty to tak dobře umíš,“ odpověděl trpce.

Vstala a šla přes šatnu k němu a v tváři měla žalostný výraz bolesti. Položila mu ruku na rameno a pohlédla mu do očí. Odstrčil ji. „Nedotýkej se mne!“ křikl.

Tiše zasténala, vrhla se mu k nohám a ležela tam jako pošlapaný květ. „Doriane, Doriane, neopouštěj mě!“ šeptala. „Je mi tolik líto, že jsem nehrála dobře. Po celý ten čas jsem myslela na tebe. Ale budu se snažit opravdu, budu se snažit. Zachvátilo mě to tak znenadání, ta má láska

k tobě. Myslím, že bych ji byla nikdy nepocítila, kdybys mě nebyl políbil. o kdybychom se nebyli políbili. Líbej mne zase, miláčku. Nechoď ode mne

pryč. Můj bratr... Ne, to nic. On to tak nemyslel. Žertoval jenom... Ale ty...

Prosím, prosím, nemůžeš mi to pro dnešek odpustit? Budu hrozně pilně

pracovat a vynasnažím se, abych se zlepšila. Nebuď ke mně krutý za to, že

tě miluji víc než cokoli na světě. Konec konců, vždyť je to poprvé, co jsem

se ti nezavděčila. Ale máš docela pravdu, Doriane. Měla jsem se projevít

víc jako umělkyně. Bylo to ode mne hloupé; ale když já jsem si nemohla

pomoci. Ach, neopouštěj mě, neopouštěj mě.“ Dusila se v záchvatu vášnivého vzlykání. Choulila se na podlaze jako raněné zvířátko a Dorian Gray

k ní shlížel svýma krásnýma očima a sličně vykrojené rty se mu křivily nesmírným pohrdáním. Vždycky je cosi směšného v citových výlevech

těch, jež jsme přestali milovat. Sibyla Vaneová mu připadala nemožně melodramatická. Její slzy a vzlyky ho rozčilovaly.

„Odcházím,“ řekl posléze klidným, jasným hlasem. „Nechci ti ublížit, ale nemůžeme se už vidět. Zklamalas mě.“

Tiše plakala a neodpovídala, ale plazila se k němu. Slepě vztáhla drobné ruce, jako by ho hledala. Otočil se na podpatku a vyšel z místnosti. V několika okamžicích byl z divadla venku.

Sotva poznával, kudy jde. Vzpomínal si pak, že bloudil nejasně osvětlenými ulicemi, že míjel ponurě klenuté, průchody, plné černých stínů, a ošklivě vyhlížející domy. Volaly za ním ženy s ochraptělými hlasy a drsným smíchem. Motali se tam opilci, kteří kleli a povídali si sami pro sebe, podobni obrovským opicím. Viděl pitvorné děti, přikrčené na schůdcích před domovními dveřmi, a z pochmurných dvorů slyšel křik a nadávky.

Když se začínalo rozednívat, uvědomil si, že je nedaleko Covent Garden. Temnota se zvedla a obloha, uzardělá matnými plameny, se vydula jako dokonalá perla. Lesknoucí se prázdnou ulicí pomalu rachotily ohromné káry, plné kývajících se lilií. Ve vzduchu byla těžká vůně květin a Dorian měl pocit, jako by mu jejich krása podávala lék utiňující bolest. Šel dále na tržiště a pozoroval muže skládající náklad z vozů. Jeden povozník v bílé haleně mu nabídl třešně. Poděkoval mu, podivil se, proč za ně povozník nechce peníze, a začal je netečně jíst. Byly natrhány o půlnoci a zachytil se v nich chlad luny. Defilovala před ním dlouhá řada hochů, kteří nesli koše pruhovaných tulipánů a žlutých i rudých růží a razili si cestu mezi ohromnými kupami zeleniny, zelenými jako nefrit. V podloubí s šedými, sluncem vybělenými sloupy lelkovala skupina otrhaných prostovlasých děvčat, čekajících, až bude po dražbě. Jiná děvčata se shlukla u létacích dveří kavárny na náměstí. Těžcí tažní valaši dupali a smekali

se po nerovných kamenech a jejich rolničky a postroje cinkaly. Někteří kočí leželi na hromadě pytlů a spali. Všude pobíhali holubi s duhovými náprsenkami a růžovými nožkami a zobali zrní.

Po chvíli si Dorian najal drožku a jel domů. Několik okamžiků otálel na prahu domovních dveří a rozhlížel se po mlčícím náměstí, z jehož osleplých, těsně uzavřených oken civěly stažené záclony. Nebe teď bylo čistě opálové a střechy domů se proti němu leskly jako stříbro. Z nějakého komínu naproti stoupal tenký pletenec kouře. Vlnil se perletovým vzduchem jako fialová stužka.

V ohromné zlaté benátské lampě, ukořistěné z nějakého dleciho korábu, jež visela ze stropu velkolepé, dubem vykládané vstupní haly, zářila dosud ze tří hořáků plápolavá světla; podobala se modrým plátkům plamenného květu, lemovaným bílým ohněm. Dorian je zhasil, odhodil klobouk a pláštěnku na stůl a prošel knihovnou ke dveřím své ložnice, rozlehlé osmistěnné přízemní komnaty, kterou si teprve nedávno, když se v něm zrodila záliba v přepychu, sám vyzdobil a ověsil několika podivnými renesančními gobelíny, jež, jak objevil, byly uloženy v neužívaném podkroví v Selby Royal. Když bral za kliku, padl jeho pohled na portrét, který mu namaloval Basil Hallward. Prudce ucouvl, jako by ho něco překvapilo. Pak s trochu zmateným výrazem vstoupil do ložnice. Když vyňal květinu z klopky, zaváhal. Posléze se vrátil do knihovny, zamířil k obrazu a prohlížel si jej. V matném světle, jež se prodíralo skrze smetanově hedvábné závěsy, se mu zdálo, že obličej portrétu je trochu změněn. Má jiný výraz. Dalo by se říct, že v těch ústech je najednou cosi krutého. Rozhodně je to podivné.

Otočil se, šel k oknu a vytáhl záclonu. Místnost zaplavil jasný úsvit a zahnal fantastické stíny do šerých koutů, kde se zděšené schoulily. Ale ten podivný výraz, kterého si Dorian všiml na obličejí portrétu, ten nezmizel, dokonce byl ještě výraznější. Chvějivé, oslnující světlo sluneční mu ukazovalo kruté rýhy kolem úst tak zřetelně, jako kdyby se po nějakém hrůzném činu díval do zrcadla.

Trhl sebou, zvedl ze stolu oválné zrcadlo, orámované amorky ze slonoviny, jeden z četných darů lorda Henryho, a kvapně pohlédl do jeho lesklých hlubin. Žádná taková rýha mu nezkreslila rudé rty. Co to znamená?

Protřel si oči a přistoupil těsně k obrazu a znovu ho zkoumal. Když se zadíval na samu malbu, neviděl tam žádnou známku nějaké změny, a přece

nebylo pochyby, že tvář má zcela jiný výraz. To už není jen jeho představa. Je to děsivě zjevné.

Vrhl se do křesla a zamyslel se. Zčistajasna mu blesklo hlavou, co říkal v ateliéru Basila Hallwarda toho dne, kdy byl obraz domalován. Ano, vzpomíná si na to jasně. Vyslovil šílené přání, aby sám zůstal mladý a portrét aby stárnul; aby jeho vlastní krásu nic neposkvřnilo a tíhu jeho vášní a hříchů aby nesla tvář na plátně; aby utrpení a myšlení vypálilo vrásky do namalované podoby a on aby si uchoval všečen ten jemný pel a půvab jinošství, jež si tehdy zrovna uvědomil. To jeho přání se přece nevyplnilo něco takového se stát nemůže. Už samo pomýšlení na to je oblundné. A přece tu má před sebou portrét s rysy krutosti kolem úst.

Krutost! Cožpak se zachoval krutě? Vinu nese to děvče, ne on. Snil o ní jako o úžasné umělkyni, věnoval jí svou lásku, protože si myslel, že je úžasná. A ona ho zklamala. Je mělká a bezcenná. A přece jím projel pocit nekonečné lítosti, když na ni pomyslel, jak mu ležela u nohou a vzlykala jako děcko. Vzpomínal, jak necitelně ji pozoroval. Proč jen je takový? Proč jen dostal takovouhle duši? Ale vždyť on sám trpěl rovněž. Za ty tři strašlivé hodiny, co trvala hra, prožil staletí bolesti, věky a věky muk. Jeho život má stejnou cenu jako její. Snad ji na celá léta poranil, ale ona mu za okamžik zničila život úplně. Ostatně, ženy jsou lépe způsobilé snášet zármutek než muži. Žijí jen ze svých vznětů. Myslí jen na své vzněty. Když si opatrují milence, dělají to jen proto, aby měly někoho, komu by mohly dělat scény. To mu řekl lord Henry, a lord Henry ví, jaké ženy jsou. Proč by se trápil kvůli Sibyle Vaneové? Teď už pro něj nic neznamena.

Ale co ten obraz? Co o tom si má myslet? V tom je tajemství jeho života, ten o něm vypráví. Ten ho naučil lásce k vlastní krásě. Bude ho snad teď učit ošklivosti k vlastní duši? Má se na něj ještě někdy podívat?

Ne, všechno je jen prelud rozbouřených smyslů. Po té strašné noci, kterou prožil, tu zbyly přízraky. To se mu v mozku zčistajasna usadilo to drobounké rudé smítko, které způsobuje, že lidé zešílí. Obraz se nezměnil. Je bláznovství myslet si něco takového.

A přece na něho z toho portrétu zírá krásná poničená tvář a krutý úsměv. Světlé vlasy září v časném slunci. Modré oči se setkávají s jeho pohledem. Dorian náhle pocítil nekonečnou lítost, ne nad sebou, ale nad svou namalovanou podobou. Změnila se a bude se měnit dál. Její zlato uvadne a zešedne. Její rudé a bílé růže odumrou. Po každém hříchu, jehož on se dopustí, nějaký kaz naruší a zhyzdí sličnost té podoby. Jenže on nebude hřešit. Ten obraz, ať už se změnil nebo ne, bude pro něho

viditelným symbolem svědomí. A on odolá pokušení. Už nikdy se nesejde s lordem Henrym – nebo aspoň nebude naslouchat takovým šalebným, zhoubným teoriím, jaké v něm v zahradě Basila Hallwarda poprvé zburcovaly touhu po nemožnostech. Vráť se k Sibyle Vaneové, všechno jí vynahradí, ožení se s ní a bude se snažit znovu ji milovat. Ano, to je jeho povinnost. Jistě trpěla víc než on. Ubohé dítě! Byl k ní sobecký a krutý. To okouzlení, které v něm vyvolávala, se zase vrátí. Budou spolu šťastni. Bude s ní žít krásný a čistý život.

Zvedl se z křesla, zachvěl se při pohledu na portrét a přisunul těsně před něj širokou zástěnu. „Hrůza!“ zamumlal; šel k francouzskému oknu a otevřel je. Když vkročil venku do trávy, zhluboka se nadechl. Svěží ranní vzduch jako by z něho vypudil všechny chmurné vášně. Myslil jen na Sibylu. Slaboučkou ozvěnou se do něho vrátila láska. Opakoval si zas a zas dívčino jméno. Zdálo se mu, že ptáci zpívající ve zrosené zahradě vyprávějí květům o ní.

KAPITOLA 8.

Bylo dávno po poledni, když se probudil. Jeho sluha se už několikrát vplížil po špičkách do pokoje, aby se podíval, je-li mladý pán vzhůru, a divil se, proč spí tak dlouho. Konečně se ozval zvonek; Victor tiše přiběhl s šálkem čaje a s hromádkou dopisů na malém podnosu ze starého sevreského porcelánu a roztáhl atlasově olivové závěsy s leskle modrým lemováním, visící před třemi vysokými okny.

„Monsieur dnes dobře spal,“ řekl s úsměvem.

„Kolik je hodin, Victore?“ ptal se ospale Dorian Gray.

„Čtvrt na dvě, monsieur.“

To je ale pozdě! Posadil se, upil trochu čaje a listoval v dopisech. Jeden byl od lorda Henryho a byl poslán ráno po sluhovi. Dorian chvilku váhal a pak jej odložil. Ostatní lhostejně otevřel. Byly v nich obvyklé sbírky vizitek, pozvánky k večerím, vstupenky na soukromá představení, programy dobročinných koncertů a podobně; zkrátka vše, čím je každé ráno po dobu sezóny zahrnován mladý muž, který je v módě. Byl tu i dost vysoký účet za tepanou stříbrnou soupravu na toaletní stůl z doby Ludvíka XV.; neměl ještě odvahu poslat ten účet svým poručíkům, kteří byli nadmíru staromódní a nebrali na vědomí, že žijeme v době, kdy jedinou naší nezbytností jsou zbytečnosti. A pak tu bylo několik tuze zdvořile stylizovaných nabídek od půjčovatelů z jermyn Street, kteří byli ochotni okamžitě poskytnout jakoukoli peněžitou částku na velice rozumné úroky.

Asi tak za deset minut Dorian vstal, přehodil přes sebe dokonale ušitý, hedvábím vyšíváný župan z kašmírské vlny a odešel do koupelny vydlážděné onyxem. Chladná voda ho po dlouhém spánku osvěžila. Na všechno, co prožil, jako by zapomněl. Jednou nebo dvakrát měl nejasný dojem, že hrál roli v nějaké podivné tragédii, ale všechno to bylo neskutečné jako sen.

Jakmile se oblékl, šel do knihovny a usedl k lehké francouzské snídani, kterou mu sluha připravil na kulatý stůl hned u otevřeného okna. Byl nádherný den. Teplý vzduch jako by byl prosycen kořenými

vůněmi. Do pokoje vlétla včela a bzučela kolem baňaté vázy s modrými draky, jež stála před ním, plná sírově žlutých růží. Cítil se dokonale šťastný.

Pojednou padl jeho pohled na zástěnu, kterou postavil před portrét, a zachvěl se.

„Příliš chladno, monsieur?“ ptal se sluha a položil na stůl podnos s omeletou. „Mám zavíít okno?“

Dorian zavrtěl hlavou. „Není mi zima,“ zašeptal. Je to všechno pravda? Skutečně je ten portrét jiný? Či jen ve své obrazotvornosti viděl zlý výraz tam, kde byl výraz radostný? Pomalované plátno se přece nemůže měnit! To je vyloučeno! Jednoho dne to bude vyprávět Basilovi jako pohádku. A rozesměje ho tím.

Ale jak živě si přece jen na to všechno vzpomínal! Viděl ten krutý rys kolem zkřivených rtů nejprve v matném přítmí, pak za jasného úsvitu. Teď se skoro bál chvíle, až sluha odejde. Věděl, že jakmile bude sám, bude musit portrét prozkoumat. A měl strach z jistoty. Když sluha přinesl kávu a cigarety a otočil se k odchodu, pocítil Dorian nezkratnou touhu mu říct, aby zůstal v pokoji. Už se za ním zavíraly dveře, když na něho Dorian zavolal. Sluha stanul a čekal na rozkaz. Dorian se na něho okamžik díval. „Nejsem pro nikoho doma, Victore,“ řekl pak s povzdechem. Sluha se uklonil a odešel.

Dorian vstal od stolu, zapálil si cigaretu a vrhl se na pohovku s přepychovými polštáři, jež stála naproti zástěně. Ta zástěna byla starodávná, ze zlacené španělské kůže, do níž byl vytlačen a vetkán dost živý vzor z doby Ludvíka XIV. Dorian si ji zvědavě prohlížel a ptal se v duchu, zda už někdy dřív skrývala tajemství něčího života.

Má ji vůbec odsunout? Proč ji nenechat tady? K čemu bude to poznání? Je-li to pravda, pak je to strašné. A není-li to pravda, proč se tím znepokojovat? Ale co když, z nějakého dopuštění nebo smrtonosnou náhodou, budou za zástěnou slídit jiné oči než jeho a uvidí tu hrůznou proměnu? Co udělá, přijde-li Basil Hallward a bude se chtít podívat na svůj výtvar? A to Basil jistě udělá. Ne, musí obraz prozkoumat, a to hned. Všechno bude lepší než tento děsný stav nejistoty.

Vstal a zamkl oboje dveře. Bude aspoň sám, až bude hledět v masku své hanby. Pak odsunul zástěnu a podíval se sám sobě do tváře. Je to naprostá pravda. Portrét se změnil.

Jak si později často vzpomínal, a vždycky s nemalým úžasem, první; co si uvědomil, bylo, že zírá na portrét se zájmem téměř vědeckým. Zdálo se mu neuvěřitelné, že by mohlo dojít k takové proměně. A přece k ní došlo.

Je snad nějaký důmyslný vztah mezi chemickými prvky, seskupenými na plátně do tvarů a barev, a mezi duší, jež přebývá v něm? Je možné, že ty prvky zpodobňují to, co si myslí jeho duše, – že vyjevují to, o čem jeho duše sní? Nebo je pro to nějaké jiné, ještě děsivější vysvětlení? Zachvěl se a pocítil strach. Vrátil se k pohovce, ulehл na ni a zíral na obraz v chorobné hrůze. Zajedno mu však musí být vděčen, to cítil. Jeho zásluhou si uvědomil, jak nespravedlivě, jak krutě se zachoval k Sibyle Vaneové. A není tak pozdě, aby to nemohl napravit. Sibyla se stále ještě může stát jeho ženou. Jeho neoprávdová a sobecká láska se podřídí jakémusi vyššímu vlivu, přetvoří se v cit ušlechtilější, a portrét, který namaloval Basil Hallward, mu bude vůdcem na cestě životem, bude mu tím, čím je některým lidem svatost, jiným svědomí a nám všem strach z Boha. Jsou narkotika proti výčitkám, drogy, jež dovedou ukolébat k spánku mravní“ smysl. Ale tady je viditelný symbol toho, jak znehodnocuje hřích. Tady je vždypřítomný důkaz o zkáze, do které lidé uvrhují svou duši.

Odbila třetí hodina, pak čtvrtá, pak zazvonila dvojím úderem půlhodina, a Dorian se stále nehýbal. Pokoušel se sesbírat šarlatové nitky života a utkat z nich vzor; nalézt cestu tím krvavým labyrintem vášně, kterým bloudil. Nevěděl, co dělat či co si myslit. Posléze šel ke stolu a napsal vášnivý dopis dívce, kterou dřív miloval, úpěnlivě ji prosil za odpuštění a obviňoval se, že byl šílený. Stránku za stránkou pokrýval prudkými slovy zármutku a ještě prudšími slovy bolesti. Ve vlastních výčitkách je kus přepychu. Když se obviňujeme sami, máme pocit, že už k tomu nemá právo nikdo jiný. Rozhřešení nám dává sama zpověď, nikoli kněz. Když Dorian dopsal ten dopis, měl pocit, že se mu dostalo odpuštění.

Náhle se ozvalo zaklepání na dveře a Dorian za nimi slyšel hlas lorda Henryho. „Drahý hochu, musím vás vidět. Hned mě pusťte dovnitř. Nesnesu, abyste se takhle zavíral.“

Dorian zprvu neodpovídal, ba seděl naprosto tiše. Klepání neustávalo a bylo čím dál důraznější. Přece jen udělá líp, když lorda Henryho pustí dovnitř a když mu vysvětlí, že hodlá vést nový život, když se s ním pohádá, bude-li nutno se hádat, když se s ním rozejde, bude-li rozchod nevyhnutelný. Vyskočil, kvapně přisunul před obraz zástěnu a odemkl dveře.

„Je mi to všechno hrozně líto, Doriane,“ řekl lord Henry, sotva vešel. „Ale nesmíte na to příliš myslet.“

„To mluvíte o Sibyle Vaneové?“ ptal se chlapec.

„Ano, ovšem,“ odvětil lord Henry, sklesl do křesla a zvolna si stahoval

žluté rukavice. „Z jistého hlediska je to děsné, ale vy za to nemůžete. Řeknete mi, šel jste za ní, když bylo po představení?“

„Ano.“

„Já to věděl. Došlo mezi vámi k nějaké scéně?“

„Byl jsem k ní surový, Harry, hrozně surový. Ale teď už je všechno v pořádku. Nelituji ničeho z toho, co se stalo. Aspoň teď sám sebe líp znám.“

„To jsem rád, Doriane, že to berete takhle. Báł jsem se, že vás najdu, jak se hroužfte do výčitek a jak si rvete ty pěkné kučeravé vlasy.“

„To všechno už mám za sebou,“ řekl Dorian s úsměvem a potřásl hlavou. „Teď jsem úplně šťastný. Především vím, co je svědomí. To není to, co jste mi říkal vy. Je to to nejsvatější v nás. Už se mu nikdy nepošklebujte, Harry, aspoň ne přede mnou. Chci být dobrý. Nesnesl bych pomýšlení, že mám ohybnou duši.“

„Tuze roztomilý umělecký podklad pro etiku, Doriane. K tomu vám blahopřeji. Ale čím hodláte začít?“

„Tím, že se ožením se Sibylou Vaneovou.“

„Že se oženíte se Sibylou Vaneovou?“ zvolal lord Henry, vstávaje a hledě na Doriana se zmateným údivem. „Ale můj drahý Doriane...“

„Ano, Harry, vím, co chcete říct. Něco děsného o manželství. Ale neříkejte to. Nikdy mi už neříkejte takové věci. Před dvěma dny jsem Sibylu požádal, aby si mě vzala. Nezruším slovo, které jsem jí dal. Bude mou ženou!“

„Vaší ženou! Doriane... Vy jste nedostal můj dopis? Psal jsem vám dnes ráno a poslal jsem vám to psaní po vlastním sluhovi.“

„Váš dopis? Aha, ano, vzpomínám si. Ještě jsem ho nečetl, Harry. Báł jsem se, že je v něm třeba něco, co by se mi nelíbilo. Vy rozbijíte těmi svými epigramy život na kousky.“

„Tak vy nic nevíte?“

„Jak to myslíte?“

Lord Henry přešel pokoj, usedl k Dorianu Grayovi, vzal obě jeho ruce do svých a pevně je stiskl. „Doriane,“ řekl, „můj dopis – nelekněte se – vám měl oznámit, že Sibyla Vaneová je mrtvá.“

Chlapci se vydral ze rtů bolestný výkřik. Vyskočil a vytrhl ruce z prstů lorda Henryho. „Mrtvá! Sibyla mrtvá! To není pravda! To je hrozná lež! Jak si troufáte to říkat?“

„Je to naprostá pravda, Doriane,“ řekl lord Henry vážně. „Píšou o tom ve všech ranních novinách. Prosil jsem vás v tom dopise, abyste s nikým nemluvil, dokud nepřijdu. Bude se to ovšem muset vyšetřovat, a vy se do

toho nesmíte zamíchat. V Paříži se po takovýchhle věcech dostane muž do módy. Ale v Londýně mají lidé spousty předsudků! Tady člověk nikdy nesmí debutovat skandálem. Ten si musí schovat až pro stáří, pak si jím dodá zajímavosti. Mám za to, že v tom divadle nevědí, jak se jmenujete. Jestli to nevědí, pak je to všechno v pořádku. Viděl vás někdo, když jste šel do její šatny? To je důležitá okolnost.“

Dorian několik okamžiků neodpovídal. Byl ochromen hrůzou. Posléze zakoktal pňškrčeným hlasem: „Vy jste říkal, Harry, že se to bude vyšetřovat? Jak jste to myslel? Copak Sibyla...? Ach, Harry, to bych nesnesl. Ale mluvejte honem! Řeknete mi všechno, hned!“

„Nemám nejmenší pochybnosti, že to nebyla nešťastná náhoda, Doriane, i když veřejnosti se to musí takhle vyložit. Když odcházela se svou matkou z divadla, asi v půl jedné nebo tak nějak, najednou podle všeho řekla, že si nahoře něco zapomněla. Chvilí na ni čekali, ale ona už se nevrátila. Nakonec ji našli mrtvou na podlaze v šatně. Omylem něco spolkla, něco strašného, čeho se používá v divadlech. Nevím, co to bylo, ale bylo v tom buď cyankáli, nebo olovená běloba. Já bych řekl, že to bylo cyankáli, protože, jak se zdá, umřela okamžitě.“

„Harry, Harry, to je strašné!“ vykřikl chlapec.

„Ano, je to velká tragédie, samozřejmě, ale vy se do ní nesmíte zaplést. Dověděl jsem se ze Standardu, že jí bylo sedmnáct. Skoro bych jí byl hádal ještě míň. Vypadala tak dětsky a zřejmě věděla tak málo o herectví. Doriane, nesmíte připustit, aby vám to zničilo nervy. Musíte jít se mnou na večeři a pak se podíváme do opery. Dneska zpívá Pattiová, a tak tam bude kdekdo. Můžete si sednout do lóže mé sestry. Bere s sebou několik elegantních žen.“

„Tak já jsem Sibylu Vaneovou zavraždil!“ řekl Dorian Gray, napůl pro sebe. „Zavraždil jsem ji tak jistě, jako kdybych jí byl prořízl nožem ten útlý krk. A přes to všechno nejsou růže o nic méně líbezné! A ptáci zpívají v mé zahradě stejně šťastně! A já mám jít s vámi dnes na večeři a pak do opery a potom patrně ještě na nějaké sousto. Jak je život úžasně dramatický! Kdybych byl tohle všechno četl v nějaké knize, Harry, myslím, že bych se byl nad tím rozplakal. A teď, když se to stalo doopravdy, a mně, tak se mi zdá, že je to až příliš podivuhodné, abych pro to szel. Tady je první vášnivý milostný dopis, který jsem v životě napsal. Zvláštní, že můj první vášnivý milostný dopis měl být adresován mrtvé dívce. Rád bych věděl, jestli něco cítí bílí mlčící lidé, kterým říkáme mrtví. Sibyla! Cítí něco, nebo ví něco, nebo slyší něco? Harry, jak já ji jeden čas miloval! Teď se mi zdá, že je

tomu už řada let. Znamenala pro mě všechno. Pak přišel ten děsný večer – byl to opravdu včerejší večer, kdy tak špatně hrála, a mně div nepuklo srdce. Všechno mi to vysvětlila. Bylo to strašně dojemné. Ale mne to ani trochu nedojalo. Myslel jsem si o ní, že je mělká. A pak se stalo něco, co mě poděsilo. Nemohu vám říct, co to bylo, ale bylo to strašné. Řekl jsem si, že se k ní vrátím. Cítil jsem, že jsem se zachoval špatně. A teď je mrtvá. Bože můj! Bože můj! Harry, co mám dělat? Vy nevíte, v jakém jsem nebezpečí, a není tu nic, co by mě udrželo na přímé cestě. Jen ona by to byla dokázala. Neměla právo se zabít. To bylo od ní sobecké.“

„Můj milý Doriane,“ odpověděl lord Henry, vybíraje si z tabatěrky cigaretu a vytahuje zlacenou chrysolitovou krabičku se zápalkami,“ žena umí napravovat muže jedině tím, že ho tak dokonale znudí, že muž ztratí vůbec všechen zájem na životě. Kdybyste se byl s tou dívkou oženil, byl by z vás ubožák. Byl byste s ní jednal laskavě, samozřejmě. Člověk může být vždycky laskavý k lidem, na kterých mu pranic nezáleží. Ale ona by byla brzy přišla na to, že je vám naprosto lhostejná. A když žena přijde manželovi na tohle, pak buď vůbec přestane o sebe dbát, nebo začne nosit velmi elegantní kloboučky, které musí zaplatit manžel nějaké jiné ženy. A to vůbec nemluví o tom společenském omylu, ten by byl žalostný, a já bych ho samozřejmě nepřipustil. Zkrátka ujišťuji vás, že celá ta věc by byla v každém případě skončila naprostým zklamáním.“

„Patrně ano,“ zamumlal chlapec. Přecházel sem a tam po pokoji a byl hrozně bledý. „Ale já myslel, že je to má povinnost. Nemohu za to, že mi ta strašná tragédie zabránila udělat to, co se patřilo. Řekl jste jednou, jak si vzpomínám, že všechna dobrá předsevzetí mají neblahý osud – že ke všem dojde vždycky příliš pozdě. K tomu mému určitě došlo pozdě.“

„Dobrá předsevzetí, to jsou marné pokusy zasahovat do vědeckých zákonů. Jejich původ je v čiré domýšlivosti. A jejich výsledkem je naprosté nic. Čas od času nám poskytují trochu toho přepychového jalového vznětu, jaký má jistě kouzlo pro slabochy. To je vše, co se o nich dá říct. Jsou to prostě šeky, které lidi vystavují na banku, v níž nemají žádné konto.“

„Harry,“ zvolal Dorian Gray a šel si sednout k lordu Henrymu, „čím to, že mě ta tragédie nedojímá tak, jak bych chtěl? Nemyslím si, že jsem bezcílý. Či jsem?“

„Dopustil jste se za posledních čtrnáct dní příliš mnoha pošetilostí, Doriane, abyste měl právo říkat si bezcílý,“ odpověděl lord Henry se svým líbezným melancholickým úsměvem.

Chlapec se zamračil. „Tohle vysvětlení se mi nelíbí, Harry,“ pravil, „ale jsem rád, že mě za bezcílného nepokládáte. Nejsem ani trochu bezcílný. Víím, že ne. A přece si musím přiznat, že to, co se stalo, na mě nepůsobí tak, jak by mělo. Případá mi to prostě jako podivuhodné zakončení podivuhodné hry. Je to strašně krásné jako nějaká řecká tragédie, tragédie, v které jsem hrál velikou roli, ale která mě nijak nezasáhla.“

„To je zajímavý problém,“ řekl lord Henry, který hrál na chlapcův neuvědomělý egocentrismus s pocitem úžasné rozkoše, „neobyčejně zajímavý problém. Řekl bych, že nejlépe se to da vysvětlit takto: Často se stává, že skutečné životní tragédie probíhají tak neumělecky, že nás urážejí svou surovou násilností, tím, jak jsou naprosto nesouvislé, jak jsou nemožné nesmyslné, jak jim chybí jakýkoli styl. Působí na nás zrovna tak, jako na nás působí vulgárnost. Budí v nás dojem pouhé brutální síly a proti té se bouříme. Někdy však nám zkrčí život tragédie, která má v sobě umělecké prvky krásy. Jsou-li to skutečně prvky krásy, pak prostě celá ta událost zjitřuje náš smysl pro dramatický efekt. Najednou zjistíme, že už nejsme herci té hry, ale jejími diváky. Či vlastně, že jsme obojím. Pozorujeme sami sebe a už sama ta podivuhodná podívaná nás okouzluje. Co se vlastně stalo v tomhle případě? Někdo se zabil z lásky k vám. Kéž bych byl někdy zažil něco takového! To bych byl pro celý zbytek svého života miloval lásku. Ale ty, které mě zbožňovaly – nebylo jich tuze mnoho, ale pár jich přece jen bylo, – vždycky umíněně žily dál, i když jsem o ne už dávno nedbal nebo když ony už nedbaly o mne. Teď jsou obtloustlé a nudné, a když se potkáme, hned se dají do vzpomínání. Ta příšerná ženská paměť! To je něco děsného! A jak vyloženě mdlého ducha to prozrazuje! Měli bychom do sebe vstřebávat barevnost života, ale nikdo by si nikdy neměl pamatovat jeho podrobnosti. Podrobnosti jsou vždycky všední.“

„Musím si nasít do zahrady máky,“ povzdychl si Dorian.

„Není třeba,“ řekl jeho přítel. „Život sám má makový odvar vždy po ruce. Tu a tam se ovšem vyskytne něco, co nepomíjí. Já jsem jednou nenosil po celou sezónu nic jiného než fialky jako projev uměleckého smutku nad milostným románkem, který ne a ne skonat. Nakonec však přece jen skonat. Už ani nevím, co ho zabilo. Tuším, že její nabídka, že se pro mě vzdá celého světa. Tohle je vždycky děsný okamžik. Naplní člověka hrůzou z věčnosti. Nu, a před týdnem – věřil byste tomu? – jsem se u lady Hampshireové najednou při večeři octl vedle té dotyčné dámy a ona mermomocí chtěla, abychom celou tu záležitost znova probrali a vyhrabali

minulost a rozhrabali budoucnost. Já ten románek dávno pohřbil pod záhon asfodelů. Ona ho zase vydrápala ven a ujistovala mě, že jsem jí zničil život. Musím prohlásit, že snědla obrovskou večeři, a tak jsem o ni nepocítil žádnou úzkost. Ale jaký nedostatek vkusu prokázala! Jediný půvab minulosti je v tom, že je to minulost. Jenže ženy si nikdy neuvědomují, kdy spadla opona. Vždycky chtějí ještě šesté dějství, a sotva je zájem o hru nadobro ten tam, navrhnou, aby se pokračovalo. Kdyby smělo být po jejich, každá komedie by měla tragický konce a každá tragédie by vyvrcholila fraškou. Ženy jsou půvabně umělé, ale nemají žádný smysl pro umění. Vy jste šťastnější než já. Ujišťuji vás, Doriane, že ani jedna z žen, které znám, by pro mě nebyla udělala to, co udělala pro vás Sibyla Vaneová. Obyčejné ženy se vždycky utěší. Některé tím, že si začnou libovat v sentimentálních barvách. Jakživ nevěřte ženě, ať je jakkoli stará, která nosí světle fialové barvy, nebo ženě přes pětatřicet, která má ráda růžové stužky. To vždycky znamená, že jde o ženu s minulostí. Jiné zas nalézají velikou útěchu v tom, že najednou začnou objevovat dobré vlastnosti u svých manželů. Chlubí se člověku do tváře svým manželským štěstím, jako kdyby šlo o nějaký úžasně okouzující hřích. Taky v náboženství najdou některé útěchu. Jeho tajemství mají všechen půvab flirtu, řekla mi jednou jedna žena; a já to docela chápu. Ostatně, nic neprobouzí v člověku takovou ješitnost, jako když mu někdo řekne, že je hříšník. Svědomí dělá z nás všech egoisty. Ba útěch, které ženy nacházejí v moderním životě, je nekonečně mnoho. A to jsem se ještě nezmínil o té nejdůležitější.“

„Která to je, Harry?“ řekl chlapce lhostejně.

„Ach, ta běžná. Že si žena opatří obdivovatele některé jiné ženy, když přijde o vlastního. To v dobré společnosti vždycky ženu očistí. Ale vážně, Doriane, jak se musela Sibyla Vaneová lišit od všech těch žen, s nimiž se setkáváme! Já vidím v její smrti něco překrásného. Jsem rád, že žiji ve století, kdy se dějí takové zázraky. Jejich zásluhou člověk uvěří, že pojmy, s nimiž si všichni jen pohráváme, jako romantika, vášeň a láska, jsou skutečné.“

„Byl jsem k ní strašně krutý. Na to zapomínáte.“

„Ženy si krutosti, té pravé krutosti, váží bohužel víc než čehokoli jiného. Mají podivuhodně primitivní pudy. My je emancipujeme, ale přesto jsou to pořád otrokyně, které hledají pány. Jsou rády, když je někdo ovládá. Vy jste byl jistě skvělý. Nikdy jsem vás neviděl vážně a pořádně rozzlobeného, ale dovedu si představit, jak půvabně jste vypadal. A konec

konců, především jste mi řekl něco, co jsem tehdy bral jenom jako vtipný nápad, ale co je, jak teď vidím, naprostá pravda, a v tom je klíč ke všemu.“

„Co to je, Harry?“

„Řekl jste mi, že vám Sibyla Vaneová představuje všechny romantické hrdinky – že je jeden večer Desdemónou a jindy Ofélií; že kdyby zemřela jako Julie, ožije zase jako Imogena.“

„Teď už nikdy neožije,“ zašeptal mladík a skryl tvář do dlaní.

„Ne, už nikdy neožije. Zahrála svou poslední roli. Ale vy se musíte na tu osamělou smrt v ošumělé šatně dívat prostě jako na podivný, pochmurný úryvek z nějaké tragédie z doby krále Jakuba, jako na podivuhodnou scénu z Webstera, nebo z Forda, nebo z Cyrila Tourneura. Ta dívka ve skutečnosti nikdy nežila, a tak taky ve skutečnosti nikdy neumřela. Aspoň pro vás znamenala vždycky jakýsi sen, jakýsi prelud, který se mihl Shakespearovými hrami a tím zvýšil jejich půvab, jakousi šalmaj, z níž Shakespearova hudba zněla sytěji a mnohem radostněji. Jakmile se dotkla skutečného života, vnesla do něho zmar a on přinesl zmar jí, a proto odešla. Truchlete pro Ofélii, je-li vám libo. Sypte si na hlavu popel, že byla uškrcena Cordelie. Spilejte nebesům, že zemřela dcera Brabantiova! Ale neplývejte slzami pro Sibylu Vaneovou. Ta byla méně skutečná než tamty.“

Rozhostilo se ticho. Večer v pokoji ztemněl. Bez hluku a na stříbrných nohou vplížily se ze zahrady stíny. Z předmětů unaveně mizely barvy.

Po nějakém čase Dorian Gray vzhlédl. „Vysvětlil jste mi, co se ve mně děje, Harry,“ zašeptal s povzdechem tak trochu úlevným. „Všechno, co jste říkal, jsem cítil, ale tak nějak jsem se toho bál a nemohl jsem si to ujasnit. Vy mě tak dobře znáte! Ale nebudeme už mluvit o tom, co se stalo. Byl to překrásný zážitek. To je vše. Rád bych věděl, čeká-li mě v životě ještě něco tak překrásného.“

„Vás čeká v životě všechno, Doriane. Není nic, co byste vy se svým neobyčejně sličným zjevem nemohl dokázat.“

„Ale co, Harry, až budu vyhublý a starý a budu mít vrásky? Co pak?“

„Inu pak,“ řekl lord Henry a zvedl se k odchodu, „pak si budete muset, můj milý Doriane, svá vítězství vybojovat. Takhle vám padají do klína. Ale ne, musíte si ten svůj zjev uchovat. Žijeme ve věku, který příliš mnoho čte, než aby byl moudrý, a příliš mnoho myslí, než aby byl krásný. Vás nemůžeme postrádat. A teď byste se měl obléci a jet do klubu. Už jsme se tak jako tak hodně opozdili.“

„Přijdu za vámi až do opery, Harry. Jsem příliš unaven, než abych mohl něco sníst. Jaké číslo má lóže vaší sestry?“

„Dvacet sedm, tuším. Je v prvním pořadí. Uvidíte na dveřích její jméno. Ale mrzí mě, že se mnou nejedete na večeri.“

„Nemám na ni chuť,“ řekl Dorian malátně. „Ale jsem vám hrozně vděčen za všechno, co jste mi řekl. Vy jste určitě můj nejlepší přítel. Nikdo mě nechápe tak jako vy.“

„Jsme teprve na prahu svého přátelství, Doriane,“ odvětil lord Henry a potřásl mu rukou. „Sbohem. Doufám, že se uvidíme před půl desátou. Nezapomeňte, že zpívá Pattiová.“

Když se za ním zavřely dveře, Dorian zazvonil; v několika minutách se objevil Victor, přinesl lampy a stáhl záclony. Dorian netrpělivě čekal, až sluha odejde. Zdálo se mu, že tomu člověku trvá všechno nekonečně dlouho.

Jakmile byl pryč, Dorian spěchal k zástěně a odtáhl ji. Ne, obraz se nijak víc nezměnil. Zpráva o smrti Sibyly Vaneové dolétla k němu dřív, než ji dostal on sám. Portrét se zřejmě dovídá o životních událostech, hned jak k nim dochází. Ta neřestná krutost, jež hyzdí jemné křivky úst, se bezpochyby objevila hned v okamžiku, kdy děvče vypilo jed, ať už byl jakýkoli. Či snad důsledky jsou už obrazu lhotejné? Bere prostě na vědomí to, co se děje v duši? Na to se Dorian v duchu ptal a doufal, že jednoho dne uvidí, jak se mu obraz mění přímo před očima; ale zachvěl se při tom přání.

Ubohá Sibyla! Jak to bylo všechno romantické! Často na jevišti předstírala smrt. Pak se jí dotkla opravdová smrt a vzala si ji s sebou. Jakpak asi zahrála tu strašlivou poslední scénu? Proklínala ho, když umírala? Nikoli, vždyť zemřela z lásky k němu, a jemu teď bude láska vždycky posvátná. Všechno si odpykala tím, že obětovala život. A on už nebude myslit na to, co kvůli ní vytrpěl toho hrozného večera v divadle. Když na ni bude myslet, bude si ji pňpomínat jako nádhernou tragickou postavu, seslanou na jeviště světa, aby ukázala, jak dokonale skutečná je láska. Nádherná tragická postava? Když si vzpomněl na její dětský zjev, na její líbezná, roztomilá chování a plachý, rozechvělý půvab, vstoupily mu do očí slzy. Kvapně je setřel a pohlédl na obraz.

Cítil, že vskutku nastal čas, aby si vybral. Či si už vybral? Ano, život se již rozhodl za něho – život a jeho vlastní nekonečná zvědavost po životě. Věčné mládí, vášeň bez konce, důmyslné a tajné rozkoše, divoké zábavy a

ještě divočejší hříchy – to vše má poznat. A tíhu jeho hanebnosti ponese portrét. To je vše.

Když pomyslel na znesvěcení, které čeká tu sličnou tvář na plátně, zamrazilo ho z pocitu bolesti. Jednou, v záchvatu mladistvé narcisovské rouhavosti, políbil, či spíš jen naznačil, že líbá, ty namalované rty, které se teď na něho usmívají tak krutě. Ráno co ráno usedal před portrét v úžasu nad jeho krásou a chvílemi míval dojem, že je do něho bezmezně zamilován. A teď se má obraz měnit při každé náladě, které on se vzdá? Má z něho být něco obludného a hnusného, co je třeba odklidit do zamčené místnosti, co je třeba schovávat před sluncem, jež tak často ještě jasněji rozzářilo zlato těch podivuhodných zvlněných vlasů? Škoda ho! Škoda ho!

Na okamžik ho napadlo, že by se měl modlit, aby zmizel ten hrozný vztah, který je mezi ním a tím obrazem. Obraz se změnil v odpověď na jeho modlitbu; snad by se v odpověď na modlitbu měnit přestal. Jenomže kdo z těch, kteří vědí něco o životě, by se vzdal možnosti zůstat stále mladý, ať je to možnost jakkoli fantastická, nebo ať je vyvážena jakkoli neblahými důsledky? Je to ostatně vůbec v jeho moci? Způsobila to opravdu modlitba, že ten obraz vezme na sebe jeho úděl? Nemá to snad všechno nějakou zvláštní příčinu vědeckou? Když myšlení může mít vliv na živý organismus, nemá třeba vliv i na věci neživé a anorganické? Nemůže se třeba dokonce něco mimo nás, bez vlivu myšlení nebo vědomého přání, rozechvět v souladu s našimi náladami a žádostmi, aby atom odpovídal atomu v tajné náklonnosti či podivném příbuzenství? Ale příčiny tu nejsou důležité. Nikdy už nebude modlitbou pokoušet žádnou strašnou moc. Má-li se obraz měnit, ať se mění! To je všechno. Proč se pouštět do příliš podrobného zkoumání?

Vždyť pozorovat tu podobiznu, to bude pro něho učiněná rozkoš. Bude moci sledovat své myšlenky i do jejich tajných skrýší. Ten portrét mu bude nejčarovnějším zrcadlem. Jako mu zjevil jeho vlastní tělo, tak mu zjeví i jeho vlastní duši. A až na obraz dolehne zima, on sám bude dosud stát tam, kde se jaro chvěje na prahu léta. Až se z tváře na platné vytratí krev a zbude tam jen sinalá křídová maska s mdlýma očima, on sám bude mít stále kouzlo jinošství. Ani jediný květ jeho půvabu nikdy neuvadne. Ani jediný tep jeho života nikdy neochabne. Zůstane silný a pružný a usměvavý jako řečtí bohové. Co na tom, co se stane s podobou namalovanou na plátně? On bude v bezpečí. To znamená všechno.

Přisunul zástěnu zpátky před obraz, tam, kde byla předtím, a usmíval

se při tom. Pak šel do ložnice, kde už na něho čekal sluha. Za hodinu byl v
opeře a nad jeho křeslem se nakláněl lord Henry.

KAPITOLA 9.

Když nazítří ráno seděl Dorian u snídaně, sluha uvedl do pokoje Basila Hallwarda.

„To jsem rád, že jsem vás zastihl, Doriane,“ řekl malíř vážně. „Byl jsem tu včera v noci, ale řekli mi, že jste v opeře. věděl jsem samozřejmě, že to není možné. Ale měl jste tu nechat vzkaz, kam jste doopravdy šel. Prožil jsem strašlivý večer, už jsem se skoro bál, aby za tou jednou tragédií nenásledovala druhá. Myslím, že jste měl pro mě zatelegrafovat, hned jak jste se o tom doslechl. Já to četl docela náhodou v posledním vydání Globu, které jsem vzal do ruky v klubu. Hned jsem šel sem a zarmoutilo mě, že jsem vás nezastihl. Nemohu vám ani říct, jak mě z toho všeho bolí srdce. Víím, jak asi trpíte. Ale kde jste byl? Šel jste navštívit dívčinu matku? Chvilku jsem pomýšlel na to, že tam půjdu za vámi. Její adresa je v novinách. Je to někde na Euston Road, vidíte? Ale bál jsem se vtírat k zármutku, který nemohu zmírnit. Ubohá žena! Jak jí musí být! A přilom je to její jediné dítě! Co o tom všem říkala?“

„Muj drahý Basile, jak to mohu vědět?“ zašeptal Dorian Gray s výrazem strašné nudy a upil trochu bledě žlutého vína z jemné benátské sklenky, jež vypadala jako bublina pokrytá zlatými krůpějemi. „Byl jsem opravdu v opeře. Proč jste nešel tam? Setkal jsem se poprvé s lady Gwendolenou, sestrou Harryho. Byli jsme v její lóži. Je naprosto okouzující. A Pattiová zpívala božsky. Nemluvte o ničem hrozném. Když člověk o něčem nemluví, tak se to nikdy nestalo. Ze všeho je skutečnost, jak říká Harry, teprve když to vyjádříme slovy. Jen bych se měl snad zmínit, že to nebylo jediné dítě té ženy. Má taky syna, je to, tuším, hezký chlapík. Ten ale není u divadla. Je to námořník nebo něco takového. A teď povídejte o sobě. Co právě malujete?“

„Vy jste šel do opery?“ řekl Hallward; hovořil velmi pomalu a v hlase mu zněl zadržovaný bolestný tón. „Vy jste šel do opery, zatímco Sibyla Vaneová ležela mrtvá v nějakém nuzném bytě? Vy mi tu klidně povídate o jiných ženách, jak jsou okouzující, a o Pattiové, že božsky zpívala, když

dívka, kterou jste miloval, nemá ještě hrob, kde by mohla klidně spát? Člověče, vždyť to její drobné bílé tělo čekají hrůzy!“

„Dost, Basile! O tom nechci nic slyšet!“ zvolal Dorian a vyskočil. „Nic takového mi neříkejte. Co se stalo, stalo se. Co je minulost, je minulost.“

„Včerejšku říkáte minulost?“

„Co s tím má společného skutečný časový odstup? Jen mělci lidé potřebují řadu let, aby se dostali z nějakého citu. Kdo si umí poručit, ten dokáže udělat konec zármutku stejně lehce, jako si dokáže vynalézt rozkoš. Nechci být odkázán svým citům na milost. Chci jich využívat, chci je vychutnávat a ovládat. „

„Doriane, to je hrůza! něco vás úplně změnilo. Vypadáte, jako byste byl pořád ten podivuhodný chlapec, který chodíval den co den ke mně do ateliéru a stál mi modelem. Ale to jste byl prostý, přirozený a plný něhy. Byl jste nezkažený jako nikdo jiný na celém světě. Co jen se to s vámi stalo? Mluvíte, jako byste neměl srdce, jako by ve vás nebylo ani trochu soucitu. Všechno je to vliv Harryho. To je mi jasné.“

Chlapec zrudl, šel k oknu a nějakou chvíli se díval ven na plápolající, sluncem bičovanou zeleň zahrady. „Vděčím Harrymu za mnohé, Basile,“ řekl posléze, „za víc než vám. Vy jste mě naučil jenom ješitnosti.“

„Však jsem za to potrestán, Doriane, – nebo za to jednoho dne potrestán budu.“

„Nevím, co tím myslíte, Basile,“ rozkřikl se Dorian a otočil se. „Nevím, co chcete. Co vlastně chcete?“

„Chci toho Doriana Graye, kterého jsem maloval,“ řekl smutně umělec. „

„Basile,“ řekl chlapec, přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno, „přišel jste příliš pozdě. Včera, když jsem se dověděl, že Sibyla Vaneová spáchala sebevraždu...“

„Spáchala sebevraždu! Dobré nebe! Je to jisté?“ křičel Hallward a hleděl na Doriana s výrazem hrůzy.

„Můj drahý Basile, snad si nemyslíte, že to byla nějaká všední nešťastná náhoda? Ovšemže spáchala sebevraždu.“

Starší muž skryl obličej do dlaní. „To je příšerné!“ zamumlal a mráz mu přeběhl po zádech.

„Ne,“ řekl Dorian Gray, „na tom není nic příšerného. Je to jedna z těch ohromných romantických tragédií dneška. Lidé, kteří hrají v divadle, vedou zpravidla náramně všední život. Jsou to hodní manželé nebo věrné manželky, prostě něco nudného. Víte, co tím myslím, – středostavovská

ctnost a takové ty věci. To Sibyla byla jiná! Žila nejvznešenější tragédií. Vždycky to byla hrdinka. Toho večera, kdy hrála naposled – tehdy, kdy jste ji viděl, – hrála proto špatně, že poznala skutečnou lásku. Když pak zjistila, že ta láska skutečná není, zemřela, jako by byla zemřela Julie. Vrátila se zase do oblasti umem. Je v ní něco mučednického. V její smrti je všechna ta dojemná zbytečnost mučednictví, všechna jeho darmo vyplývaná krása. Ale, jak jsem už říkal, nesmíte si myslet, že jsem netrpěl. Kdybyste byl přišel včera, v pravou chvíli – snad asi tak v půl šesté nebo ve tři čtvrti na šest -, byl byste mě našel v slzách. Ani Harry, který tu byl, který mi tu zprávu vlastně přinesl, neměl zdání, jak mi je. Trpěl jsem nesmírně. Pak to přešlo. A citové vzrušení si nemohu zopakovat. To nemůže nikdo, leda lidé sentimentální. A vy jste hrozně nespravedlivý, Basile. Přijdete mě utěšit. To je od vás milé. Pak zjistíte, že už útěchu nepotřebuji, a začnete se vztekat. To jsou ty soucitné povahy! Připomínáte mi historku, kterou mi vypravoval Harry; bylo to o jistém filantropovi, který strávil dvacet let života tím, že se pokoušel napravit nějakou křivdu nebo změnit nějaký nespravedlivý zákon – nevím už přesně, co to bylo. Nakonec se mu to podařilo a jeho zklamání přesahovalo všechny meze. Neměl pak vůbec co dělat, div nezemřel na ennui a stal se z něho zapřísáhlý misantrop. Ostatně, drahý Basile, jestli mě doopravdy chcete utěšit, raději mě naučte zapomínat na to, co se stalo, nebo vidět to z patričního uměleckého hlediska. Nebyl to Gautier, kdo psával o consolation des arts? Vzpomínám si, že jsem jednou u vás v ateliéru vzal do ruky knížečku s pergamenovými deskami a že jsem tam náhodou přišel na tuhle rozkošnou větu.

Nejsem sice jako ten mladý muž, o kterém jste mi vypravoval, když jsme byli spolu v Marlow, ten mladý muž, co říkával, že žlutý atlas utěší člověka ve všech životních strastech. Miluji ovšem všechno krásné, čeho se můžeme dotýkat a co můžeme ohmatat. Staré brokáty, zelené bronzy, lakované předměty, věci vyřezávané ze slonoviny, vybraná prostředí, přepych, nádhera, to všechno da člověku hodně. Ale umělecké cítění, které se tím vytváří či přinejmenším odhaluje, to pro mě znamená ještě víc. Stát se divákem vlastního života znamená, jak říká Harry, uniknout životnímu utrpení. Víím, že vás překvapuje, když s vámi takhle mluvím. Neuvědomujete si, jaký prodělávám vývoj. Byl jsem školák, když jste mě poznal, a teď je ze mne muž. Mám nové záliby, nové myšlenky, nové záměry. Jsem jiný, ale nesmíte mě mít proto míň rád. Změnil jsem se, ale vy musíte být vždycky mým přítelem. Harryho jsem si ovšem velice oblíbil. Ale víím, že vy jste lepší než on. Nejste silnější – máte příliš mnoho strachu

ze života -, ale jste lepší. A bývalo nám spolu moc dobře! Neopouštějte mě, Basile, a nehubujte mě. Jsem, jaký jsem. Nic víc už nelze dodat.“

Malíře to podivně dojalo. Ten chlapec mu byl nevýslovně drahý a jeho osobnost znamenala důležitý mezník v jeho umění. Nesnesl pomýšlení, že by ho měl ještě dál zahrnovat výčitkami. Konec konců, ta jeho vlačnost je patrně jen nálada, která přejde. Vždyť je v něm tolik dobrého, tolik ušlechtilého.

„Dobrá, Doriane,“ řekl posléze se smutným úsměvem, „po dnešku vám už o té hrozné události neřeknu ani slovo. Doufám jen, že v souvislosti s tím nepadne zmínka o vašem jménu. Vyšetřování se má konat dnes odpoledne. Předvolali vás tam?“

Dorian zavrtěl hlavou a při zmnice o vyšetřování mu přelétl tváří rozmrzlý výraz. Ve všech těchto věcech je cosi surového a sprostého. „Nevědí, jak se jmenuju,“ odpověděl.

„Ale ona to jistě věděla, že?“

„Znala jen mé křestní jméno, a to nikomu neřekla, to vím docela jistě. Jednou mi prozradila, že by se všichni tuze rádi dověděli, kdo jsem, a že jim neustále opakuje, že se Jmenuju Princ z pohádky. To bylo od ní hezké.“

Musíte mi Sibylu nakreslit, Basile. Rád bych měl po ní něco víc než vzpomínku na pár polibků a na několik přerývaných tklivých slov.“

„Pokusím se o něco, Doriane, když vám tím udělám radost. Ale vy sám

musíte zase přijít ke mně a stát mi modelem. Nemohu bez vás dál pracovat.“

„Už nikdy vám nemohu stát modelem, Basile. To je vyloučeno,“ vykřikl Dorian a ucouvl.

Malíř na něho udiveně pohlédl. „Co je tohle za nesmysl, můj milý hochu?“ zvolal. „Chcete říct, že se vám nelíbí, jak jsem vás namaloval? Kde to je? Proč jste před to přitáhl tu zástěnu? Dovolte, ať se na to podívám. Je to to nejlepší, co jsem kdy udělal. Tak dejte pryč tu zástěnu, Doriane. To je prostě hanebnost od vašeho sluhy, že takhle schovává mé dílo. Hned jak jsem vstoupil, měl jsem dojem, že ten pokoj vypadá nějak divně.“

„Můj sluha s tím nemá nic společného, Basile. Snad si nemyslíte, že bych dovolil sluhovi, aby mi upravoval pokoj? Jen mi někdy uspořádá květiny – nic víc. Ne, tohle jsem udělal já sám. Ten portrét tu měl příliš silné světlo.“

„Příliš silné světlo? To snad ne, můj drahý příteli. Tohle je pro něj

znamenité místo. Podívám se na něj, dovolíte?“ A Hallward zamířil do kouta pokoje.

Dorianu Grayovi se vydral ze rtů poděšený výkřik. Skočil mezi malíře a zástěnu. „Basile,“ vydechl a velice zbledl, „nesmíte se na něj podívat. Nepřeji si to.“

„Že se nesmím podívat na své vlastní dílo? To nemyslíte vážně. Proč bych se na ně nemohl podívat?“ zvolal Hallward se smíchem.

„Jestli se pokusíte tam nahlédnout, Basile, pak s vámi za celý svůj život nikdy nepromluvíím, čestné slovo. Myslím to docela vážně. Nemíním vám to nikterak vysvětlovat a vy to ani nesmíte chtít. Ale pamatujte si, jestli se dotknete téhle zástěny, je mezi námi konec.“

Hallward stál jako bleskem zasažený. Hleděl na Doriana Graye v naprostém ohromení. Takto ho ještě nikdy neviděl. Chlapec doslova zesinal zlostí. Pěsti měl zaťaté a jeho zorničky se podobaly kotoučkům modrého ohně. Třásl se po celém těle.

„Doriane!“

„Nic neříkejte!“

„Co se to děje? Samozřejmě, že se tam nepodívám, když mi to nechcete dovolit,“ řekl malíř dost chladně, otočil se na podpatku a zamířil k oknu. „Ale připadá mi to vážně dost nesmyslné, že nesmím vidět vlastní dílo, zvláště když je hodlám na podzim poslat na výstavu do Paříže. Budu ho předtím muset ještě jednou přelakovat, a tak ho stejně jednoho dne uvidím. Proč tedy ne dnes?“

„Na výstavu? Vy to chcete poslat na výstavu?“ zvolal Dorian a zamrazilo ho hrůzou. Tak jeho tajemství má být odhaleno světu? Lidé mají civět na záhadu jeho života? To není možné! něco, nevěděl co, se musí okamžitě stát.

„Ovšem. Mám za to, že proti tomu nebudete nic namítat. George Petit hodlá shromáždit mé nejlepší obrazy na zvláštní výstavě, kterou zahájí v prvním říjnovém týdnu v rue de Seze. Váš portrét bude pryč jenom měsíc. Řekl bych, že po tu dobu se bez něho snadno obejdete. Vždyť jistě ani nebudete v Londýně. A když ho máte pořád za zástěnou, tak vám na něm asi moc nezáleží.“

Dorian Gray si přejel rukou čelo. Měl na něm krůpěje potu. Cítil, že se octl na pokraji hrozného nebezpečí. „Před měsícem jste mi řekl, že ten obraz nikdy nevystavíte,“ křičel. „Proč jste si to zase rozmyslel? Vy, co si tak zakládáte na důslednosti, střídáte své nálady zrovna tak jako ti druzí. Rozdíl je jenom v tom, že ty vaše nálady jsou dost bezdůvodné.“

Jistě jste nezapomněl, jak jste mě náramně slavnostně ujišťoval, že vás nic na světě nepřiměje poslat ten portrét někam na výstavu. Harrymu jste řekl přesně totéž.“ Náhle se zarazil a v očích mu zasvitlo. Vzpomněl si, že mu lord Henry jednou napůl vážně a napůl žertem řekl: „Chcete-li zažít zajímavou čtvrt hodinku, přinuďte Basila, ať vám poví, proč nechce vystavit váš portrét. Mně to řekl, a to byl pro mě objev.“ Ovšem, třeba i Basil má své tajemství. Zeptá se ho a pokusí se to vyzvědět.

„Basile,“ řekl a přistoupil až k němu s pohledem upřeným do jeho obličeje, „každý máme své tajemství. Prozradte mi to svoje a já vám řeknu, jaké mám já. Z jakého důvodu jste odmítl vystavit můj portrét?“

Malíř se proti své vůli zachvěl. „Doriane, kdybych vám to řekl, měl byste mě možná míň rád než teď a určitě byste se mi vysmál. A ani jedno, ani druhé bych nesnesl. Když si přejete, abych se už nikdy nepodíval na váš portrét, jsem s tím srozuměn. Mohu se přece stále dívat na vás. Když si přejete, aby nejlepší dílo, které jsem kdy vytvořil, bylo skryto před lidmi, nemám nic proti tomu. Vaše přátelství je mi dražší než jakýkoli věhlas nebo dobrá pověst.“

„Ne, Basile, musíte mi to říct,“ trval na svém Dorian Gray. „Myslím, že mám právo to vědět.“ Pocit hrůzy z něho vyprchal a vystřídala ho zvědavost. Byl rozhodnut tajemství Basila Hallwarda vypátrat.

„Posadme se, Doriane,“ řekl malíř a vypadal ustaraně. „Posadme se. A odpovězte mi zpříma na jednu otázku. Všiml jste si něčeho zvláštního na tom obraze? Něčeho, co vás patrně napoprvé nezarazilo, ale co se pak najednou jasně projevilo?“

„Basile,“ vykřikl chlapec, svíraje třesoucíma se rukama opěradla křesla a zíraje na malíře divokýma, poděšenýma očima.

„Vidím, že jste si toho všiml. Nic mi neříkejte. Počkejte, dokud se nedovíte, co mám na srdci. Doriane, od okamžiku, kdy jsem se s vámi setkal, měl jste na mě zcela mimořádný vliv. Ovládal jste mě, mou duši, mozek i schopnosti. Stal jste se mi viditelným ztělesněním toho nepostižitelného ideálu, který nás umělce pronásleduje v myšlenkách jako úžasný sen. Zbožňoval jsem vás. Žárlil jsem na každého, s kým jste promluvil. Chtěl jsem vás mít jen a jen pro sebe. Byl jsem šťastný, jen když jsem byl s vámi. A když jste byl ode mne daleko, byl jste přítomen aspoň v mém umění... Nic jsem vám o tom samozřejmě nikdy neřekl. To bych byl nemohl. A vy byste to byl nepochopil. Sám jsem to stěží chápal, věděl jsem jenom, že jsem stanul tváří v tvář dokonalosti a že svět připadal najednou mým očím nádherný – snad až příliš nádherný, neboť

taková šílená zbožňování v sobě skrývají nebezpečí: nebezpečí, že se z nich vzpamatujeme, právě tak jako nebezpečí, že v nich setrváme... Týdny po týdnech ubíhaly a vy jste mě upoutával víc a víc. Pak se všechno začalo vyvíjet nově. Nakreslil jsem vás jako Parise ve vzácném brnění a jako Adonise v loveckém plášti a s vyleštěným oštěpem na kance. Ověnčen těžkými lotosovými květy, seděl jste na přídi Hadriánovy lodice a díval se přes zelený, kalný Nil. Nakláněl jste se nad klidnou tůň v jakési zalesněné krajině v Řecku a v mlčícím stříbře vod jste pozoroval svou zázračnou tvář. A všechno to bylo takové, jaké umění být má, neuvědomělé, ideální a z jiného světa. Jednoho dne, někdy si myslím, že to byl neblahý den, jsem se rozhodl namalovat vám nádherný portrét podle skutečnosti, nikoli v kostýmu ze zašlých věků, ale ve vašem vlastním úboru a ve vaší době. Zdali to způsobila ta realistická metoda nebo jen ten váš podivuhodný zjev, který jsem takto spatřil nezkresleně, nikoli jako v mlze nebo za závojem, to nemohu říct, ale vím, že když jsem na tom obraze pracoval, měl jsem dojem, že každý nános, každá vrstvička barvy prozrazují mé tajemství. Začal jsem se bát, že se o mém zbožňování dovědí ostatní lidé. Cítil jsem, Doriane, že jsem tím vyslovil příliš mnoho, že jsem tam příliš zobrazil sám sebe. A tehdy jsem se rozhodl, že nikdy nepřipustím, aby ten obraz byl vystaven. Vás to trochu mrzelo; jenomže tehdy jste si nedovedl představit, co všechno pro mě znamená. Mluvil jsem o tom s Harrym, a ten se mi vysmál. Ale já toho nedbal. Když byl obraz hotov a seděl jsem s ním o samotě, cítil jsem, že jednám správně... Nu, po několika dnech se portrét odstěhoval ode mne z ateliéru, a jakmile jsem se dostal z toho nesnesitelného okouzlení, které vyvolávala jeho přítomnost, hned jsem měl pocit, že jsem byl bláhový, když jsem si představoval, že v něm vidím víc než to, jak jste neobyčejně hezký a jak já umím malovat. Ani teď se nemohu ubránit pocitu, že je omyl se domnívat, že by se vašeň, s kterou člověk tvoří, mohla kdy zobrazit ve vytvořeném díle. Umění je vždycky abstraktnější, než si představujeme. Tvary a barvy k nám hovoří o tvarech a barvách – to je všechno. Často se mi zdá, že umění daleko důkladněji umělce zatajuje, než zjevuje. A tak když jsem dostal tu nabídku z Paříže, rozhodl jsem se, že z vašeho portrétu udělám zlatý hřeb své výstavy. Nikdy mě nenapadlo, že se proti tomu postavíte. Ale teď vidím, že jste měl pravdu. Nemůžeme ten obraz ukazovat. A nesmíte se na mě zlobit za to, co jsem vám prozradil, Doriane. Jak už jsem jednou řekl Harrymu, vy jste prostě stvořen k zbožňování.“

Dorian Gray se dlouze nadechl. Do tváří se mu vrátila barva a na

rtech mu pohrával úsměv. Je po nebezpečí. Prozatím mu nic nehrozí. Nemohl se však ubránit pocitu nekonečné lítosti nad malířem, který právě vyslovil to podivné vyznání, a v duchu se ptal, zdali i on bude mít někdy přítele, jehož osobnost ho tak upoutá. Lord Henry je velmi nebezpečný, v tom je jeho kouzlo. Ale to je také vše. Je příliš chytrý a příliš cynický, než aby ho Dorian mohl mít doopravdy rád. Vyskytne se někdy někdo, kdo v něm vzbudí nějaké neobvyklé zbožňování? Je snad tohle něco z toho, co pro něho život přichystal?

„Připadá mi neobyčejné, Doriane,“ řekl Hallward, „že jste to mohl v tom portrétu vidět. Opravdu jste to tam viděl?“ „něco jsem tam viděl,“ odpověděl Dorian, „něco, co se mi zdálo velmi podivné.“

„Tak teď už se na něj smím podívat?“

Dorian zavrtěl hlavou. „To na mne nesmíte chtít, Basile. Za žádných okolností bych vám nemohl dovolit, abyste stanul před tím obrazem.“

„Ale jednou mi to jistě dovolíte?“

„Nikdy.“

„Inu, snad máte pravdu. A teď sbohem, Doriane. Jste jediný člověk v mém životě, který měl doopravdy vliv na mé umění. Za všechno dobré, co jsem vytvořil, vděčím vám. Ach, vy nevíte, co mě to stojí, říkat vám všechno, co vám tu říkám.“

„Můj drahý Basile,“ pravil Dorian, „co jste mi vlastně řekl? Jen to, že jste měl pocit, že se mi obdivujete přespříliš. A to není ani poklona.“

„Nemínil jsem to jako poklonu. Bylo to vyznání. A teď, když je mám za sebou, mám dojem, že jsem se o něco připravil. Snad by člověk nikdy neměl vyjadřovat své zbožňování slovy.“

„Mne to vyznání velice zklamalo.“

„A co jste, prosím vás, čekal, Doriane? Nic jiného jste snad v tom obraze neviděl, či ano? Bylo tam vidět něco jiného?“

„Ne. Nic jiného tam vidět nebylo. Proč se ptáte? Ale nesmíte už mluvit o zbožňování. To je hloupost. Vy a já jsme přátelé, Basile, a vždycky jimi musíme zůstat. „

„Máte přece Harryho,“ řekl malíř smutně.

„Harry!“ zvolal chlapec a lehce se zasmál. „Harry tráví dny tím, že říká věci, které jsou neuvěřitelné, a večery tím, že dělá věci, které jsou nepravděpodobné. Zrovna takový život bych chtěl vést. Ale přesto si myslím, že kdybych byl v nesnázích, nešel bych k Harrymu. To bych šel spíš k vám, Basile.“

„Budete mi zase stát modelem?“

„To není možné.“

„Když mi to odmítnete, zničíte mně jako umělci život. Ještě nikdo se s ideálem nesetkal dvakrát. Většina lidí se s nim dokonce nesetká ani jednou.“

„Nemohu vám to vysvětlit, Basile, ale nesmím vám už stát modelem. Ten portrét má v sobě cosi neblahého. Žije si vlastní život. Půjdu k vám na čaj. To bude zrovna tak milé.“

„Vám to tak bude dokonce milejší, bohužel,“ zašeptal Hallward vyčítavě. „A teď sbohem. Lituji, že už se nesmím podívat na ten obraz. Ale nedá se nic dělat. Docela chápu vaše pocity.“

Když vyšel Basil z pokoje, Dorian se usmál. Chudák Basil! O tom pravém důvodu neví pranic! A jak je to zvláštní, že on sám ani nemusil odhalit své tajemství, a místo toho dokázal, skoro náhodou, vypáčit z přítele tajemství jeho! Co všechno mu to podivné vyznání vysvětlilo! Malířovy nesmyslné záchvaty žárlivosti, jeho bouřlivou oddanost, jeho výstřední chvalozpěvy, jeho zvláštní nesdílňost – to všechno teď chápal a probouzelo to v něm lítost. Zdálo se mu, že v přátelství tak milostně zabarveném je něco tragického.

Povzdychl si a zazvonil. Ten portrét musí stůj co stůj odklidit. Nemůže se ještě jednou vystavit takovému nebezpečí, že všechno vyjde najevo. To bylo od něho šílenství, že připustil, aby ta věc zůstala, byť jen na hodinu, v pokoji, kam má přístup kdokoli z jeho přátel.

KAPITOLA 10.

Když vstoupil sluha, Dorian se na něho upřeně zadíval; rád by byl věděl, zda Victora ráno nenapadlo nahlédnout za zástěnu. Ten člověk se tvářil naprosto lhostejně a čekal na jeho rozkazy. Dorian si zapálil cigaretu, přešel k zrcadlu a letmo se do něho podíval. Viděl zřetelně obraz Victorovy tváře. Podobala se masce klidné poníženosti. Odtud se nemusí ničeho bát. Nicméně, myslil si, udělá dobře, když se bude mít na pozoru.

Velmi klidně Victorovi přikázal, aby řekl hospodyně, že si s ní přeje mluvit, a pak aby došel k rámaři a požádal ho, ať k němu ihned pošle dva své zaměstnance. Zdálo se mu, že při odchodu z pokoje zabloudil sluha očima k zástěně. Či to způsobila jen jeho obrazotvornost?

Za několik okamžiků se přihnala do knihovny paní Leafová; měla na sobě černé hedvábné šaty a na vrásčitéch rukou staromódní nitěné rukavice bez prstů. Dorian ji požádal o klíč od učebny.

„Od staré učebny, pane Doriane?“ zvolala. „Vždyť tam je plno prachu! To tam musím uklidit a dát to do pořádku, než tam půjdete. Není to v takovém stavu, abyste tam mohl, pane. Opravdu ne.“

„Nepotřebuji, aby to tam bylo v pořádku, paní Leafová. Potřebuji jenom klíč.“

„Budete samá pavučina, pane, jestli tam půjdete. Vždyť tu místnost nikdo neotevřel už bezmála pět let, od té doby, co umřelo Jeho Lordstvo.“

Při zmínce o dědovi sebou Dorian škubl. měl na něho ošklivé vzpomínky. „To nevadí,“ odpověděl, „chci se tam prostě podívat – nic víc. Dejte mi klíč.“

„Ten mám tady,“ řekla stará paní a probírala se třaslavýma, nejistýma rukama ve svazku klíčů. „Ten mám tady. Hned ho vyndám z toho svazku. Ale snad vás nenapadlo, že byste mohl bydlet tam nahoře, pane, když tady máte takové pohodlí?“

„Ne, ne,“ křikl nedůtklivě. „Děkuji vám, paní Leafová. To je všechno.“

Otálela ještě několik okamžiků a tlachala o nějaké podrobnosti v

domácnosti. Povzdychl si a řekl jí, aby všechno zařídila, jak uzná za dobré. Odešla z pokoje s křečovitým úsměvem.

Když se zavřely dveře, vstrčil Dorian klíč do kapsy a rozhlédl se po pokoji. Jeho pohled padl na velikou pokrývku z purpurového atlasu, bohatě vyšivanou zlatem; byla to skvělá benátská práce z konce sedmnáctého století, jeho děd ji objevil v nějakém klášteře blízko Boloně. Ano, tou se dá ta strašná věc zahalit. Možná, že často posloužila jako smuteční rouška přes mrtvé. Teď skryje něco, co podléhá zvláštnímu rozkladu, horšímu, než je rozklad po smrti, – něco, co bude plodit hrůzy, a přesto samo nikdy nezemře. Co červ znamená pro mrtvolu, to budou Dorianovy hříchy znamenat pro namalovanou podobu na plátně. Zničí její krásu a rozežerou její půvab. Zhanobí ji a zostudí. A ta věc bude přesto žít dál. Stále bude živá.

Zachvěl se a na okamžik zalitoval, že nepověděl Basilovi pravý důvod, proč si přeje obraz ukrýt. Basil by mu pomohl odolávat vlivu lorda Henryho i těm ještě otravnějším vlivům, které se rodí v jeho vlastní povaze. V lásce, kterou mu přináší Basil – neboť je to vskutku láska –, není nic, co by nebylo ušlechtilé a duchovní. To není jen a jen fyzické obdivování krásy, jaké se rodí v smyslech a jaké umírá, když smysly začínají být nasyceny. To je taková láska, jakou poznal Michelangelo a Montaigne a Winckelmann, i sám Shakespeare. Ano, Basil by ho zachránil. Ale teď už je příliš pozdě. Minulost je vždycky možno sprovodit ze světa. Tím, že jí litujeme, že ji prostě popřeme nebo že na ni zapomeneme. Ale budoucnost je nevyhnutelná. Dorian věděl, že jsou v něm vášně, které si najdou cestu, aby se mohly strašlivě vybit, že jsou v něm sny, jež si vynutí uskutečnění svých přízračných špatností.

Zvedl velikou purpurovou a zlatou tkaninu, jež pokrývala pohovku, a vstoupil s ní za zástěnu. Je tvář na platně ohyzdnější než před chvílí? Zdálo se mu, že se už nezménila, ale přesto k ní pociťoval ještě hlubší ošklivost. Zlaté vlasy, modré oči a rty rudé jako růže – to všechno tu je. Jenom výraz je jiný. Je hrůzně krutý. Jak mírné byly Basilovy výtčky kvůli Sibyle Vaneové ve srovnání s výtkou a odsudkem, jež hledí z obrazu! Jak byly mírné a jak neúčinné! Z plátna se na něho dívá jeho vlastní duše a volá ho před soud. S bolestným výrazem přehodil přes obraz bohatou roušku. Sotva to udělal, zaklepal někdo na dveře. Dorian vystoupil z úkrytu za zástěnou, než vešel jeho sluha.

„Ti lidé jsou tady, monsieur.“

Cítil, že toho člověka se musí ihned zbavit. Ten nesmí vědět, kam

obraz odnesou! Vypadá tak nějak potouchle a má hloubavé, proradné oči! Usedl k psacímu stolu a načmáral lístek pro lorda Henryho; žádal ho, aby mu poslal něco ke čtení, a připomněl mu, že se mají večer ve čtvrt na devět sejít.

„Počkejte na odpověď,“ řekl, podávaje lístek sluhovi. „A ty muže pošlete sem.“

Za dvě či tři minuty se opět ozvalo zaklepaní a vstoupil sám pan Hubbard, proslulý rámař ze South Audley Street, a za ním jeho mladý, poněkud drsně vypadající pomocník. Pan Hubbard byl kvetoucí mužiček s ryšavými kníry, jehož obdiv k umění povážlivě ochlazovaly zatvrzele prázdné kapsy většiny umělců, s nimiž přicházel do styku. Zpravidla nevycházel nikdy ze svého krámu. Očekával, že lidé přijdou za ním. Ale kvůli Dorianu Grayovi vždycky udělal výjimku. Dorian Gray měl v sobě cosi, co každého okouzlovalo. Lidem působilo potěšení, už když ho jen viděli.

„Čím vám mohu sloužit, pane Grayi?“ pravil a mnul si tlusté pihovaté ruce. „Řekl jsem si, že si dopřeju té cti a přijdu sem osobně. Mám tam zrovna překrásný rám, pane. Získal jsem ho z výprodeje. Stará Florencie. Pochází pravděpodobně z Fonthillu. Neobyčejně vhodný pro náměty náboženské, pane Grayi.“

„To mě velice mrzí, že jste se obtěžoval sám, pane Hubbarde. Rozhodně se u vás zastavím a podívám se na ten rám – ačkoli náboženskému umění se právě teď tuze nevěnuji -, ale dnes bych si jenom přál, aby mi někdo odnesl do nejvyššího patra jeden obraz. Je dost těžký, a tak jsem si myslel, že vás požádám, abyste mi půjčil dva své lidi.“

„Jaképak obtěžování, pane Grayi. Těší mě, že vám mohu nějak posloužit. Kterépak umělecké dílo to je, pane?“

„Tohle!“ odvětil Dorian a odsunul zástěnu. „Můžete je odnést tak, jak je, s příkrývkou a se vším? Nerad bych, aby se cestou po schodech odřelo.“

„To půjde docela snadno, pane,“ řekl bodrý rámař a jal se spolu se svým pomocníkem sundávat obraz z dlouhých mosazných řetězů, na nichž byl zavěšen.

„A kam to teď máme odnést, pane Grayi?“

„Ukážu vám cestu, pane Hubbarde, když půjdete laskavě za mnou. Nebo snad abyste šli raději první. Je to bohužel až docela pod střechem. Půjdeme po hlavním schodišti, to je širší.“

Otevřel dveře a podržel je, než vyšli do haly a začali vystupovat nahoru. S bohatě zdobeným rámem byl obraz neobyčejně objemný, a tak

přes ponížené protesty pana Hubbarda, který jako správný obchodník z té duše nerad viděl gentlemana dělat cokoli užitečného, Dorian chvílemi sám přiložil ruku, aby jim pomohl.

„To je pořádný náklad, pane,“ lapal po dechu mužiček, když vylezli na hořejší chodbu. A otíral si lesklé čelo.

„Je to bohužel dost těžké,“ přiznával Dorian, když odmykal dveře vedoucí do místnosti, jež měla chovat podivné tajemství jeho života a skrývat před očima lidí jeho duši.

Nevkročil sem už přes čtyři roky – vlastně od těch dob, kdy si tu nejprve jako dítě hrával a pak se tu, když byl o něco starší, učival. Byla to velká, dobře rozvržená místnost, kterou dal poslední lord Kelso zvlášť vybudovat, aby jí mohl používat jeho vnouček, k němuž pro jeho neobvyčejnou podobnost s matkou a ještě z jiných důvodů cítil odjakživa nenávist a jehož si přál mít z dohledu. Dorianovi se zdálo, že se změnila jen nepatrně. Tady je ta ohromná italská cassone s podivuhodně pomalovanými vyplněmi a se zlacenými plastickými ozdobami, dnes už zašlými; do té se jako chlapec tak často schovával. Tamhle knihovnička z atlasového dřeva, plná jeho školních knížek s oslíma ušima. Za ní na stěně pořad visí ten rozedraný vlámský gobelín, na němž vybledlý král a vybledlá královna hrají v zahradě šachy, zatímco kolem jede skupina sokolníků, kterým sedí na manžetách rukavic ptáci se zakuklenými hlavami. Jak dobře se na tohle všechno pamatuje! Jak se rozhlížel, vyvstal mu před očima každíčký okamžik jeho osamělého dětství. Připomínal si neposkvrněnou čistotu svého jinošského života a připadalo mu hrozné, že právě zde má být ukryt ten neblahý portrét. To ho nenapadlo v těch dávno minulých dnech, co všechno ho čeká.

Ale v domě není žádné jiné místo tak bezpečné před všetečnými očima jako toto. Má od něho klíč, a nikdo jiný sem nemůže vstoupit. Ať si je tvář namalovaná na plátně stále zvířectějši, tupějši a nečistší pod tou purpurovou rouškou! Co na tom? Nikdo ji neuvidí. Ani on sám ji neuvidí. Proč by měl pozorovat, jaké ohyzdné zkáze propadá jeho duše? On si podrží své mládí – to stačí. Ostatně, což se jeho povaha nemůže konec konců zušlechtit? Není důvodu, proč by musel mít budoucnost tak hanebnou. Třeba vstoupí do jeho života nějaká láska a očistí ho a zaštítí před těmi hříchy, jež se mu už teď, jak se zdá, bouří v duši i v těle, – před těmi podivnými nepředstavitelnými hříchy, kterým už jejich tajemnost propůjčuje rafinovanost a půvab. Možná, že se jednoho dne

vytratí z rudých citlivých úst ten krutý výraz a on bude moci ukázat mistrovské dílo Basila Hallwarda světu.

Ne, to není možné. Hodinu za hodinou a týden po týdnu bude postava na plátně stárnout. Unikne třeba ohyzdnosti hříchů, ale čekají ohyzdnost stáří. Líce se jí propadnou nebo uvadnou. Kolem pohaslých očí se jako můří nohy usadí žluté vrásky a s nimi budou ty oči hrůzné. Vlasy ztratí svůj lesk, ústa budou zet prázdnotou nebo ochabnou, budou slabomyslná nebo sprostá, jako bývají ústa starců. Objeví se svrastělý krk, studené, modře prokvetlé ruce, pokroucené tělo, jak to pamatoval u dědečka, který k němu v jeho chlapeckých letech býval tak přísný. Ten obraz je nutno ukrýt. Nedá se nic dělat.

„Prosím vás, pane Hubbarde, zaneste to dovnitř,“ řekl unaveně Dorian a otočil se. „Je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržel. Zamyslel jsem se nad něčím jiným.“

„Já si vždycky rád odpočinu, pane Grayi,“ odpověděl rámař, který pořád ještě nemohl popadnout dech. „Kam to máme dát, pane?“

„Ach, kamkoli. Semhle! To bude dobré. Nechci, aby to viselo. Jenom to opřete o zeď. Děkuji.“

„Bylo by možno se na to umělecké dílo podívat, pane?“

Dorian sebou trhl. „To by vás nezajímalo, pane Hubbarde,“ řekl a nespouštěl z toho člověka oči. Byl připraven vrhnout se na něho a srazit ho k zemi, kdyby se odvážil nadzdvihnout nádherný přehoz, který skrýval tajemství jeho života. „Nechci vás už obtěžovat. Jsem vám velice vděčen, že jste sem laskavě přišel.“

„Není zač, není zač, pane Grayi. Jsem vždycky ochoten cokoli pro vás udělat, pane.“ A pan Hubbard dupal se schodů a za ním jeho pomocník, který se ohlížel na Doriana s výrazem nespolehlivého obdivu v drsné, neladné tváři. Jakživ neviděl nikoho tak překrásného.

Když zvuky jejich kroků dozněly, zamkl Dorian dveře a klíč vstrčil do kapsy. Teď se cítil v bezpečí. Nikdo už nikdy nepohlédne na tu hroznou věc. Ničí oko kromě jeho vlastního už nespátí jeho hanbu.

Když vešel do knihovny zjistil, že je krátce po páté a že už mu přinesli čaj. Na malém stolku z tmavého vonného dřeva, bohatě vykládaném perletí, který mu darovala lady Radleyová, choť jeho poručníka, hezká, profesionálně churavá žena, jež strávila uplynulou zimu v Káhiře, leželo psaní od lorda Henryho a vedle něho kniha v žluté papírové vazbě s trochu potrhanou obálkou a ušpiněnými rohy. Na čajovém podnosu byl výtisk třetího vydání StJames's Gazette. Victor se tedy zřejmě už vrátil. Dorian

by byl rád věděl, zda nepotkal v hale ty muže, když odcházeli z domu, a nevytáhl z nich, co tu dělali. Určitě si všimne, že ten obraz už tu není, – bezpochyby si toho již všiml, když prostíral k čaji. Zástěna zůstala odtažena a na zdi je vidět prázdné místo. Možná, že jednou v noci přistihne Victora, jak se plíží nahoru a jak se pokouší násilím otevřít dveře té místnosti. To je hrozné mít v domě špeha. Slyšel už o boháčích, jež celý život vydíral sluha, který si přečetl jeden dopis, nebo vyslechl nějaký rozhovor, nebo sebral vizitku s nějakou adresou, nebo našel pod polštářem zvadlý lístek či útržek zmuchlané krajky.

Povzdychl si, nalil si trochu čaje a otevřel psaní. Lord Henry mu prostě oznamoval, že mu posílá večerní noviny a knihu, která by ho mohla zajímat, a že bude ve čtvrt na devět v klubu. Dorian unaveně rozložil noviny a nahlížel do nich. Na páté stránce upoutalo jeho pozornost znaménko červenou tužkou. Upozorňovalo na tento sloupeček:

SMRT HEREČKY VYŠETŘOVÁNA

Dnes ráno konal pan Danby, okresní coroner v Bell Tavern na Hoxton Road šetření nad mrtvolou Sibyly Vaneové, mladé herečky, v poslední době členky Královského divadla v Holbornu. Byl vynesena nálež, že smrt nastala nešťastnou náhodou. Matce zesnulé, jež podléhala mocnému dojetí jak při své vlastní výpovědi, tak při výpovědi dr. Birella, který provedl pitvu, se dostalo četných projevů soustrasti.

Dorian se zamračil, roztrhl noviny na dva kusy, přešel pokoj a oba cáry odhodil. Jak je to všechno ošklivé! A jak ošklivost mění všechno v hrůznou realitu! Byl trochu rozmrzen na lorda Henryho, že mu tu zprávu poslal. Rozhodně udělal hloupost, že ji zatrl červenou tužkou. Vždyť si ji Victor mohl přečíst. Na to umí anglicky až dost.

Snad si ji opravdu přečetl a má už nějaké podezření. Ale i kdyby, co na tom? Co má Dorian Gray společného se smrtí Sibyly Vaneové? Není se čeho bát. Dorian Gray ji nezabil.

Jeho zrak padl na žlutou knihu, kterou mu lord Henry poslal. Byl zvědav, co to je. Zamířil k osmihrannému, perlově zbarvenému stojánku, který mu vždycky připadal jako dílo nějakých zvláštních egyptských včel, jež stavějí ze stříbra, zdvihl ten svazek, uvelebil se v lenošce a začal obracet listy. Už po několika minutách ho to zcela upoutalo. Byla to nejpodivnější kniha, jakou kdy četl. Zdálo se mu, že v nádherném odění a za jemného zvuku fléten defilují před ním v němé přehlídce všechny hříchy světa. To, o čem nejasně sníval, bylo pro něho náhle skutečné. To, o čem se mu nikdy ani nesnilo, se mu teď postupně zjevovalo.

Byl to román bez zápletky a pouze s jedinou postavou, vlastně to byla jenom psychologická studie o jistém mladém Pařížanovi, který strávil život tím, že se v devatenáctém století snažil probudit k životu všechny vášně a způsoby myšlení, jež byly vlastní různým stoletím, jen ne tomu, v němž žil, a jaksí v sobě shrnout rozličné nálady, jimiž kdy prošly světové duchovní proudy, máje stejně v lásce, už pro její umělost, tu odříkavost, které lidé odjakživa nemoudře říkají ctnost, jako ty přirozené vzpoury, jimž moudří lidé dosud říkají hřích. Styl, kterým to bylo napsáno, byl ten zvláštní vyšperkovaný styl, živý a přitom zatemnělý, samá hantýrka a zastaralá rčení, samé odborné pojmy a složité opisy, styl, jaký je příznačný pro díla několika umělců z francouzské školy symbolistů. Byly tu metafory nestvůrné jako orchideje a stejně rafinované co do barev. Život smyslů byl tu popisován výrazivem mystické filozofie. Chvillemi člověk stěží poznal, zda čte projevy duchovního vytržení nějakého středověkého světce nebo morbidní zpověď moderního hříšníka. Byla to zhoubná kniha. Těžká vůně kadidla jako by lpěla na jejích stránkách a mátlá mozek. Už jenom rytmus vět, rafinovaná jednotvárnost jejich melodie, tak bohaté na složité refrény a důmyslně opakované motivy, vyvolávaly v mysli mladého muže, jak postupoval od kapitoly ke kapitole, jakési blouznění, v němž si neuvědomoval, že dohasíná den a přikrádají se stíny.

Bezmračná a probodená jedinou osamělou hvězdou, zářila okny měděně zelená obloha. Dorian stále četl při jejím sinavém světle, až už dál číst nemohl. Teprve pak, když mu sluha už poněkolkáté připomněl, jak je pozdě, vstal, šel do vedlejšího pokoje, položil knihu na florentský stůl, stojící stále u jeho lože, a začal se převlékat k večeři.

Bylo už skoro devět hodin, když přišel do klubu, kde zastal lorda Henryho, jak sedí sám ve společenské místnosti a tváří se nesmírně znuděně.

„Tuze se omlouvám, Harry,“ zvolal Dorian, „ale je to opravdu jen a jen vaše vina. Ta kniha, kterou jste mi poslal, mě tak uchvátla, že jsem zapomněl, jak čas utíká.“

„Ovšem. Myslíl jsem si, že se vám bude líbit,“ odvětil jeho hostitel, zvedaje se z křesla.

„Neřekl jsem, že se mi líbí, Harry. Řekl jsem, že mě uchvacuje. To je veliký rozdíl.“

„Ach, tak už i na tohle jste přišel,“ zamumlal lord Henry. A odešli spolu do jídelny.

KAPITOLA II.

Po léta se Dorian Gray nemohl vymanit z vlivu té knihy. Či by se snad mělo říct přesněji, že se nikdy nesnažil vymanit se z něho. Dokonce si obstaral z Paříže devět výtisků prvního vydání ve velkém formátu a dal si je svázat do rozličných barev, aby se hodily k různým jeho náladám a k proměnlivým zálibám jeho povahy, kterou, jak se zdálo, nemohl časem už vůbec ovládat. V hrdinovi knihy, v tom podivuhodném mladém Pařížanovi, v němž se tak nezvykle mísily zájmy romantické a vědecké, viděl nakonec jakýsi předobraz sebe samého. Ba připadalo mít, že celá ta kniha obsahuje příběh jeho vlastního života, napsaný dřív, než ten život prožil.

V jedné věci byl šťastnější než báječný hrdina románu. Nikdy nezakusil – vždyť neměl nikdy proč to zakusit – tu poněkud groteskní hrůzu ze zrcadel a vyleštěných kovových ploch a nehybné vodní hladiny, hrůzu, která toho mladého Pařížana přepadla v životě tak časně a kterou vyvolalo nenadálé odumírání krásy, jež kdysi zřejmě bývala velmi pozoruhodná. S potěšením bezmála krutým – a snad téměř v každém potěšení, jako určité v každé rozkoši, hraje svou roli krutost – pročítával závěrečnou část knihy, s tím vskutku tragickým, byt poněkud nadsazeným líčením žalu a zoufalství člověka, který sám přišel o to, čeho si u jiných a vůbec ve světě cenil nejvíc.

Zdálo se totiž, že Dorian už nikdy neztratí tu podivuhodnou krásu, jež tak uchvátila Basila Hallwarda, a nejen jeho, i řady jiných. Ani lidé, kteří

o něm slyšeli jen to nejhorší – a čas od času proběhly Londýnem podivné

zvěsti o tom, jak žije, a staly se předmětem klubovních klepů -, nemohli

uvěřit ničemu, co mu sloužilo k necti, když ho viděli. Stále vypadal jako

člověk, jenž se uchránil před špínou světa. Lidé, kteří mluvili hrubě,

umlkali, když vstoupil do místnosti Dorian Gray. měl v čisté tvář
coś, co

je káralo. Pouhá jeho přítomnost jako by v nich vyvolávala
vzpomínky na

nevinnost, kterou poskvrnili. Ptali se v duchu, jak někdo tak
roztomilý,

a půvabný jako on mohl zůstat nedotčen dobou, jež je ubohá a přítom
smyslná.

Často, když se vrátil domů po některém z těch tajemných a
prodlužovaných údobí, kdy se o něm nevědělo a která vyvolávala tak
podivné dohady u těch, kdož byli jeho přáteli nebo se za ně považovali,
sám se plížival nahoru do zamčené místnosti, otvíral dveře klíčem, který
měl teď pořád u sebe, a se zrcadlem v ruce stával před portrétem, který
mu namaloval Basil Hallward, dívaje se chvílku na zlou a stárnoucí tvář
na plátně, chvílku zas na sličný mladý obličej, který mu vracel úsměv z
hladkého skla. Už sám ten ostrý kontrast oživoval v něm pocit rozkoše.
Byl stále víc a víc zamilován do své vlastní krásy a víc a víc ho zajímal
rozklad vlastní duše. Zkoumával zevrubně a pečlivě a někdy s nestvůrným
a hrůzným potěšením ty ohydné rýhy, jež brázdily svašťující se čelo nebo
se plazily kolem umdlených smyslných úst, a mnohdy se v duchu ptal,
co je úděsnější, zda stopy hříchů, nebo stopy let. Přikládal své bílé ruce
k zhrublým, naduřelým rukám na obraze a usmíval se. Poškleboval se
znetvořenému tělu a ochablým údům.

Bývaly však i chvíle, za nocí, kdy ležel beze spánku buď ve vlastní
jemně provoněné komnatě, nebo v ohavné místnosti malé, neblaze
proslulé krčmy blízko doků, do které si zvykl chodit v přestrojení pod
vymyšleným jménem, a myslíval na zkázu, do které uvrhl svou duši, s
lítostí o to sžíravější, že byla čistě sobecká. Leč takové chvíle byly vzácné.
Ta zvědavost po životě, kterou v něm poprvé zjitřil lord Henry, když spolu
seděli v přítelově zahradě, ukájením zřejmě vzrůstala. Čím více poznal, tím
více si přál poznávat. Pociťoval šílené lačnosti, jež byly ještě hltavější, když
je nasycoval.

Přesto opravdu nikterak nezanedbával společenské styky. V zimě
jednou nebo dvakrát měsíčně a každou středu, pokud trvala sezóna,
dokořán otvíral svůj krásný dům veřejnosti a hudebníci, toho času
nejproslulejší, okouzlovali u něho hosty divy svého umění. Jeho malé
večeře, při nichž mu vždy pomáhal lord Henry, byly pověstné stejně pro
pečlivý výběr a rozsazení těch, kdož byli pozváni, jako pro vybraný vkus,

který se jevil ve výzdobě tabule, v tom, do jak důmyslných symfonií bývaly sladěny exotické květiny a vyšívané tkaniny a starožitné nádoby ze zlata a stříbra. Mnozí dokonce, zvláště mezi velmi mladými muži, viděli či si namlouvali, že vidí, v Dorianu Grayovi právě ztělesnění typu, o jakém často snívali, když byli v Etonu nebo v Oxfordu, typu, v němž by se snoubil kus opravdové kultury vzdělance se vši sličností, výjimečností a dokonalými způsoby světoobčana. Jim se zdálo, že Dorian patří k lidem, o nichž píše Dante, že hledí dosáhnout dokonalosti zbožňováním krásy. Jako Gautier patřil Dorian k těm, pro něž „existuje viditelný svět“.

Však také život sám znamenal pro něho dozajista to první, největší umění a všechna ostatní umění mu připadala jako pouhá průprava k němu. Móda, jejíž zásluhou se z toho, co je výstřední, stává na okamžik něco všeobecného, a dandyovství, jež vlastními cestami usiluje prosadit naprosté novotaření v krásě, měly pro něho samozřejmě své kouzlo. Styl jeho oblékání a nápadné formy vystupování, v jakých si čas od času liboval, měly znatelný vliv na mladé elegány navštěvující mayfairské plesy a vysedávající za okny klubů na Pall Mall, elegány, kteří dělali všechno po něm a pokoušeli se napodobit nahodilý půvab jeho líbezných šviháckých nápadů, které sám myslil jen zcela vážně.

Neboť i když přijal až přechoťně postavení, jež mu společnost téměř okamžitě nabídla, sotva dosáhl plnoletosti, a i když dokonce nacházel pronikavou rozkoš v pomyslení, že se Londýnu své doby možná stane tím, čím byl kdysi císařskému neronskému Římu autor „Satyriconu“, přece jen si v hloubi srdce přál být něčím víc, než může být pouhý arbiter elegantiarum, s nímž by se lidé radili, jak nosit šperky nebo jak si upravit vázanku nebo jak zacházet s hůlkou. Snažil se vypracovat nějaký moderní životní systém, který by měl svou promyšlenou filozofii a stanovené zásady, a najít jeho nejdokonalejší výraz v zduchovení smyslů.

Uctívání smyslů se často, a do jisté míry právem, zatracuje, neboť lidé pociťují přirozenou, pudovou hrůzu z vášni a vzruchů, které jsou zřejmě silnější než oni sami a o nichž si uvědomují, že je mají společné s méně složitými ústrojnými formami života. Ale Dorianu Grayovi připadalo, že pravou povahu smyslů dosud nikdo nikdy nepochopil a že smysly zůstávají jen proto divošské a živočišné, že se svět odjakživa snaží přimět je k poslušnosti vyhladověním nebo je ubít bolestí, místo aby z nich hleděl vytvořit prvky nové duchovnosti, jejímž převládajícím znakem by měl být jemný cit pro krásu. Když se díval do minulosti na člověka, jak procházel dějinami, přepadal ho pocit ztráty. Čeho se člověk všeho vzdal! A jak

bezučelně! Co všechno od sebe v šílenství úmyslně odhazoval, jak oblundné formy sebetrýznění a odříkání si vymýšlel, a důvodem byl vždy strach a výsledkem ponížení nekonečně strašnější než to, jaké si představoval a jakému se ve své nevědomosti snažil uniknout. Vždyt příroda ve své podivuhodné ironii nutí anachoretu, aby se stravoval s divou zvěří pouště, a poustevníkovi dává za spolčníky polní hovádka.

Ano, musí přijít, jak to prorokoval lord Henry, nový hédonismus, který by dodal životu čerstvé svěžesti a zachránil ho z toho nevlídného puritánství, jež za našich dnů znovu tak podivně ožívá. Musí v něm mít svou služebnost intelekt, to je samozřejmé; nicméně nesmí nikdy přijmout za svou žádnou teorii nebo soustavu, jež by v sobě zahrnovala obětování jakékoli zkušenosti z oblasti vášně. Jeho cílem musí být dokonce zkušenost sama, nikoli plody zkušenosti, ať iž sladké nebo trpké. O askezi, jež umrtvuje smysly, stejně jako o sprosté zhýralosti, jež smysly otupuje, nesmí vědět nic. Ale musí učit člověka soustředění na okamžiky života, který je sám jen a jen okamžikem.

Téměř všichni se občas probouzíme ještě před úsvitem, buď po jedné z těch bezesných nocí, v nichž se bezmála zamilujeme do smrti, nebo po jedné z těch nocí hrůzy a zrůdné radosti, kdy se komůrkami mozku prohánějí vidiny strašnější než sama skutečnost a proniknuté tím živoucím životem, který se tají i ve všech pitvornostech a který propůjčuje tu nesmrtelnou trvalost gotickému umění; vždyt si lze představit, že toto umění je obzvláště uměním těch, jejichž smysl zneklidňovala nemoc blouznivosti. Skrze záclony se ponenáhlu sunou bílé prsty a záclony se zjevně chvějí. Némé stíny černých fantastických podob se plazí do kout pokoje a krčí se v nich. Zvenku je slyšet ptáky, harašící v listí, nebo lidi, jdoucí za prací, nebo vzdechy a vzlykot větru, který slétá z kopců a toulá se kolem tichého domu, jako by se bál probudit spáče, a přece nezbytně vylákává spánek z jeho purpurové sluje. Rouška za rouškou se zvedá z lehkého flóru šera, předmětům se postupně vracejí jejich tvary a barvy a my přihlížíme, jak úsvit znovu vytváří svět podle starodávné šablony. Sinalá zrcadla začínají opět žít svým napodobivým životem. Svíce stojí bez plamene tam, kde jsme je zanechali, a vedle nich leží zpola rozřezaná kniha, kterou jsme studovali, či květ na drátku, který jsme měli na plese, či dopis, který jsme se báli přečíst, nebo který jsme četli až příliš často. Zdá se nám, že nic se nezměnilo. Z neskutečných stínů noci znovu vystupuje skutečný život, jak jsme jej znali. Musíme v něm pokračovat tam, kde jsme přestali, a vkrádá se do nás strašný pocit nutnosti vynakládat dál a nepřetržitě

energii na stále stejný, únavný koloběh neměnných zvyků nebo možná i na bezuzdná toužení, abychom jednou ráno otevřeli víčka do světa, který se v temnotě nově přetvořil nám pro rozkoš, do světa, v němž by všechno mělo nové podoby a barvy, v němž by všechno bylo jiné či mělo jiná tajemství, do světa, v němž by minulost měla jen nepatrné nebo vůbec žádné místo, nebo by aspoň jistě nežila dál v nějakém vědomí závazku či lítosti, vždyť památky, i ty na radost, mají svou hořkost a připomínky rozkoše svou bolest.

Ve vytváření takových světů viděl Dorian Gray pravý účel, nebo jeden z pravých účelů života; a vyhledáváje smyslové vzruchy, jež by byly zároveň nové i rozkošné a měly v sobě ten prvek neobvyklosti, který je podstatným znakem všeho romantického, osvojoval si často jiné způsoby myšlení, jež byly, jak si uvědomoval, jeho povaze cizí, vzdával se jejich pronikavým vlivům a pak, když jaksi pochytil jejich ráz a uspokojil svou rozumovou zvědavost, zase od nich upouštěl s tou podivnou lhostejností, jež není neslučitelná s letorou opravdově zanícenou, ba podle jistých moderních psychologů je často její podmínkou.

Jednou šla o něm zvěst, že hodlá vstoupit do římskokatolické církve; a je pravda, že římskokatolické obřady měly pro něho vždycky velikou přitažlivost. Každodenní oběť, vskutku majestátnější než všechny oběti světa antického, ho vzrušovala právě tak hrdostí, s jakou zamítá svědectví smyslů, jako primitivní jednoduchostí svých prvků a věčným patosem lidské tragédie, kterou touží symbolizovat. Rád poklekal na studenou mramorovou dlažbu a pozoroval kněze v naškrobeném květovaném ornátu, jak bílýma rukama pomalu odhaluje roušku z tabernákle nebo pozdvihuje drahokamy posázenou, lucerně podobnou monstranci s tou sinalou oplatkou, o níž člověk někdy ochotně uvěří, že je to panis caelestis, ten chléb andělský; nebo jak oděn rouchem utrpení Kristova rozlamuje hostii do kalichu a bije se v prsa za své hříchy. I dýmající kadidelnice, jež vážní chlapi v krajkách a šarlatu vyhazovali do vzduchu jako veliké zlacené květy, měly pro něho podmanivé kouzlo. A když odcházel, zvědavě hledával na černé zpovědnice a toužil sedět v ponurém stínu některé z nich a naslouchat, jak muži i ženy šeptají skrze zašlé mřížoví pravdu o svém životě.

Nikdy se však nedopustil té chyby, že by zarazil svůj rozumový vývoj obřadným přijetím víry nebo učení, nebo že by mylně považoval za dům k bydlení zájezdni hospodu, která se hodí leda k tomu, aby v ní člověk strávil jednu noc či jen několik hodin noci, v níž není hvězd a luna se

teprve rodí. Pouze na nějaký čas ho strhl mysticismus, který má tu úžasnou schopnost, že z věcí obyčejných dělá pro nás věci neobvyklé, a šalebný antinomismus, který ho, jak se zdá, vždycky provází; a na nějaký čas se přiklonil k materialistickým doktrínám darwinistického hnutí v Německu a nacházel zvláštní rozkoš v stopování lidských myšlenek a vášní až k nějaké perleťové komůrce v mozku nebo k nějakému bílému nervu v těle, kochaje se představou naprosté závislosti ducha na jistých podmínkách fyzických, ať už chorobných nebo zdravých, normálních nebo onemocnělých. Nicméně, jak už bylo o něm řečeno, žádná teorie o životě mu nepřipadala nikterak důležitá ve srovnání s životem samým. Jasně si uvědomoval, jak neplodné je všechno rozumové hloubání, když je odděleno od praktického experimentování. Poznal, že i ve smyslech stejně jako v duši lze odhalit duchovní tajemství.

A tak se dal brzy do studia parfémů a záhad jejich výroby a destiloval těžce vonící oleje a páčil libovonné gummy z Východu. Zjistil, že není duševního rozpoložení, které by nemělo svůj protějšek v životě smyslovém, a umiňoval si, že odhalí jejich pravý vztah; byl by rád věděl, co je to v kadidle, že přivádí člověka do stavu mystického, co v ambře, že rozněcuje vášně, co ve fialkách, že probouzejí vzpomínky na mrtvé lásky, co v pižmu, že zakaluje mozek, co v champakové silici, že zatemňuje obrazotvornost; často se snažil vypracovat skutečnou psychologii vůní a zvážit rozdílné účinky sladce páchnoucích oddenků a voňavých, pylem obtížených květů nebo aromatických balzámů a tmavých a provoněných dřev, nardu, který oslabuje, hovenie, po které lidé šílí, a šťáv aloových, o nichž se říká, že dovedou vypudit z duše melancholii.

Jindy opět se cele oddal hudbě a v dlouhém zamřížovaném pokoji s rumělkovým a zlatým stropem a se stěnami nalakovanými olivovou zelení pořádal podivné koncerty, kde třešticí cikáni vyluzovali divoké tóny z malých citer nebo vášní Tunisáné, zahalení do žlutých šálů, šklubali napjatými strunami obrovských louten, zatímco šklebíci se černoši jednotvárně tloukli do měděných bubnů a štihlí Indové v turbanech, schoulení na šarlatových rohožích, foukali do dlouhých rákosových či plechových píšťal a zaklínali, nebo to aspoň předstírali, veliké brejlovce nebo strašné rohaté zmije. Drsný rytmus a vrískavé disonance barbarské hudby ho vzrušovaly v dobách, kdy něha Schubertova, krásné smutky Chopinovy, ani velkolepé harmonie samého Beethovena neříkaly jeho sluchu pranic. Ze všech krajů světa sbíral nejpodivnější hudební nástroje, jaké bylo možno najít, buď v hrobech vymřelých národů, nebo u těch

nemnohých divošských kmenů, které přežily styk se západní civilizací, a rád se jich dotýkal a zkoušel na ně hrát. Měl tajuplné juruparis Indiánů od Ria Negra, na které není dovoleno pohlédnout ženám a jež ani mládež nesmí vidět, dokud se nepodrobila pústu a bičování, a hliněné džbány Peruánců, jež znějí pronikavými ptačími skřeky, a flétny z lidských kostí, jaké slyšel Alfonso de Ovalle v Chile, a libozvučné zelené jaspisy, které se našly u Cuzca a vydávají neobyčejně líbezné tóny. Měl pomalované dýně, naplněné oblázky, jež chřestí, když se jimi zatřese; dlouhý clarín Mexikánů, do něhož hráč nefouká, ale jímž vzduch nasává; chraptivé ture amazonských kmenů, jež rozezvučují strážci sedící po celé dny ve vysokých stromech a jež prý je slyšet do vzdálenosti tří mil; teponaztli, které má dva chvějivé dřevěné jazýčky a do něhož se buší hůlkami obalenými pružnou gumou, získanou z mléčné rostlinné šťávy; yotl, zvonky Aztéků, jež visí v chomáčích jako hrozny; a ohromný válcovitý buben s kůžemi velikých plazů, podobný tomu, který viděl Bernal Díaz, když s Cortésem vstoupil do mexického chrámu, a jehož žalostný zvuk nám tak živě popsal. Okouzlovala ho fantastičnost těch nástrojů a pociťoval podivnou slast při pomýšlení, že i umění stejně jako příroda má své nestvůry, věci zvířecích tvarů a ohyzných hlasů. Ale za nějaký čas ho vždy omrzely a zase sedával ve své lóži v opeře, buď sám, nebo s lordem Henrym, u vytržení rozkoší naslouchal „Tannhauserovi“ a viděl v předehře k tomu velikému uměleckému dílu výraz tragédie své duše.

Při jedné příležitosti začal studovat klenoty a objevil se na jistém maškarním plese jako francouzský admirál Anne de Joyeuse v úboru posázeném pěti sty šedesáti perlami. Tato záliba ho upoutávala řadu let a lze vlastně říct, že ho neopustila nikdy. Často strávil celý den tím, že ve zvláštních kazetách rovnal a přerovnával rozmanité kameny, které nasbíral, tak třeba olivově zelený chrysoberyl, který ve světle lampy zrudne, cymofan se stříbrnou, drátku podobnou žilkou, pistáciově zbarvený chrysolit, topasy růžové jako růže a žluté jako víno, žhavě šarlatové karbunkuly s mihotavými čtyřpaprskovými hvězdami, plamenně červené hessonity, oranžové a fialové spinely a ametysty se střídavými vrstvami rubínovými a safírovými. Miloval rudé zlato slunečního kamene a perletovou běl kamene měsíčního a lomenou duhu mléčného opálu. Z Amsterodamu si objednal tři smaragdy neobyčejné velikosti a barevné sytosti a měl tyrkys de la vieille roche, který budil závist všech znalců.

Vypátral také podivuhodná vyprávění o klenotech. Alfonsova „Clericalis disciplina“ se zmiňuje o hadu s očima z ptavého hyacintu a v

romantické povídky o Alexandrovi se praví, že dobyvatel Emathie našel v údolí Jordánu hady „s náhrdelníky z pravých smaragdů, vyrůstajících jim ze hřbetů“. V mozku draka, o němž vypráví Filostratos, byl drahokam a „ukázáním zlatých písmen a šarlatového roucha“ bylo možno tu nestvůru uvrhnout do magického spánku a usmrtit. Podle velikého alchymisty Pierra de Bonifáce démant propůjčuje člověku neviditelnost a indický achát mu dodává výmluvnosti. Karneol tiší hněv, hyacint přivolává spánek a ametyst odstraňuje vinné výpary. Granát vyhání zlé duchy a hydropticus zbavuje měsíc barvy. Selenitu přibývá a ubývá s lunou a meloceus, který odhaluje zloděje, účinkuje jen po krvi kůzlat. Leonardus Camillus viděl bílý kámen, vyňatý z mozku právě zabitě ropuchy, a ten byl jistým protijedem při otravě. Bezoar, nalezený v srdci arabského jelena, čarodějně léčil mor. V hnízdech arabských ptáků býval aspilates, který podle Démokrita chránil nositele před jakýmkoli nebezpečenstvím ohně.

Králové cejlonští projížděli svým hlavním městem s velikým rubínem v ruce, jak předpisovaly obřady korunovační. Brány paláce Jana Kněze byly „ze sarderu, v němžto byl uložen roh rohatého hada k tomu cíli, aby nižádný člověk nemohl dovnitř vnést jed“. Nad štítem bylo „dvě zlatých jablek, v nichžto bylo dvě karbunkulů“, aby zlato zářilo ve dne a karbunkuly v noci. V Lodgeově prazvláštní lyrické povídce „Margarita z Ameriky“ stojí psáno, že v komnatě královnině bylo lze zřítí „všechny cudné paní z celého světa, vyvedené ve stříbře, hledí z krásných zrcadel z chrysolitů, karbunkulů, safírů a zelených smaragdů“. Marco Pólo viděl, že obyvatelé Zipangu vkládají do úst zesnulým růžově zbarvené perly. Jedna mořská nestvůra byla zamilována do perly, kterou potápěč přinesl králi Perozesovi, usmrtila toho zloděje a nad ztrátou perly truchlila po sedm měsíců. Když Hunové vlákali krále do ohromné propasti, odhodil perlu – tu příhodu líčí Prokopios – a nikdy už nebyla nalezena, ačkoli za ni císař Anastasius nabízel pět centnýřů zlatých peněz. Malabárský král ukázal jistému Benátčanovi růženec, jež skládaly tři sta čtyři perly, každá za jednoho uctívaného boha.

Když vévoda z Valentinois, syn Alexandra VL, jel navštívit Ludvíka XII. Francouzského, měl – podle Brantóma – koně obtíženého pláty zlata a na čapce ve dvou řadách rubíny, z nichž tryskala veliká záře. Karel Anglický jezdil na koni ve třmenech ověšených čtyřmi sty dvaceti jedním démantem. Richard II. nosil Sát v ceně třiceti tisíc marek, pokrytý balasrubíny. Halí napsal, že když jel Jindřich VIII. před korunovací do Toweru, měl na sobě „kabátec zlatem krumplovaný, zdobný pás, posázený

diamanty a jinými drahými kameny, a kolem krku nádherný náhrdelník z velikých balasů“. Milci Jakuba I. nosili náušnice ze smaragdů zasazených do zlatého filigránu. Eduard II. daroval Piersu Gavestonovi celou zbroj z rudého zlata, zdobenou hyacinty, s límcem se zlatými růžemi, posázenými tyrkysovými kameny, a s přilbicí s perlami parsemée. Jindřich II. nosil ošperkované rukavice s manžetami až k loktům a rukavici sokolnickou měl pošítu dvanácti rubíny a padesáti dvěma velkými orientálními perlami. Vévodský klobouk Karla Smělého, posledního svého rodu vévody burgundského, byl ověšen hruškovitými perlami a ozdoben safíry.

Jak nádherný býval kdysi život! Jak skvostný ve své okázalosti a v zdobnosti! Už jenom četba o přepychu těchto zesnulých je podivuhodná!

Pak obrátil Dorian pozornost k výšivkám a gobelínům, jež v mrazivých místnostech národů severní Evropy zastávají posláni fresek. Když prozkoumával tento obor – a stále měl neobyčejnou schopnost bezvýhradně se na čas oddat všemu, do čeho se pustil –, téměř ho rozesmutnilo poznání, jakou zkázou stíhá čas krásné a podivuhodné věci. Tomu on sám rozhodně unikl. Léto jde za létem, žluté narcisy už mnohokrát vykvetly a zhynuly a noci hrůz znovu a znovu vyprávěly o jejich pokoření, ale on se nemění. Žádná zima mu nezhyzdila obličej, ani nepotřísnila jeho svěžest, připomínající květ. Jak jinak to dopadá s věcmi hmotnými! Kam se jen poděly? Kde je to slavné šafránově zbarvené roucho, v němž bohové bojovali s obry, roucho, jež hnědé dívky utkaly Athéně pro radost? Kde je to ohromné velarium, jež Nero napjal nad římským Koloseem, ta titánská purpurová plachta, jež znázorňovala hvězdnou oblohu a Apollóna na voze taženém bílými oři se zlatými uzdami? Kéž by mohl spatřit ty zvláštní ubrusy, vyšíváné pro kněze boha Slunce, na nichž byly zobrazeny všechny mlsky a pochoutky, jaké si jen možno přát k hodování; posmrtný úbor krále Chilperika s třemi sty zlatými včelami; fantastická roucha, jež vzbudila rozhořčení biskupa pontského a byla pokryta obrazy „lvů, panterů, medvědů, psů, lesů, skal, lovců – zkrátka všeho, co může malíř namalovat dle přírody“; a kabátec, který měl jednou na sobě Karel Orleánský a na jehož rukávech byly vyšity verše písně začínající slovy *Madame, je suis tout joyeux* s hudebním doprovodem ze zlatých nití, kde každou notu, čtvercovou, jak bylo tehdy zvykem, tvořily čtyři perly. Četl o pokoji, který byl upraven v remešském paláci pro královnu Johanku Burgundskou a byl vyzdoben „třinácti sty jedenadvaceti papoušky, provedenými vyšíváním a vyšňořenými znaky krále, a jedenašedesáti motýly, jichž křídla byla podobně okrášlena znaky

královny, což vše bylo vypracováno ze zlata“. Kateřina Medicejská si dala povléci smuteční lože černým sametem, na němž byla ze zlatého prachu slunce s půlměsící; lože, jehož závěsy byly z damašku s listnatými věnci a girlandami na zlatém a stříbrném podkladu a okraje měly lemovány výšivkou z perel, stálo v komnatě ověšené řadami královniných odznaků, vystříhaných z černého sametu a podložených látkou ze stříbra. Ludvík XIV. měl ve svých pokojích patnáct stop vysoké, zlatem vyšité karyatidy. Katafalk polského krále Sobieského byl pokryt smyrenským zlatým brokátem, na němž byly z tyrkysů vyšity verše z koránu; sloupy měl z pozlaceného stříbra, krásně ryté a přebohatě posázené smaltovanými medailony s klenoty; pocházel z tureckého ležení před Vídní a pod mihotavým zlacením jeho nebes stála korouhev Mohamedova.

A tak se Dorian po celý rok snažil shromažďovat nejnádhernější ukázky tkanin a výšivek, jaké jen mohl objevit. Získal vzácné mušelíny z Dillí s něžně vetkanými palmovými listy ze zlatých vláken a posíté duhově zářícími krovkami brouků; flóry z Dakky, které jsou pro svou průsvitnost známy na Východě jako „utkaný vzduch“, „proudící voda“, „večerní rosa“; javánské látky s prapodivnými vzory; umné zlaté závěsy z Číny; knihy vázané v zlatě bronzových atlasech nebo jasně modrých hedvábích s vetkanými fleurs de lys, ptáky a fetiši; uherské závoje z lacis; sicilské brokáty a tuhé španělské samety; gnizínské práce se zlatými penízky a japonské fukusy se zelenavým zlatem a skvostně opeřenými ptáky.

Zvláštní zálibu měl také pro roucha církevní, jako ostatně pro vše, co souviselo s bohoslužbami. Do dlouhých cedrových truhlic, jež stály v řadě v západní chodbě jeho domu, uložil mnoho vzácných a krásných ukázek toho, co je skutečně oděním nevěsty Kristovy, jež se musí halit do purpuru a klenotů a jemných pláten, aby zakryla sinalé utýrané tělo, sešlé utrpením, jež sama vyhledává, a plné ran po trestech, jež si sama ukládá. Měl skvostný pluviál z karmazínového hedvábí a zlatem protkaného damáku, ozdobený opakovaným vzorem ze zlatých granátových jablek, zasazených do šestiplátečných pravidelných květů, nad nimiž byly z obou stran stylizované ananasy, vyšité drobnými perličkami; lemy byly rozděleny na čtverce s výjevy ze života Panny Marie a Mariina korunovace byla zobrazena barevným hedvábím na kápi. Byla to italská práce z patnáctého století. Jiný pluviál byl ze zeleného sametu s vetkanými akantovými listy, srdcovitě seskupenými, z nichž vybíhaly dlouhé stonky s bílými květy, a jednotlivé části těch květů byly vymodelovány stříbrnou nití a barevnými křišťálky; na sponě byla zlatou nití plasticky vypracována

hlava serafína; lemy byly kvítkované, protkané rudým a zlatým hedvábím a hvězdicovými medailony četných světců a mučedníků, mezi nimiž byl svatý Šebestián. Měl rovněž ornáty z jantarově žlutého hedvábí a z modrého hedvábí a zlatistého brokátu, ze žlutého hedvábného damašku a zlatých tkanin, a na nich byly výjevy z utrpení a ukřižování Kristova, a výšivky znázorňující lvy a pávy a jiné symboly; měl dalmatiky z bílého atlasu a růžového hedvábného damašku, ozdobené tulipány a delfíny a fleurs de zys; měl antependia z karmínového sametu a z modrého lněného plátna; a četné korporály a vela a sudaria. V mystických obřadech, k nimž tyto předměty slouží, bylo cosi, co dráždilo jeho obrazotvornost.

Leč tyto poklady a všechno, co shromažďoval ve svém půvabném domě, měly pro něho znamenat jen prostředky k zapomnění, možnosti, jak na nějakou chvíli uniknout strachu, který se mu časem zdál téměř nesnesitelný. Na stěnu opuštěného zamčeného pokojíku, v němž jako chlapec strávil takovou dobu, zavěsil vlastníma rukama strašný portrét, jehož měnící se rysy mu ukazovaly, jak doopravdy chátrá, a jako záclonu před něj zřasil ten purpurový a zlatý háv. Někdy sem nevstoupil po celé týdny, zapomínal na tu ohyždnou namalovanou věc a nabýval znovu jasné myslí, své podivuhodné radostnosti, svého vášnivého zaujetí pro pouhý pocit života. Pak se znenadání za noci vyplížil z domu, odešel do strašných míst poblíž Blue Gate Fields a zůstal tam řadu dní, dokud ho nevyhnali. Po takových návratech sedával před obrazem, někdy pln ošklivosti k němu i k sobě, jindy však přetékáje pýchou sám na sebe, pýchou, jež je z poloviny okouzlením z hříchu, a usmívaje se s utajovanou rozkoší na ten znetvořený stín, který musí nést břímě, jež by měl vlastně nést on sám.

Po několika letech už nemohl zůstat dlouho mimo Anglii a vzdal se jak vily, kterou měl společně s lordem Henrym v Trouvillu, tak i bílého, zdmi obehnaného domku v Alžíru, kde dříve nejednou strávili zimu. Nesnesl už odloučení od obrazu, který byl tak podstatnou částí jeho bytosti, a také se bál, že by za jeho nepřítomnosti mohl někdo vniknout do toho pokojíku, ač dal na jeho dveře připevnit důkladné závory.

Dobře věděl, že by se tím nic neprozradilo. Pravda, portrét si i přes všechnu odpornost a ošklivost v obličejí stále zachovával nápadnou podobnost s ním; ale co by z toho mohli lidé vysoudit? Vysmál by se se každému, kdo by si troufal dělat nějaké narážky. On to nemaloval. Co jemu je po tom, jak hříšně a hanebně ten obraz vypadá? I kdyby lidem všechno řekl, uvěřili by mu?

Přesto se však bál. Někdy, když dlel ve svém nádherném domě v

Nottinghamshiru a hostil módní mladíky ze svých společenských kruhů, s nimiž se hlavně přátelil, a ohromoval celé hrabství rozmařilým přepychem a velkolepou honosností svého životního stylu, zčistajasna opouštěl své hosty a spěchal zpátky do Londýna, aby se přesvědčil, že dveře zůstaly neporušeny a obraz je stále na svém místě. Což kdyby ho někdo ukradl? Při pouhém pomyslení na to mu vždycky přeběhl po těle mráz. Pak by lidé určitě prohlédli jeho tajemství. Ba možná, že už mají nějaké podezření.

Vždyť i když mnoho lidí okouzloval, nemálo bylo těch, kdož mu projevovali nedůvěru. Jen tak tak ho v tajném hlasování přijali do jednoho klubu ve West Endu, v němž měl pro svůj původ a společenské postavení plné právo na členství, a jednou prý, když ho jistý jeho přítel přivedl do kuřáckého pokoje v klubu Churchillově, vévoda z Berwicku a ještě jeden šlechtic velmi nápadně povstali a odešli. Od té doby, co dosáhl pětadvaceti let, běžně se o něm vyprávěly podivné historky. Povídalo se, že bývá viděn v zapadlých doupatech v odlehlých končinách Whitechapelu pň výtržnostech s cizími námořníky a že se stýká se zloději a penězokazi a vyzná se v tajemstvích jejich řemesla. O jeho prazvláštních pobytech mimo dům se už všeobecně vědělo, a kdykoli se pak znovu ukázal ve společnosti, lidé si něco šeptali v ústraní nebo ho mýjeli s úšklebkem nebo si ho prohlíželi chladnými zvědavými pohledy, jako by si umínili odhalit jeho tajemství.

Takových urážek a zamýšlených přezírání však samozřejmě nedbal a podle mínění většiny lidí jeho upřímné vlídné chování, jeho milý chlapecký úsměv a neskonalý půvab té podivuhodné mladosti, která, jak se zdálo, ho už nikdy neopustí, byly samy o sobě dostatečnou odpovědí na pomluvy – jinak tomu totiž neříkali -, jež o něm kolovaly. Nicméně nezůstalo bez povšimnutí, že někteří z těch, kdož se s ním znali velmi důvěrně, se mu po čase zřejmě vyhýbali. Lidé zpozorovali, že ženy, jež ho kdysi bouřlivě zbožňovaly, statečně kvůli němu čelily všem výtkám společnosti a postavily se i proti konvencím, blednou teď studem nebo hrůzou, když Dorian Gray vstoupí do místnosti.

V očích mnohých lidí však tyto šeptané klevety jen zvyšovaly jeho zvláštní a nebezpečný půvab. Do jisté míry se za něho zaručovalo jeho ohromné jmění. Společnost, alespoň společnost civilizovaná, nikdy není ochotna uvěřit ničemu, co neslouží ke cti těm, kdož jsou bohatí a ještě k tomu okouzlující. Pudově cítí, že společenské chování je důležitější než morálka, a podle jejího mínění má i nejvyšší úctyhodnost mnohem menší cenu než dobrý kuchař v domě. Je konec konců velmi slabá útěcha, když

se dovíme, že člověku, který nám podal špatnou večeři nebo mizerné víno, nelze pranic vytknout v soukromém životě. Ani základními ctnostmi nelze odčinit napůl studené entré, jak jednou v debatě o té věci poznamenal lord Henry; a tento jeho názor má asi hodně do sebe. Vždyť kánony dobré společnosti jsou, nebo by měly být, stejné jako kánony v umění. Pro společnost je naprostou nezbytností forma. A v té by měla být důstojnost ceremonie stejně jako její neskutečnost a měla by se v ní snoubit neupřímnost romantické hry s vtípem a krásou, pro něž jsou nám takové hry milé. Cožpak je neupřímnost něco tak hrozného? Já si to nemyslím. Je to jen prostředek, jak můžeme zmnožit svou osobnost.

Takový aspoň názor zastával Dorian Gray. Divil se mělké psychologii těch, kteří mají za to, že lidské já je něco jednoduchého, stálého, spolehlivého a jednolitého. On se díval na člověka jako na bytost s myriádami životů a myriádami pocitů, jako na složité, mnohotvárné stvoření, jež v sobě chová podivná dědictví myšlenek a vášní a jež má i samu tělesnou schránku zamořenou obludnými chorobami zesnulých. S oblibou se toulával ponurou, chladnou obrazárnou ve svém venkovském sídle a hledíval na rozmanité portréty těch, jejichž krev proudí v jeho žilách. Hle, Philip Herbert, kterého Francis Osborne popisuje ve svých „Pamětech na vládu královny Alžběty a krále Jakuba“ jako člověka, jenž byl „hýčkán u dvora pro svou sličnou tvář, kteráž mu byla jen krátce společnicí“. Není snad to, co Dorian někdy žije, život mladého Herberta? Nepřecházel snad nějaký zvláštní zárodek nákazy z těla do těla, až se dostal i do těla jeho? Nebylo to snad nějaké nejasné vědomí těch zničených půvabů, co ho v ateliéru Basila Hallwarda přimělo vyslovit tak znenadáni a téměř bezdůvodně to šílené přání, jež mu tolik změnilo život? A tady, v rudé, zlatem vyšívané kazajce, v pláštěnce se skvosty a v okruží a manžetách se zlatými obrubami stojí sir Anthony Sherard a u nohou se mu vrší jeho stříbročerné brnění. Co podědil po tomto muži? Pamatoval snad na něho milenec Giovanni z Neapole nějakým odkazem hříšnosti a hanby? Jsou snad jeho činy jen sny, které si netroufal uskutečnit ten mrtvý muž? Zde se usmívá z vybledlého plátna lady Elizabeth Devereuxová v tylovém čepci, náprsnice s perlami a růžových, prostřihovaných rukávech. V pravé ruce má jakýsi květ a levicí si přidržuje smaltovaný náhrdelník z bílých a bledě červených růží. Na stole vedle ní leží mandolína a jablko. Na malých špičatých střevících má široké zelené kokardy. Dorian zná její život a ty neslýchané historky o jejích milencích. Má v sobě něco z její letory? Ty oválné oči s těžkými víčky jako by ho zvědavě pozorovaly. A

což George Willoughby s napudrovanými vlasy a fantastickými muškami? Vypadá tak zle! Tvář má zamračenou a snědou a jeho smyslné rty jako by se posměšně křivily. Jemné krajkové kanýry mu spadají přes hubené žluté ruce, tak přetížené prsteny. Býval švihákem osmnáctého století a zamlada se přátelil s lordem Ferrarsem. A což druhý lord Beckenham, společník prince regenta v jeho nejbouřlivějších dnech a jeden ze svědků na tajné svatbě s paní Fitzherbertovou? Jak je hrdý a sličný s těmi kaštanovými kučerami a v tom vyzývavém postoji! Jaké ten Dorianovi odkázal vášně? Všichni ho považovali za ničemu. Pořádal orgie v Carltonu. Ale na hrudi se mu třpytí podvazkový řád. Vedle něho visí portrét jeho choti, bledé, černě oděné ženy s tenkými rty. I její krev v Dorianovi koluje. Jak se to všechno zdá podivné! A jeho matka s tváří lady Hamiltonové a vlhkými, vínem potřísněnými ústy – co po té má, to ví dobře. Po té má krásu a zalíbení v kráse jiných lidí. Směje se na něho ve volně splývajícím hávu bakchantky. Ve vlasech má révové listy. Z číše, kterou drží, vytéká purpur. Pleť na malbě už povadla, ale oči jsou stále podivuhodné, hloubkou i zářivostí barvy. Sledují ho, jak se zdá, ať jde kamkoli.

Ale stejně jako v rodě, máme předky i v literatuře a z těch jsou nám možná mnozí bližší typem i povahou, a určitě vlivem, který si dokonaleji uvědomujeme. Bývaly chvíle, kdy se Dorianu Grayovi zdálo, že celá historie je pouhým záznamem o jeho vlastním životě, nikoli snad o tom, jakými skutky a za jakých okolností jej prožil, ale o životě, jaký mu vytvořila jeho obrazotvornost, o životě, jaký žil v myšlenkách a ve vášních. Měl pocit, že je zná všechny, ty neobyčejně hrůzné postavy, jež přešly jevištěm života a přioděly hřích nádherou a zlo rafinovaností. Zdálo se mu, že jejich životy se jakousi záhadou vtělily do života jeho.

Hrdina toho podivuhodného románu, který tolik ovlivnil jeho život, rovněž mívá tyto podivné představy. V sedmé kapitole líčí, jak ověnčen vavřínem, aby do něho neuhodil blesk, seděl jako Tiberius v zahradě na Capri a četl necudné knížky Elefantidiny, zatímco si kolem něho vykračovali skřeti a pávi a flétnista se vysmíval člověku, který mával kadidelnicí; jak jako Caligula popíjel ve stájích s podkoními v zelených košilích a jedl ze slonovinového žlabu s koněm, který měl skvosty posázenou čelenku; jak jako Domitian bloudil chodbou lemovanou mramorovými zrcadly a rozhlížel se divokýma očima, kde se zableskne dýka, jež má ukončit jeho dny, ochořelý nudou, pociťuje to strašné taedium vitae, které se dostavuje u lidí, jimž život pranic neodepřel; jak se skrže čirý smaragd díval na rudé jatky v cirku a jak se pak v nosítkách

z purpuru a perel, tažených stříbrem okovanými muly, vezl Ulicí granátovníků k Zlatému domu a slyšel, jak lidé, když je míjel, volají Nero Caesar; jak si jako Héliogabalus nalíčil obličej a hleděl si přeslice ve společnosti žen a jak z Kartága přivezl lunu a mysticky ji provdal za slunce.

Znovu a znovu pročitával Dorian tuto fantastickou kapitolu a dvě další hned za ní, ve kterých jako na neobyčejných gobelínech nebo dovedně vypracovaných emailovaných miniaturách byli majestátně a krásně zobrazeni ti, z nichž neřest a rodová krev a omrzelost udělaly netvory či šílence; Filippo, vévoda milánský, který zavraždil svou choť a potřel jí rty šarlatovým jedem, aby její milenec vysál smrt z toho mrtvého těla, až se s ním bude mazlit; Benátčan Pietro Barbi, známý jako Pavel II., který z ješitnosti toužil po přídomku Formosus a který si koupil svou tiáru, oceněnou na sto tisíc zlatých, za cenu strašného hříchu; Gian Maria Visconti, který užíval psů k štvanicím na živé lidi a jehož mrtvolu pokryla růžemi nevěstka, která ho milovala; Borgia na svém bělouši a v plášti poskvrněném krví Perottovou, s bratrovraždou klusající mu po boku; Pietro Riario, mladý kardinál, arcibiskup florentský, syn a milec Sixta IV., jehož kráse se vyrovnala leda jeho prostopášnost a jenž přijal Leonoru Aragonskou ve stanu z bílého a karmazínového hedvábí, plného nymf a kentaurů, a pozlatil jakéhosi hochu, aby při hostině posluhoval jako Ganymédes nebo Hylas; Ezzelino, který se zotavil ze své melancholie jen podívanou na smrt a který vášnivě miloval rudou krev, jako jiní lidé milují rudé víno, syn satanův, jak se proslýchalo, který ošidil vlastního otce, když s ním hrál v kostky o svou duši; Giambattista Cibo, který jako na výsměch přijal přídomek Nevinný a jemuž židovský ranhojič vлил do ochablých žil krev tří chlapců; Sigismondo Malatesta, milenec Isottin a pán z Rimini, jehož obraz byl v Římě spálen jako obraz nepřítele Boha i člověka, ten, jenž ubrouskem zardousil Polyxenu a ve smaragdovém poháru podal jed Ginevě d'Este a k počtě ohavné náruživosti vystavěl pohanský chrám pro křesťanskou bohoslužbu; Karel VI., který tak zběsile zbožňoval ženu svého bratra, že ho jakýsi malomocný varoval před blížící se pomateností, a kterého, když se mu rozum vskutku roznemohl a popletl, mohly uklidnit pouze saracénské karty, pomalované symboly lásky a smrti a šílenství; a Grifonetto Baglioni ve vyšňořeném kabátci a čapce s klenoty a s kadeřemi jako akantové listy, jenž zavraždil Astorra a jeho nevěstu a Simonetta a jeho páže, a který byl tak spanilý, že když umíral na žluté piazze v Perugii, neubránili se pláči ani ti, kdož ho nenáviděli, a Atalanta, jež ho dříve proklela, mu nyní žehnala.

Ti všichni měli v sobě jakousi hroznou čaromoc. Dorian je vídal za noci a i ve dne zneklidňovali jeho obrazotvornost. Renesance znala neobvyklé způsoby travičství – otravu přilbicí a rozžatou pochodní, vyšívanou rukavicí a vějířem se skvosty, pozlacenou ambrovou kuličkou a jantarovým řetězem. Dorianu Grayovi podala jed kniha. Chvillemi se díval na zlo jen jako na prostředek, jímž může uskutečnit své pojetí krásna.

KAPITOLA 12.

Bylo to devátého listopadu, v předvečer jeho osmatřicátých narozenin, jak si potom často vzpomínal.

Asi v jedenáct hodin kráčel domů od lorda Henryho, kde byl na večerí, a halil se do důkladných kožešin, protože noc byla studená a mlhavá. Na rohu Grosvenor Square a South Audley Street minul ho v mlze muž, který kráčel velmi rychle a límec šedého ulstru měl zdvižený. V ruce nesl cestovní kufřík. Dorian ho poznal. Byl to Basil Hallward. Proběhl jím podivný pocit strachu, který si nedovedl vysvětlit. Nedal na sobě znát, že Basila poznal, a šel kvapně dál směrem k svému domu.

Ale Hallward ho spatřil. Dorian slyšel, jak se nejdřív na chodníku zastavuje a jak potom spěchá za ním. Za několik okamžiků cítil na paži jeho ruku.

„Doriane! To mám ale ohromné štěstí! Čekal jsem na vás ve vaší knihovně už od devíti hodin. Nakonec se mi zželelo vašeho unaveného sluhu, a když mě doprovodil ke dveřím, řekl jsem mu, aby šel spát. Mám namířeno půlnočním vlakem do Paříže a naléhavě jsem s vámi chtěl mluvit, než odjedu. Když jste mě teď minul, zdálo se mi, že jste to vy, či spíš váš kožich. Ale nevěděl jsem to docela jistě. Vy jste mě nepoznal!“

„V téhle mlze, drahý Basile? Vždyť nepoznávám ani Grosvenor Square. Myslím, že můj dům je někde tady, ale nejsem si tím vůbec jist. Je mi líto, že jedete pryč, protože jsem vás už neviděl celou věčnost. Ale snad se brzy vrátíte.“

„Ne. Budu šest měsíců mimo Anglii. Hodlám si najmout v Paříži ateliér a tam se zavřu, dokud nenamaluji jeden veliký obraz, který mám v hlavě. Ale o sobě jsem mluvit nechtěl. Jsme zrovna u vašich dveří. Dovolte, abych šel ještě na chvilíčku k vám. Mám něco na srdci, co vám musím říct.“

„Uděláte mi radost. Ale nezmeškáte vlak?“ řekl Dorian Gray unaveně, když vystoupil po schůdcích a otvíral klíčem dveře.

Světlo lampy prozářilo mlhu a Hallward se podíval na hodinky. „Mám spoustu času,“ odvětil. „Vlak jede až ve dvanáct patnáct a teď je teprve jedenáct. Když jsem vás potkal, to jsem šel stejně do klubu, abych se tam

po vás podíval. Zavazadla mě totiž nijak nezdrží, těžké věci jsem už poslal napřed. Všecko, co s sebou povezu, je v téhle brašně a na nádraží Victoria se lehce dostanu za dvacet minut.“

Dorian se na něho podíval a usmál se. „Takhle prosím cestuje módní malíř! S příručním kufříkem a v ulstru! Pojdte dovnitř, nebo nám ta mlha nalezde do domu. A prosím vás, nemluvte o ničem vážném. Dneska nic není vážné. Aspoň by nemělo být!“

Hallward potřásl hlavou, když vstoupil, a šel za Dorianem do knihovny. V ohromném otevřeném krbu jasně plápolalo dříví. Lampy byly rozsvíceny a na vykládaném stolečku stál otevřený stříbrný likérový příborníček z Holandska s několika sifony sodové vody a s velkými broušenými sklenkami.

„Jak vidíte, cítil jsem se tu zásluhou vašeho sluhu jako doma, Doriane. Dal mi všechno, co jsem si přál, včetně vašich nejlepších cigaret se zlatým náústkem. Je to náramně pohostinný tvor. Líbí se mi mnohem víc než ten Francouz, kterého jste míval. Mimochodem, co se s tím Francouzem stalo?“

Dorian pokrčil rameny. „Myslím, že si vzal komornou lady Radleyové a že jí zařídil v Paříži anglické krejčovství. Anglomanie je tam prý tuze v módě. To je hloupost od těch Francouzů, vidíte? Ale – poslyšte – to vůbec nebyl špatný sluha. Nikdy se mi nelíbil, ale stěžovat jsem si na něho nemohl ani trochu. Člověk si někdy namlouvá úplně nesmysly. Byl mi opravdu velice oddán, a když odcházel, vypadal, jako by šel nerad. Dáte si ještě brandy se sodovkou? Nebo byste radši rýnské a selterskou? Já si dávám vždycky rýnské a selterskou. Určitě je ještě nějaké vedle v pokoji.“

„Děkuji, už nebudu pít nic,“ řekl malíř; odložil čepici a plášť a hodil je přes brašnu, kterou postavil do kouta. „A teď si s vámi chci vážně promluvit, drahý příteli. Nemračte se tak. Tím mi to jen ztěžujete.“

„Čeho se to týká?“ zvolal Dorian nedůtklivě a natáhl se na pohovku.

„Doufám, že ne mne. Sebe už mám dneska až dost. Chtěl bych být někým jiným.“

„Týká se to vás,“ odvětil Hallward svým vážným hlubokým hlasem, „a musím vám to říct. Zdržím vás sotva půl hodiny!“

Dorian si povzdychl a zapálil si cigaretu. „Půl hodiny!“ zabručel.

„Nežádám snad příliš mnoho, Doriane, a chci s vámi mluvit ve vašem vlastním zájmu. Myslím, že bude jen správné, když se dovíte, že se o vás po Londýně povídají strašlivé věci.“

„O těch si nepřeji nic vědět. Mám rád pomluvy o jiných lidech, ale pomluvy o mně, ty mě nezajímají. Ty nemají půvab novinek.“

„Musí vás zajímat, Doriane. Každý gentleman má zájem na dobrém jménu. Přece nechcete, aby o vás lidé mluvili jako o člověku nízkém a zvrhlém. Máte ovšem postavení a bohatství a takové věci. Ale postavení a bohatství nejsou všechno. Rozumějte, já těm pověstem vůbec nevěřím. Nemohu jim totiž věřit, když vás vidím. Hřích se podepíše člověku do tváře. Nelze ho zatajit. Někdy se mluvívá o tajných neřestech. Nic takového neexistuje. Má-li nešťastný člověk nějakou neřest, projeví se to v tazích jeho úst, v jeho těžkých víčkách, dokonce i v utváření jeho rukou. Loni ke mně přišel jeden člověk – nebudu ho jmenovat, ale vy ho znáte -, abych mu namaloval portrét. Nikdy předtím jsem ho neviděl a nic jsem o něm neslyšel, zato od té doby toho o něm slyším hodně. Nabídl mi přemrštěnou částku. Odmítl jsem. Ve tvaru jeho rukou bylo cosi, co mi bylo odporné. Teď už vím, že jsem měl naprosto pravdu v tom, co jsem si o něm představoval. Žije strašlivým životem. Ale o vás, Doriane, když máte tak čistou, jasnou, nevinnou tvář a tak nádherné nezkalené mládí, o vás nemohu ničemu uvěřit. Vidám vás ovšem velmi zřídka a vy už teď nikdy nezajdete ke mně do ateliéru, a tak když máme k sobě daleko a slyším všechny ty ohavnosti, které si o vás lidé šeptají, nevím, co říct. Jak to, Doriane, že takový muž, jako je vévoda z Berwicku, odejde z klubovní místnosti, když tam vstoupíte vy? Jak to, že tolik londýnských gentlemanů ani nev kročí do vašeho domu, ani vás nepozve k sobě? Býval jste přítelem lorda Staveleyho. Setkal jsem se s ním minulý týden u večeře. V rozhovoru jsme zavadili o vaše jméno, v souvislosti s těmi miniaturami, které jste půjčil na výstavu v Dudley. Staveley ohrnul rty a řekl, že máte možná výborný umělecký vkus, ale že jste člověk, jakého by se žádná dívka se slušnými názory neměla dovolit poznat a s jakým by žádná cudná žena neměla sedět v jedné místnosti. Připomněl jsem mu, že jsem váš přítel, a ptal jsem se ho, jak to myslel. Řekl mi to. Řekl mi to zpříma přede všemi. Bylo to hrozné. Proč vaše přátelství působí na mladé lidi tak neblaze? Třeba ten nešťastný chlapec z královské gardy, který spáchal sebevraždu? Vy jste byl jeho veliký přítel. Nebo sir Henry Ashton, který musel odjet z Anglie s pošpiněným jménem. Vy a on jste byli pořád spolu. Co Adrian Singleton a jeho strašlivý konec? Co jediný syn lorda Kenta a jeho kariéra? Potkal jsem včera na St. James' Street jeho otce. Je zřejmě zlomen hanbou a zármutkem. Co mladý vévoda z Perthu? Jaký život to teď vede? Který gentleman by se s ním stýkal?

„Přestaňte, Basile! Mluvíte o něčem, o čem pranic nevíte,“ řekl Dorian Gray, kousaje se do rtů; v jeho hlase znělo nekonečné opovržení. „Ptáte se mne, proč Berwick odejde z místnosti, když tam vstoupím já. To proto, že já vím všechno o něm, a ne proto, že on ví něco o mně. Jak může mít čistý štít s tou krví, kterou má v žilách? Ptáte se mne na Henryho Ashtona a mladého Perthu. Já jsem snad učil toho prvního neřestem a toho druhého prostopášnictví? Když si Kentův hloupý synáček najde manželku na ulici, co mně je po tom? Když Adrian Singleton napíše na směnku jméno svého přítele, jsem já snad jeho opatrovník? Víím, jak v Anglii lidé žvaní. Střední vrstvy provětrávají své morální předsudky nad svými přecpanými tabulemi a jen proto si šuškají o tom, čemu říkají zhýralost těch, co jsou nad nimi, aby mohli předstírat, že chodí do vysoké společnosti a že s lidmi, které pomlouvají, jsou důvěrně zadobře. Stačí, aby měl člověk vynikající postavení a ducha, a už ho kdekterý sprostý jazyk omílá. A jaký sami vedou život, ti, kteří se tváří tak mravně? Zapomínáte, že žijeme v rodné zemi pokrytectví.“

„Doriane,“ zvolal Hallward, „o to neběží. S Anglií je to notně zlé, to víím, a anglická společnost je celá špatná. Právě proto chci, abyste vy byl ryzí. A vy nejste ryzí. Právem posuzujeme člověka podle toho, jak působí na své přátele. Ti vaši jako by ztratili všecken smysl pro čest, dobrotu, čistotu. Vy jste jim vnukl šílenou touhu po rozkoších. Teď jsou na dně. A zavedl jste je tam vy. Ano, vy jste je tam zavedl, a přesto se dokážete usmívat, jak se usmíváte teď, A je tu něco ještě horšího. Víím, že vy a Harry jste nerozluční přátelé. Jistě už pro to, když pro nic jiného, jste neměl hodit jméno jeho sestry na pospas lidským řečem.“

„Dejte si pozor, Basile! Zacházíte příliš daleko!“

„Musím to říct a vy to musíte vyslechnout. Vy to vyslechnete! Když jste se s lady Gwendólenou seznámil, ani stín pomluvy o ni ještě nezavádil. A najde se teď v Londýně jediná slušná žena, která by si s ní vyjela do Hyde Parku? Vždyť s ní nesmějí bydlet ani její děti! A ještě jiné věci se povídají – povídá se, že vás lidé vídají, jak se za svítání kradete z hrozných domů a jak se v přestrojení plížíte do nejodpornějších londýnských doupat. Je to pravda? Může to být pravda? Když jsem to slyšel poprvé, tak jsem se smál. Ale teď už mě z toho jímá hrůza. A co váš dům na venkově a ten život, který se tam vede? Doriane, vy nevíte, co se o vás povídá. Nebudu vám říkat, že vám nehodlám dělat kázání. Pamatuji se, jak Harry jednou prohlásil, že každý, z koho se právě stává samozvaný páter, vždycky tímhle začíná a pak to slovo hned zruší. Já vám hodlám dělat kázání. Chci, abyste

měl čisté jméno a neposkvrněný štít. Chci, abyste se zbavil těch hrozných lidí, s kterými se stýkáte. Někřte takhle rameny. Nebudte tak lhodstojný. Máte na své okolí podivuhodný vliv. Využívejte ho k dobru, nikoli ke zlu. Říká se, že každého, s kým se důvěrně seznámíte, zkažíte a že docela stačí, abyste vešel někam do domu, a hned tam za vámi vnikne nějaká hanba. Nevím, je-li tomu tak či ne. Jak bych to mohl vědět? Ale říká se to o vás. Slýchám věci, o nichž, jak se zdá, nelze pochybovat. Lord Gloucester patřil v Oxfordu k mým nejlepším přátelům. Ukázal mi dopis, který mu napsala jeho žena, když umírala o samotě ve své vile v Mentonu. V nejstrašnější zpovědi, jakou jsem kdy četl, hrálo roli vaše jméno. Řekl jsem lordu Gloucesterovi, že je to nemožné, že vás dokonale znám a že byste nebyl ničeho takového schopen. Ale znám vás? Rád bych věděl, jestli vás znám. Než bych na to mohl odpovědět, to bych musel napřed vidět vaši duši.“

„Vidět mou duši!“ zašeptal Dorian Gray; vyskočil z pohovky a téměř zbělel hrůzou.

„Ano,“ odpověděl vážně Hallward a v hlase mu zněl hluboký tón zármutku, „vidět vaši duši. Ale to může jen Bůh.“

Mladšímu muži se vydral ze rtů trpký výsměšný smích. „I vy ji dneska uvidíte!“ zvolal a zvedl ze stolu lampu. „Pojďte! Je dílem vašich rukou, tak proč byste se na ni nemohl podívat? A pak o tom všem můžete vykládat, když si budete přát. Ale nikdo vám neuvěří. A i kdyby vám věřili, tím víc bych se jim pro to líbil. Znáím dnešní dobu líp než vy, přesto, že o ní pořád tak do omrzení žvaníte. Pojďte, povídám. Už dost jste se o mravní zkáze naslýchchal. Teď se jí podíváte rovnou do tváře.“

V každém slovu, jež vyřkl, zněla šílená pýcha. Dupal na podlahu a zase už se choval jako neukázněný chlapec. Pociťoval strašnou radost při pomýšlení, že s ním má někdo jiný sdílet jeho tajemství a že muž, který namaloval portrét, v němž je prapůvod celé jeho hanby, má v sobě po celý zbytek života nést jako těžké břímě odpornou vzpomínku na to, co udělal.

„Ano,“ pokračoval, přistupuje k Hallwardovi a hledě mu upřeně do přísných očí, „ukážu vám svou duši. Uvidíte to, co podle vašich představ může vidět jen Bůh.“

Hallward ucouvl. „Rouháte se, Doriane!“ zvolal. „Takové věci nesmíte říkat. Jsou hrozné a nemají smysl.“

„Myslíte?“ Dorian se opět zasmál.

„Vím to. Pokud jde o to, co jsem vám dnes říkal, při tom jsem myslel jen na vaše dobro. Víte, že jsem odjakživa váš oddaný přítel.“

„Nedotýkejte se mne! Dopovězte, co máte na srdci.“

Malířovou tváří se mihl křečovitý záchvěv bolesti. Na okamžik se odmlčel a zaplavil ho prudký pocit lítosti. Jaké má konec konců právo, aby se Dorianu Grayovi vměšoval do života? Udělal-li Dorian jen desetinku toho, co se o něm proslýchá, jak mnoho za to jistě vytrpěl! Hallward se napřímil, přešel ke krbu a stanul u něho, hledě na hořící polena, na popel z nich, podobný jinovatce, a na jejich dřevě tepající plamenem.

„Čekám, Basile,“ řekl mladý muž tvrdým, jasným hlasem.

Hallward se otočil. „Tohle mám na srdci!“ zvolal. „Musíte mi nějak zodpovědět ta hrozná obvinění, která proti vám lidé vznesli. Když mi řeknete, že jsou od začátku do konce naprosto nepravdivá, uvěřím vám. Popřete je, Doriane, popřete je! Copak nevidíte, co prožívám? Bože můj! Neříkejte mi, že jste člověk špatný a zkažený a nestoudný.“

Dorian Gray se usmál. Rty se mu pohrdavě zvlínily. „Pojďte nahoru, Basile,“ řekl mírně. „Vedu si deník o svém životě, den po dni, a ten zůstává pořád v místnosti, v které je psán. Ukážu vám ho, když půjdete se mnou.“

„Půjdu s vámi, Doriane, když si to přejete. Vidím, že jsem viz stejně zmeškal vlak. To nevádí. Mohu jet zítra. Ale nechtějte po mně, abych teď v noci něco četl. Nechci nic jiného než přímou odpověď na svou otázku.“

„Tu dostanete nahoře. Tady vám ji dát nemohu. A nebudete muset číst dlouho.“

KAPITOLA 13.

Vyšel z pokoje, začal vystupovat po schodech a Basil Hallward šel těsně za ním. Kráčeli po špičkách, jak to v noci lidé instinktivně dělají. Lampa vrhala fantastické stíny na zeď a schodiště. Některá okna se rozdrncela ve zvedajícím se větru. Když došli na hořejší chodbu, postavil Dorian lampu na podlahu, vyňal klíč a otočil jím v zámku. „Tak vy chcete znát pravdu. Na tom trváte, Basile?“ ptal se tiše.

„Ano.“

„To mě těší,“ odpověděl Dorian s úsměvem. Pak dodal poněkud chraptivě: „Jste jediný člověk na světě, který má právo vědět o mně všechno. Vy máte s mým životem víc společného, než si myslíte.“ Zvedl lampu, otevřel dveře a vstoupil do místnosti. Ovanul je proud studeného vzduchu a světlo se na okamžik rozhořelo temně oranžovým plamenem. Dorian se zachvěl. „Zavřete za sebou,“ zašeptal, když postavil lampu na stůl.

Hallward se rozhlédl s nechápavým výrazem. Místnost budila dojem, jako by v ní už dlouhá léta nikdo nebydlil. Vybledlý vlámský gobelín, obraz zakrytý závěsem, stará italská cassone a skoro prázdná skříňka na knihy – víc toho tu zřejmě nebylo, jen ještě jedna židle a stůl. Když Dorian Gray rozsvěcoval zpola ohořelou svíčku, jež stála na římse krbu, všiml si Hallward, že na všem je prach a z koberce že jsou cáry. Za dřevěné obložení se o překot hnala myš. Vlhce tu páchla plíseň.

„Tak vy si myslíte, Basile, že duši vidí jen Bůh? Stáhněte tenhle závěs a uvidíte moji duši.“

Hlas, kterým to Dorian pronesl, byl chladný a krutý.

„Vy jste zešílel, Doriane, nebo hrajete nějakou komedii,“ zahučel Hallward a zamračil se.

„Nechcete? Tak to musím udělat sám,“ řekl mladý muž; strhl závěs z tyče, na níž byl upevněn, a hodil ho na podlahu.

Malíři se vydral ze rtů výkřik zděšení, když v matném světle spatřil ohydnou tvář šklebící se na něj z plátna. V jejím výrazu bylo cosi, co ho naplnilo ošklivostí a odporem. Pane na nebi! Vždyť se dívá na tvář Doriana

Graye! Ta hrůza, ať už jakákoli, nezničila dosud úplně jeho úžasnou krásu. V prořídilých vlasech je stále ještě trochu zlata a na smyslných ústech trochu šarlatu. Vodnaté oči si uchovaly něco ze své líbezné modři, jemně utvářené chřípí a vymodelovaný krk neztratily dosud zcela své ušlechtilé křivky. Ano, je to Dorian Gray. Ale kdo to namaloval? Měl dojem, že poznává tahy vlastního štětce, a ten rám přece navrhl on. Myšlenka, která v něm vyvstala, byla nesmyslná, ale přesto pocítil strach. Uchopil rozžatou svíci a posvítil si na obraz. V levém rohu je jeho jméno, napsané dlouhými světle rumělkovými písmeny.

To je nějaká ohavná parodie, nějaká ničemná, sprostá karikatura. Nic takového nikdy nenamaloval. A přece je ten obraz od něho. Poznával to a měl pocit, jako by se mu krev v okamžení proměnila z ohně v nehybný led. Jeho obraz! Co to znamená? Proč se změnil? Otočil se a pohlédl na Dorianu Graye očima nemocného člověka. Ústy mu to šhubalo a vyprahlý jazyk jako by nebyl schopen vydat hlásku. Otřel si rukou čelo. Zvlhlo mu lepkavým potem.

Mladý muž se opíral o křivou římsu a pozoroval ho s tím zvláštním výrazem, jaký vidáme ve tvářích lidí zaujatých divadelní hrou, když má právě výstup nějaký veliký umělec. V tom výrazu nebyl ani skutečný žal, ani skutečná radost. Bylo v něm pouze vášnivé zaujetí diváka, jen v očích se snad zableskla vítězosláva. Vytáhl si z klopky květinu a čichal k ní, nebo to aspoň předstíral.

„Co tohle znamená?“ zvolal konečně Hallward. Vlastní hlas zněl jeho uším pronikavě a cize.

„Před lety, když jsem byl ještě chlapec,“ pravil Dorian Gray a drtil květ v ruce, „jste se se mnou seznámil, lichotil jste mi a naučil jste mě být domýšlivým na to, jak jsem hezký. Jednoho dne jste mě představil svému příteli, který mi vysvětlil zázrak mládí, a pak jste domaloval můj portrét a ten mi zjevil zázrak krásy. V šíleném okamžiku – dodnes vlastně nevím, jestli toho lituju nebo ne – jsem vyslovil přání, vy byste možná řekli, že to byla modlitba...“

„Na to se pamatuji. Na to se moc dobře pamatuji! Ne, to není možné. V té místnosti je vlhko. Na plátně se usadila plíseň. V barvách, kterými jsem to maloval, byla nějaká ničemná nerostná žíravina. Říkám vám, že tohle není možné.“

„Co není možné?“ zamumlal mladý muž; šel k oknu a přitiskl čelo na studené, mlhou zkalené sklo.

„Vždyť jste mi řekl, že jste ten portrét zničil.“

„Mýlil jsem se. Ten portrét zničil mne.“

„Nevěřím, že je to můj obraz.“

„Nepoznáváte v něm svůj ideál?“ řekl trpce Dorian.

„Můj ideál, jak tomu říkáte...“

„Jak vy sám jste tomu říkal.“

„V tom nebylo nic špatného, nic hanebného. Vy jste pro mě znamenal takový ideál, s jakým se už nikdy nesetkám. Tohle je tvář nějakého satyra.“

„To je tvář mé duše.“

„Kriste pane! Co jsem to jenom zbožňoval? Vždyť to má oči ďáblovy!“

„Každý z nás má v sobě nebe i peklo, Basile,“ zvolal Dorian s divokým gestem zoufalství.

Hallward se znovu obrátil k portrétu a zíral na něj.

„Bože můj! Je-li to pravda,“ křičel, „jestli jste ze sebe udělal tohle, pak... pak musíte být dokonce ještě horší, než jak si představují ti, kteří mluví proti vám.“ Znovu si posvítíl na plátno a zkoumal je. Povrch, zdá se, je zcela neporušen, takový, jak ho zanechal. To zřejmě zevnitřku vystalo to odporné a hrůzné. To je dílo jakéhosi vnitřního životního pochodu, že tu podobu pomalu rozežírání malomocenství hříchu. Tak děsivé není ani zahánění mrtvol ve vlhkém hrobě.

Hallwardovi se roztrásla ruka, takže svíce vypadla ze svícnu na podlahu a prskala tam. Šlápl na ni a zhasil ji. Pak sklesl na vratkou židli, jež stála u stolu, a skryl tvář do dlaní.

„Dobrý Bože, Doriane, jaká je tohle lekce! Jaká je to strašná lekce!“ Odpověď se neozvala, ale Hallward slyšel, jak mladý muž u okna vzlyká. „Modlete se, Doriane, modlete se,“ šeptal. „Co nás to učili říkat, když jsme byli děti? ‚Neuved' nás v pokušení. Odpusť nám naše viny. Zbav nás od zlého.‘ Říkejme to spolu! Modlitba vaší pýchy byla vyslyšena. Stejně bude vyslyšena i modlitba vašeho pokání. Přespříliš jsem se vám klaněl. Jsem za to potrestán. Vy jste se přespříliš klaněl sám sobě. Oba jsme potrestáni.“

Dorian Gray se zvolna otočil a pohlédl na něho usazenými očima. „Je příliš pozdě, Basile,“ zakoktal.

„Nikdy není příliš pozdě, Doriane. Klekněme si a hledme si vzpomenout na nějakou modlitbu. Což není v bibli tento verš: ‚Budou-li hříchové vaši jako šarlat, jako sníh zbělejší?‘“

„Tahle slova už pro mě nemají žádný význam.“

„Tiše! To neříkejte. Už jste se v životě napáchal dost špatností! Bože můj! Copak nevidíte, jak po nás ta zlořečená věc pokukuje?“

Dorian Gray pohlédl na obraz a najednou ho zaplavila neovladatelná

nenávisť k Basilu Hallwardovi, jako kdyby mu ji vnukla ta tvář na plátně, jako kdyby mu ji našeptaly do ucha ty sešklebené rty. Vzbouřil se v něm šílený vztek šťvaného zvířete a v tu chvíli nenáviděl muže sedícího u stolu víc, než kdy v celém životě nenáviděl cokoli jiného. Zuřivě se rozhlédl. Così se zalesklo na víku malované truhlice, jež stála proti němu. Utkvěl na tom pohledem. Věděl, co to je. To je nůž, který si sem před několika dny přinesl, když si chtěl uříznout kus provazu, a který pak zapomněl odnést. Zvolna se k němu blížil, obcházeje při tom Hallwarda. Jakmile byl za jeho zády, uchopil nůž a otočil se. Hallward se na židli pohnul, jako by chtěl vstát. Dorian se k němu vrhl a zaryl mu nůž do široké cévy za uchem. Srazil mu tak hlavu na stůl a pak znovu a znovu bodal.

Ozval se zdušený sten a hrozný zvuk, jaký vydává člověk zalykající se krví. Vztažené paže sebou třikrát křečovitě škubly a ruce s groteskně ztuhlými prsty máchly do vzduchu. Dorian ho bodl ještě dvakrát, ale muž se již nepohnul. Così počalo kapat na podlahu. Dorian chvilku čekal a tiskl tu hlavu dolů. Pak odhodil nůž na stůl a naslouchal.

Neslyšel nic, jen to kap kap na potrhaný koberec. Otevřel dveře a vyšel na chodbu. V domě byl naprostý klid. Nikde nikdo. Stál tu několik vteřin, nakláněl se přes zábradlí a hleděl do černé, vzkypělé studně temnoty. Pak vytáhl klíč, vrátil se do místnosti a zamkl se v ní.

Ta postava seděla stále na židli, záda měla nahrbená a skloněnou hlavou a dlouhýma nepřírozenýma rukama se natahovala přes stůl. Nebýt rudé klikaté trhliny v krku a srážející se černavé kaluže, jež se zvolna rozrůstala na desce, dalo by se říct, že ten muž prostě usnul.

Jak rychle to bylo všechno odbyto! Dorian byl podivuhodně klidný. Šel k oknu, otevřel je a vykročil na balkón. Vítr odvál mlhu a nebe bylo jako obrovský páví ocas, posázený myriádami zlatých ok. Pohlédl dolů a spatřil strážníka na obchůzce, šlehajícího dlouhým paprskem lucerny po dveřích tichých domů. Na nároží zazářilo karmínové světélko drožky slídící po pasažérech a zase zaniklo. Nějaká žena s poletující šálou se pomalu a potácivě ploužila podél plotu. Co chvíli se zastavovala a pokukovala za sebe. Tu začala ochraptělým hlasem zpívat. Strážník zamířil k ní a così jí řekl. Se smíchem odklopýtala. Přes náměstí se přehnal drsný závan větru. Plynové lampy zamrkaly a zmodraly a bezlisté stromy zakývaly sem a tam železně černými větvemi.

Dorian se zachvěl, vrátil se do místnosti a zavřel okno.

Došel ke dveřím, otočil klíčem a otevřel. Na mrtvého muže ani nepohlédl. Cítil, že si nesmí připouštět, v jakém je postavení, jen tak

se s tím vším vyrovná. Přítel, který namaloval ten neblahý portrét, zodpovědný za všechno jeho neštěstí, prostě zmizel z jeho života. Tím je to vyřízeno.

Pak si vzpomněl na lampu. Byla to dosti zvláštní lampa, maurské umělecké dílo z matného stříbra, vykládané arabeskami z lesklé oceli a posázené nebroušenými tyrkysy. Třeba by ji mohl pohřšit sluha a začalo by vyptávání. Chvilku váhal, pak se obrátil a vzal lampu se stolu. Nemohl se ubránit pohledu na mrtvé tělo. Jak je tiché! A jak příšerně bílé se zdají ty dlouhé ruce! Vypadá to jako strašlivá vosková figurína.

Zamkl za sebou dveře a nehlučně se plížil po schodech dolů. Dřevo vrzalo a zdálo se, že sténá jakoby bolestí. Několikrát se Dorian zastavil a vyčkával. Ne: všude je ticho. To byly jen zvuky jeho kroků.

Když se dostal do knihovny, spatřil v koutě brašnu a plášť. To musí někam odklidit. Otevřel tajnou skryš v dřevěném obložení, skryš, kde ukrýval své podivné převleky, a tam Hallwardovy věci uložil. Později je může snadno spálit. Potom vytáhl hodinky. Za pět minut tři čtvrti na dvě!

Usedl a zamyslel se. Každý rok – ba každý měsíc – je v Anglii někdo pověšen za to, co on teď spáchal. Ve vzduchu visí šilenství vraždy. Nějaká rudá hvězda slétla blízko k zemi... Ale co se mu da dokázat? Basil Hallward odtud odešel v jedenáct. Doriana nikdo neviděl, když se vrátil. Většina sluhů je v Selby Royal. Komorník dávno spí... Paříž! Ano. Vždyť Basil odjel půlnočním vlakem do Paříže, jak to měl v úmyslu. Měl tak podivínsky samotářské zvyky, že uplyne řada měsíců, než vznikne nějaké podezření. Řada měsíců! To může být všechno už dávno odstraněno.

Náhle dostal nápad. Vzal si kožíšinový plášť a klobouk a vyšel do haly. Tam stanul, protože zaslechl, jak venku po chodníku jde pomalým těžkým krokem strážník, a v okně zahlédl odraz záblesku jeho svítilny. Čekal a zadržoval dech.

Za několik okamžiků odtáhl závoru, vyklouzl ven a velmi opatrně zavřel dveře. Pak začal zvonit. Asi za pět minut se objevil komorník, jen napolo oblečený a velmi rozespálý.

„Je mi líto, že jsem vás musel vzbudit, Francisi,“ řekl Dorian a vešel dovnitř, „ale zapomněl jsem si vzít klíč od domu. Kolik je hodin?“

„Za pět minut čtvrt na tři, pane,“ odvětil sluha, dívaje se s ospalým pomrkáváním na hodinky.

„Za pět minut čtvrt na tři? To je hrozně pozdě! Ráno mě musíte vzbudit v devět. Mám nějakou práci.“

„Prosím, pane.“

„Byl tu někdo večer?“

„Pan Hallward, prosím. Zdržel se tu až do jedenácti a pak odešel, aby nezmeškal vlak.“

„Ach, to je mi líto, že jsem se s ním nesešel. Vzkázal mi něco?“

„Ne, pane, jen to, že když vás nezastihne v klubu, tak vám napíše z Paříže.“

„Dobře, Francisi. Nezapomeňte mě ráno v devět vzbudit.“

„Ne, pane.“

Sluha se v trepkách odšoural chodbou.

Dorian Gray odhodil klobouk a plášť na stůl a vešel do knihovny. Čtvrt hodiny chodil sem a tam, kousal se do rtů a přemýšlel. Pak vyňal z jedné přihrádky knihovny diplomatický adresář a začal v něm listovat. Alan Campbell, May fair, Hertford Street 152. Ano, to je muž, kterého potřebuje.

KAPITOLA 14.

Ráno v devět hodin vstoupil do pokoje sluha s šálkem čokolády na podnosu a otevřel okenice. Dorian spal zcela pokojně, na pravém boku a s rukou pod tváří. Vypadal jako chlapec, který usnul únavou ze hry nebo z učení.

Sluha mu musel dvakrát poklepat na rameno, než se probudil, a když otevřel oči, mihl se mu na rtech lehký úsměv, jako kdyby byl býval pohřížen do nějakého rozkošného snu. Leč nezdálo se mu vůbec nic. Žádné představy rozkoší ani bolesti ho v noci neznepokojovaly. Ale mládí se usmívá bez jakékoliv příčiny. V tom je jeho největší půvab.

Obrátil se, opřel se o loket a začal upíjet čokoládu. Do pokoje proudilo měkké listopadové slunce. Nebe bylo jasné a vzduch byl mírně teplý. Skoro jako za májového jitra.

Události uplynulé noci se mu postupně plížily na tichých, krví potřísněných nohou do mysli a se strašlivou přesností se tam znovu seskupovaly. Otrásl se při vzpomínce na vše, co vytrpěl, a na okamžik v něm opět vzplanul týž podivný pocit nenávisti, který ho přiměl, aby zabil Basila Hallwarda, když seděl v noci na té židli; zamrazilo ho vztekem. Ten mrtvý tam dosud sedí, a teď dokonce v slunečním světle. To je příšerné! Něco tak odporného patří do tmy, ne do bílého dne.

Cítil, že kdyby se v myšlenkách obíral tím, co prožil, buď by onemocněl, nebo zešlel. Jsou hříchy, jež okouzlují spíš při vzpomínce než ve chvíli, kdy se jich dopouštíme; podivné triumfy, jež uspokojují spíš hrdost než chtíce a rozumů poskytují s věží pocit radosti, radosti silnější, než je kterákoli z těch, jež přinášejí nebo mohou přinášet smyslům. Ale tento zážitek takový není. Ten musí být vypuzen z vědomí, uspán makovým odvarem, zardoušen, aby sám člověka nezardousil.

Když odbila půlhodina, přejel si rukou čelo a pak kvapně vstal; oblékal se dokonce ještě pečlivěji než obvykle, velice pozorně si vybíral vázanku a jehlici do ní a nejednou si převlékl prsteny. Strávil rovněž dlouhou dobu u přesnídávky, ochutnávaje z rozmanitých nádob, rozmlouvaje s komorníkem o nových livrejích, jež zamýšlel dát ušít pro

služebnictvo v Selby, a probíraje se v došlé korespondenci. Nad některými dopisy se usmíval. Tři ho znudily. Jeden přečetl několikrát a pak ho s prchavým výrazem rozmrzelosti roztrhal. To je něco strašného, tahle ženská paměť! jak jednou řekl lord Henry.

Když dopil šálek černé kávy, zvolna si osušil ubrouskem rty, kývl na sluhu, aby počkal, a pak šel ke stolu, usedl a napsal dva dopisy. Jeden schoval do kapsy, druhý podal komorníkovi.

„Tohle doneste do čísla 152 na Hertford Street, Francisi, a není-li pan Campbell v Londýně, opatřte mi jeho adresu.“

Jakmile osaměl, zapálil si cigaretu a začal črtat na kus papíru. Nejprve si kreslil květiny a architektonické detaily, potom lidské tváře. Najednou si všiml, že každá tvář, kterou nakreslil, se nějak fantasticky podobá Basilu Hallwardovi. Svraštil čelo, vstal, přistoupil ke knihovně a namátkou vytáhl jeden svazek. Byl rozhodnut nemyslet na to, co se stalo, dokud to nebude naprosto nezbytné.

Když se natáhl na pohovku, podíval se na titulní list knihy. Byly to Gautierovy „Emaux et Cámées“ v Charpentierově vydání na japonsku s lepty od Jacquemarta. Vazba byla z citrónově žluté kůže a vzor na ní tvořilo zlaté mřížkování s vytečkovanými granátovými jablky. Byl to dárek od Adriena Singletona. Když obracel stránky, padl jeho pohled na báseň o ruce Lacenairově, o té studené žluté ruce du supplice encore mal lavée, s jemnými ryšavými chloupky a s doigts de faune. Pohlédl na vlastní bílé, útlé prsty a proti své vůli se otrásl. Pak listoval dál, až došel k těm půvabným slokám o Benátkách:

Sur une gamme chromaúque,
Le sein deperles ruisselant,
La Vénus de rAdriatique
Sort de Veau son corps rose et blanc.

Les dómes, sur V azur des ondes Suivant la phrase au pur contour, S
enfient comme des gorges rondes Que soulève un soupir d'ámour.

L'esquifaborde et mé dépose, Jetant son amarre au pilier, Devant une
fasade rose, Sur le marbre d'un escalier.

Jak jsou skvostné! Když je člověk čte, má dojem, že se plaví v černé gondole se stříbrnou přídí a spuštěnými záclonkami po zelených kanálech toho růžového a perletového města. Samy ty řádky jsou jako přímé pruhy tyrkysové modři, jaké se za námi táhnou, plujeme-li k Lidu. Náhlé záblesky barev připomínaly Dorianovi třpyt opálových a duhových náprsenek ptáků, kteří poletují kolem vysoké, jako z medových pláství vystavěné

Kampanily, nebo si tak vznešeně a ladně vykračují šerými prašnými arkádami. Zvrátil hlavu a s přivřenýma očima si znovu a znovu odříkával:

„Devant unefašade rose, Sur le marbre dun escalier.“

V těch dvou řádcích se tají celé Benátky. Vzpomínal na podzim, který tam strávil, a na jednu podivuhodnou lásku, pro kterou se dopustil ztřeštěných a rozkošných bláhovostí. V každém městě lze prožít milostný román. Ale Benátky, stejně jako Oxford, poskytují takovým románkům pravé prostředí, a pro povahu doopravdy romantickou znamená prostředí všechno, nebo skoro všechno. Nějaký čas tam s ním byl tehdy Basil a blouznil nad Tintorettem. Ubohý Basil! To je hrozné, takhle umřít!

S povzdechem opět zvedl knížku a pokoušel se zapomenout. Četl o vlaštovkách, jež vletují do smyrenské kavárničky a zase z ní vylétují, zatímco tam hadžiové odpočítávají jantarové korálky a kupci v turbanech pokuřují z dlouhých dýmek se štrapci a vážně rokuji; četl o obelisku na Place de la Concorde, který v osamělém vyhnanství bez slunce roní granitové slzy a touží se vrátit k horkému, lotosy kvetoucímu Nilu, kde jsou sfingy a ibisi rudí jako růže a bílí supi s pozlacenými drápy a krokodýlové s malýma očima z berylů, kteří se plazí zeleným, parnatým bahnem; zamyslel se nad verši, jež načerpaly svou melodii z olíbaného mramoru a vypravují o té podivné soše, kterou Gautier přirovnává ke kontraaltu,

o tom monstre charmant z portýrové síně Louvrů. Ale po chvíli mu kniha

vypadla z ruky. Znervózněl a zachvátila ho příšerná hrůza. Což není –
li

Alan Campbell v Anglii? Týdny mohou uplynout, než se vrátí. Nebo třeba

odmítne přijít. Co by si počal pak? Každý okamžik je životně důležitý.

Kdysi, před pěti lety, bývali dobrými, dokonce skoro nerozlučnými přáteli. Pak bylo náhle po důvěrnosti. Když se teď setkají ve společnosti, usmívá se pouze Dorian Gray, Alan Campbell se už neusměje nikdy.

Je to neobyčejně bystrý mladý muž, i když nedovede správně oceňovat výtvarné umění a tu trochu smyslu pro krásu poezie, kterou má, získal jen a jen od Dorigana. Jeho rozum nalézá zalíbení především ve vědě. V Cambridgi strávil spoustu času prací v laboratoři a při bakalářských zkouškách v tom roce získal výbornou známku z přírodních věd. Dokonce i teď se ještě věnuje studiu chemie a má také vlastní laboratoř, v níž se

často na celý den zavírá, k veliké nelibosti své matky, která z celého

srdce toužila po tom, aby byl poslancem, a měla nejasnou představu, že chemik je člověk, který zhotovuje léky podle receptů. Ale je to rovněž výtečný hudebník a na housle i na piano hraje lépe než většina amatérů.

Však ho s Dorianem Grayem poprvé svedla dohromady hudba – hudba a ta nepopsatelná přitažlivost, kterou byl Dorian zřejmě schopen vyzařovat, kdykoli se mu zachtělo, a která z něho dokonce často vyzařovala i bez jeho vědomí. Seznámili se u lady Berkshirové toho večera, kdy tam hrál Rubinstein, a pak je lidé vidali vždycky spolu v opeře a všude, kde bylo možno slyšet dobrou hudbu. Osmnáct měsíců trvalo mezi nimi důvěrné přátelství. Campbell byl neustále buď v Selby Royal, nebo na Grosvenor Square. Jako pro mnoho jiných lidí byl Dorian Gray i pro něho vzorem všeho, co je v životě podivuhodné a okouzující. Nikdo se nikdy nedověděl, jestli snad mezi nimi došlo k nějaké hádce. Ale pojednou si lidé všimli, že ti dva spolu sotva promluví, když se setkají, že Campbell vždycky odejde záhy z každého večírku, kde je Dorian Gray. Kromě toho se změnil – býval teď nezvykle melancholický, hudba v něm teď probouzela div ne odpor a sám už nikdy nehrál; když ho k tomu vybídli, omlouval se tím, že je tak pohřížen do vědy, že mu nezbývá čas na cvičení. A to bylo dozajista pravda. Zdálo se, že se den ze dne víc a víc zajímá o biologii, a jednou či dvakrát se jeho jméno objevilo ve vědeckých časopisech ve spojitosti s jistými pozoruhodnými pokusy.

Takový byl muž, kterého očekával Dorian Gray. Každou vteřinu se díval na hodiny. Jak ubíhaly minuty, zmocňovalo se ho strašlivé rozčilení. Posléze vstal a začal přecházet po pokoji. Vypadal jako krásná šelma, uvězněná v kleci. Chodil dlouhými, neslyšnými kroky. Ruce měl podivně studené.

Napětí bylo už nesnesitelné. Měl dojem, že čas se plouží na olověných nohou a jeho že zatím žene obrovský víchř ke klikatému okraji jícnu nějaké černé propasti. Věděl, co ho tam čeká; dokonce to jasně viděl, zachvěl se a přitiskl si vlhké ruce na pálící víčka, jako by chtěl sám mozek zbavit zraku a zatlačit oči hluboko do důlků. Nepomohlo to. Mozek se sytil vlastní potravou a obrazotvornost, zpitvořená hrůzou, se svíjela a kroutila bořestí jako živá bytost, tančila jako jakási ohybná loutka na pódiu a šklebila se za proměnlivými maskami. Pak se čas pro něho náhle zastavil. Ano: to slepé, těžce oddychující zvíře se už přestalo ploužit, a když tedy čas skončil, příšerné myšlenky se hbitě, o překot nahrnuly do popředí, vyhrabaly z hrobu ohybnou budoucnost a začaly mu ji předvádět. Třeštil na ni oči. Už hrůza z ní ho proměnila v kámen.

Konečně se otevřely dveře a vstoupil sluha. Dorian na něho upřel skelný zrak.

„Pan Campbell, pane,“ řekl sluha.

Dorianovi se vydral z vyschlých rtů úlevný vzdech a do lící se mu vrátila barva.

„Hned ho uveďte, Francisi.“ Cítil, že je zas ve své kůži. Záchvat zbabělosti už přešel.

Sluha se uklonil a vzdálil se. Za několik okamžiků vešel Alan Campbell. Tvářil se velmi nepřístupně a byl poněkud bledý, a tu bledost ještě zdůrazňovaly vlasy černé jako uhl a temné obočí.

„Alane! To je od vás hezké. Děkuji vám, že jste přišel.“

„Měl jsem v úmyslu nikdy už nev Kročit do vašeho domu, Grayi. Ale napsal jste mi, že jde o otázku života a smrti.“

Měl tvrdý a chladný hlas. Mluvil pomalu a rozvážně. Zkoumavý pohled, který upíral na Doriana, vyjadřoval opovržení. Ruce nevytáhl z kapes astrachánového kožichu a zdálo se, že přehlédl gesto, kterým byl přivítán.

„Ano. Je to otázka života a smrti, Alane, a to pro nejednoho člověka. Posadte se.“

Campbell usedl na židli u stolu a Dorian se posadil proti němu. Pohledy obou mužů se setkaly. V Dorianových očích se zračila nekonečná lítost. Věděl, že to, k čemu se chystá, je hrozné.

Po chvíli napjatého mlčení se naklonil přes stůl a promluvil velice klidně, upřeně však pozoroval tvář muže, pro kterého poslal, aby viděl účinek každého svého slova: „Alane, v zamčené místnosti v podkroví tohoto domu, v místnosti, do které mám přístup jenom já sám, sedí u stolu mrtvý muž. Je mrtev už deset hodin. Zůstaňte sedět a nedívejte se tak na mě. Kdo je ten muž, proč zemřel a jak zemřel, to všechno se vás netýká. Vy musíte udělat jen jedno...“

„Mlčte, Grayi. Nic víc už nechci vědět. Jestli to, co jste mi řekl, je nebo není pravda, to je mi jedno. Nechci, abyste mě zatahoval do svého života, to rozhodně odmítám. Nechte si svá příšerná tajemství pro sebe. Já už se o ně nezajímám.“

„Budete se o ně muset zajímat, Alane. Aspoň o tohle se budete muset zajímat. Je mi vás hrozně líto, Alane. Ale nemohu si pomoci. Jedině vy mě můžete zachránit. Jsem nucen vás do toho případu zasvětit. Nemám na vybranou. Jste vědec, Alane. Vyznáte se v chemii a v takových věcech. Děláte různé pokusy. Musíte sprovdit ze světa to, co je nahoře, sprovdit

to ze světa tak, aby po tom pranic nezbylo. Nikdo toho člověka neviděl vstupovat do domu. V této chvíli se dokonce všichni domnívají, že je v Paříži. Měsíce nebude pohřešován. Až začne být pohřešován, nesmí tu být po něm nalezena ani stopa. Musíte ho proměnit, Alane, jeho a všechno, co k němu patří, v hrstku popela, který bych mohl rozfouknout do vzduchu.“

„Vy jste zešílel, Doriane.“

„Čekal jsem, kdy mi řeknete Doriane.“

„Říkám vám, že jste zešílel, zešílel jste, jestli si představujete, že bych hnul prstem, abych vám pomohl, zešílel jste, že jste se rozhodl k téhle oblundné zpovědi. Nechci mít s tou věcí pranic společného, ať už se za ní skrývá cokoli. Myslíte si, že kvůli vám ohrozím svou pověst? Co je mi po tom, jaký ďábelský skutek máte za sebou?“

„Byla to sebevražda, Alane.“

„To mě těší. Ale kdo ho k ní dohnal? Vy, to si dovedu představit.“

„Tak vy to odmítáte pro mě udělat?“

„Ovšemže odmítám. S tím nechci mít naprosto nic společného. Nezáleží mi na tom, jaká hanba vás stihne. Všechno to zasluhujete. Nelitoval bych vás, kdybyste byl zneuctěn, veřejně zneuctěn. Jak se opovažujete žádat mne, ze všech lidí právě mne, abych se zapletl do téhle hrůzy? Byl bych myslil, že se líp vyznáte v lidské povaze. Váš přítel lord Henry Wotton vás toho asi moc nenaučil z psychologie, i když vás naučil lecčemu jinému. Nic mě nepřinutí, abych vám jen krůčkem vyšel na pomoc. To jste se obrátil na toho nepravého. Jděte si k někomu ze svých přátel. Ke mně nechoďte.“

„Alane, byla to vražda. Já ho zabil. Nevíte, co jsem kvůli němu vytrpěl. Ať žiju jakkoli, on je víc než chudák Harry zodpovědný za to, jak jsem si život zařídil, nebo zničil. Možná, že to neměl v úmyslu, ale to na výsledku nic nemění.“

„Vražda! Panebože! Doriane, až tam jste už došel? Neudám vás. Mně po tom nic není. Stejně budete zatčen, i když já nic nepodniknu. Nikdo se nikdy nedopustí zločinu, aby při tom neudělal nějakou hloupost. Ale já v tom nechci hrát žádnou roli.“

„Musíte v tom hrát roli. Počkejte! Počkejte chvílku! Vyslechněte mě! Jenom mě vyslechněte, Alane! Žádám od vás jen jedno: abyste provedl jistý vědecký pokus. Chodíte po nemocnicích a márnících a všechno to hrůzné, co tam děláte, vámi nepohne. Kdybyste toho muže našel v nějaké ohavné pitevně nebo páchnoucí laboratoři, jak tam leží na oloveném stole s rudými vyhloubenými žlábký na odtékající krev, díval byste se na něj

jenom jako na úžasný vědecký materiál. Ani brvou byste nepohnul. Nenapadlo by vás, že děláte něco špatného. Naopak, měl byste patrně pocit, že pracujete pro dobro lidstva nebo že přispíváte k světovým znalostem nebo že ukojujete zvědavost rozumu nebo něco takového. Chci od vás pouze to, co jste provedl už často. Odstranit nějaké tělo, to přece musí být méně hrozné než to, co děláte obvykle. A nezapomeňte, že je to jediný důkaz proti mně. Bude-li objeven, já budu ztracen. A jistě objeven bude, když vy mi nepomůžete.“

„Jenže já ani trochu netoužím vám pomoci. Na to zapomínáte. Celý ten případ je mi prostě lhostejný. Mne se nikterak netýká.“

„Alane, snažně vás prosím. Pomyslete, v jakém jsem postavení. Zrovna než jste přišel, div jsem neomdlel hrůzou. Třeba i vy jednoho dne poznáte, co je to hrůza. Ne! Na to nemyslete. Dívejte se na tu věc čistě z vědeckého stanoviska. Nepátráte přece, odkud jsou ta mrtvá těla, na nichž provádíte své pokusy. Nepátrejte ani teď. Beztak jsem vám řekl až příliš mnoho. Ale prosím vás, udělejte to. Kdysi jsme byli přátelé, Alane.“

„O těch dnech nemluvte, Doriane. Ty jsou mrtvé.“

„Někdy tu zůstává i to, co je mrtvé. Ten muž nahoře ne a ne odejít. Sedí u stolu se skloněnou hlavou a nataženými pažemi. Alane! Alane, jestli mi neposkytnete pomoc, budu zničen. Vždyť budu viset, Alane! Copak to nechápete? Budu viset za to, co jsem provedl.“

„Nemá smysl protahovat tuhle scénu. Rozhodně odmítám cokoli v té věci udělat. Nemáte zdravý rozum, jestli to ode mne žádáte.“

„Tak tedy odmítáte?“

„Ano.“

„Snažně vás prosím, Alane.“

„To je zby tečné!“

Dorianu Grayovi se opět objevil v očích ten výraz politování. Pak vztáhl ruku, uchopil kus papíru a něco na něj napsal. Dvakrát si to přečetl, pečlivě papír složil a odstrčil ho na druhou stranu stolu. Potom se zvedl a odešel k oknu.

Campbell se na něj překvapeně díval a pak zvedl ten papír a rozložil jej. Když ho četl, zbledly mu smrtelně tváře a sklesl v židli nazad. Přepadl ho hrozný pocit nevolnosti. Měl dojem, jako by se jeho srdce ubíjelo k smrti v jakési prázdné dutině.

Po dvou či třech minutách strašného mlčení se Dorian otočil, šel k němu, stanul mu za zády a položil mu ruku na rameno.

„Je mi vás tolik líto, Alane,“ zašeptal, „ale nedáváte mi jinou možnost.“

Ten dopis jsem už napsal. Tady je. Vidíte, komu je adresován. Když mi nepomůžete, tak ho odešlu. Víte, jaké to bude mít následky. Ale vy mi pomůžete. Teď už nemůžete odmítnout. Snažil jsem se vás ušetřit. To mi musíte spravedlivě přiznat. A vy jste byl nelítostný, hrubý a urážel jste mě. Jednal jste se mnou tak, jak se jakživ nikdo se mnou jednat neopovážil – aspoň nikdo z těch, kdo jsou naživu. Všechno jsem snesl. Ale teď je na mně, abych diktoval podmínky.“

Campbell skryl obličej do dlaní a zamrazilo ho.

„Ano, teď jsem já na řadě, teď budu já diktovat podmínky, Alane. Znáte je. Všechno je docela jednoduché. No tak, nepoddávejte se takovému rozčilení. Udělat to musíte. Smiřte se s tím a udělejte to.“

Campbellovi se vydralo ze rtů zasténání. Celý se chvěl. Zdálo se mu, že tikání hodin na římse krbu rozděluje čas na samostatné úseky muk, a každý ten úsek byl příliš strašlivý, aby se dal snést. Měl pocit, jako by mu kolem čela pomalu utahovali železnou obruč, jako by zneuctění, které mu hrozilo, už na něho dopadlo. Ruka na jeho rameni byla těžká jako ruka z olova. Tížila nesnesitelně. Campbell měl dojem, že ho drtí.

„No tak, Alane, musíte se rozhodnout okamžitě.“

„Nemohu to udělat,“ řekl Campbell mechanicky, jako by se slovy dalo něco změnit.

„Musíte. Nemáte na vybranou. Tak to neodkládejte.“

Campbell chvíli váhal. „Je možno v tom pokoji nahoře rozdělat oheň?“

„Ano, jsou tam plynová kamínka s asbestem.“

„Budu muset zajít domů a vzít si nějaké věci z laboratoře.“

„Ne, Alane, odtud nesmíte odejít. Napište na kousek papíru, co potřebujete, a můj sluha si vezme drožku a ty věci vám přiveze.“

Campbell načrtl pár řádek, osušil je a na obálku napsal adresu svého asistenta. Dorian vzal lístek a pozorně jej přečetl. Pak zazvonil, dal lístek komorníkovi a nařídil mu, aby se vrátil co nejdříve a aby všechno přinesl.

Když se v hale zavřely dveře, Campbell sebou nervózně trhl, vstal ze židle a šel ke krbu. Trásl se jako v zimnici. Bezmála dvacet minut ani jeden z mužů nepromluvil. V pokoji hlučně bzučela moucha a tikání hodin znělo jako bušení kladiva.

Když se hodiny ozvaly jediným úderem, obrátil se Campbell a pohlédl na Dorianu Graye. Viděl, že Dorian má oči plné slz. V čistotě a ušlechtilosti toho smutného obličejce bylo cosi, co ho zřejmě rozzuřilo. „Jste ničema, úplný ničema!“ zahučel.

„Pst, Alane! Zachraňujete mi život,“ řekl Dorian.

„Váš život! Pane na nebi! Takový život! Jdete z jednoho mravního bahna do druhého a teď to dovršujete zločinem. Když se pustím do toho, co mám udělat, do toho, co mě nutíte udělat, nebudu při tom mít na mysli váš život.“

„Ach, Alane,“ zašeptal s povzdechem Dorian, „kéž byste ke mně cítil aspoň tisícinu lítosti, jakou já pociťuji k vám!“

Při těch slovech se odvrátil a stál s pohledem upřeným do zahrady. Campbell neodpověděl.

Asi po deseti minutách se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupil sluha s objemnou mahagonovou truhlicí chemikálií, velikým kotoučem ocelového a platinového drátu a dvěma železnými svěráky podivného tvaru.

„Mám ty věci nechat tady, pane?“ ptal se Campbella.

„Ano,“ řekl Dorian. „A mám pro vás, Francisi, bohužel ještě jeden úkol. Jak se jmenuje ten člověk v Richmondu, který zásobuje Selby orchidejemi?“

„Harden, pane.“

„Ano – Harden. Musíte hned zajet do Richmondu, osobně vyhledat Hardena a říct mu, aby poslal dvakrát tolik orchidejí, než jsem objednal, a aby mezi nimi bylo co nejméně bílých. Vlastně, bílé nechci vůbec. Dnes je hezky, Francisi, a v Richmondu je velice příjemně, jinak bych vás tím neobtěžoval.“

„To nic, pane. A kdy se mám vrátit?“

Dorian pohlédl na Campbella. „Kolik času vám zabere ten pokus, Alane?“ řekl klidným, lhostejným hlasem. Přítomnost třetí osoby v pokoji jako by mu dodávala neobyčejné odvahy.

Campbell se mračil a kousal se do rtů. „Bude to trvat asi pět hodin,“ odpověděl.

„Dost času tedy, když se vrátíte o půl osmé, Francisi. Nebo, počkejte: jenom mi připravte všechno, co si chci vzít na sebe, a můžete mít celý večer volno. Nevečeřím doma, a tak vás nebudu potřebovat.“

„Děkuji vám, pane,“ řekl sluha a vyšel z pokoje.

„Tak, Alane, teď nesmíte ztratit ani okamžik. Ta truhlice je ale těžká! Ponesu vám ji. Vy vezmete ty druhé věci.“ Mluvil rychle a velitelsky. Campbell cítil, jak mu podléhá. Společně vyšli z pokoje.

Když vystoupili na hořejší chodbu, vyňal Dorian klíč a otočil jím v

zámku. Pak se zarazil a do očí se mu vloudil neklidný výraz. Zachvěl se. „Nemohu tam vkročit, Alane,“ zašeptal.

„To mi nevadí. Nepotřebuji vás,“ řekl chladně Campbell.

Dorian pootevřel dveře. Sotva to udělal, spatřil tvář vlastního portrétu, jak se šklebí v slunečním světle. Před ním na podlaze ležel stržený závěs.

Dorian si vzpomněl, že minulé noci poprvé v životě zapomněl zakrýt to osudné plátno, a už se chtěl k němu vrhnout, když tu se zachvěl a ucouvl.

Co je to, ty odporné rudé krůpěje, jež vlhce a třpytivě planou na jedné ruce, jako by se plátno potilo krví? To je příšerné! Na okamžik mu připadalo, že je to ještě příšernější než ta tichá postava, o níž věděl, že je natažena přes stůl, postava, jež mu svým nepřírozeným, nestvůrným stínem na potřísněném koberci dokazovala, že se nepohnula, že je tu dosud, tak, jak od ní odešel.

Zhluboka vydechl, otevřel dveře o něco víc a s přivřenýma očima a odvrácenou hlavou vkročil rychle do místnosti, rozhodnut, že se ani jednou nepodívá na mrtvého muže. Pak se shýbl, zvedl zlatý a purpurový přehoz a hodil jej rovnou přes obraz.

Potom zůstal stát, bál se obrátit a upíral oči na spletitý vzorek před sebou. Slyšel, jak Campbell nese dovnitř těžkou truhlici, železná svěráky a vše ostatní, co si vyžádal k své hrůzně práci. Napadlo ho, zda se Alan někdy setkal s Basilem Hallwardem, a jestli ano, co si jeden o druhém asi mysleli.

„Teď mě tu nechte samotného,“ promluvil za ním nelítostný hlas. Dorian se otočil a vyběhl ven. Zahlédl jen, že mrtvý je už v židli zvrácen nazad a že Campbell zírá do té lesklé žluté tváře. Když šel dolů po schodech, slyšel, jak se v zámku otáčí klíč.

Bylo dávno po sedmé, když se Campbell vrátil do knihovny. Byl bledý, ale naprosto klidný. „Udělal jsem, oč jste mě žádal,“ zahučel. „A teď sbohem. Ať se už nikdy nesetkáme!“

„Zachránil jste mě před zkázou, Alane. Nikdy vám to nezapomenu,“ řekl prostě Dorian.

Jakmile Campbell odešel, vystoupil Dorian nahoru. V místnosti byl hrozný pach po kyselině dusičné. Ale to, co dříve sedělo u stolu, už tu nebylo.

KAPITOLA 15.

Téhož dne večer, o půl deváté, uvedli uklánějící se sluhové Doriana Graye, elegantně oděného a s velkou kytičkou parmských fialek na klopě, do salónu lady Narboroughové.

Nervy ve skráních mu zběsile pulsovaly a byl hrozně rozrušen, ale když se skláněl k hostitelčině ruce, choval se stejně nenuceně a půvabně jako jindy. Snad si člověk nikdy nepřipadá tak sebejistý, jako když má hrát nějakou komedii. Věru, toho večera by si byl nikdo při pohledu na Dorianu Graye nepomyslel, že ten mladý muž prožil nejstrašnější tragédii současné doby. Ty jemně utvářené prsty jistě nikdy nesevřely v hříšném úmyslu nůž, ty usměvavé rty se jistě nerouhaly božímu milosrdenství. Sám se musil podívat svému klidnému vystupování a na chvilku pocítil úžasnou rozkoš z dvojího života.

Sešla se tu jen malá společnost, lady Narboroughová ji sezvala dost narychlo. Hostitelka byla velmi bystrá žena a měla v sobě cosi, co lord Henry obvykle popisoval jako pozůstatky vskutku pozoruhodné ošklivosti. Dokázala být výtečnou manželkou jednomu z nejnudnějších anglických vyslanců, a když svého chotě jak se sluší pochovala do mramorového mauzolea, vybudovaného podle jejího návrhu, a když provdala své dcery za jakési bohaté, postarší muže, oddala se rozkošem francouzských románů, francouzské kuchyně a také francouzského espritu, když se jí podařilo ho sehnat.

Dorian patřil k jejím zvláštním oblíbencům a stále mu opakovala, jak je nesmírně ráda, že se s ním nesetkala zamlada.

„Vím, drahoušku, že bych se do vás byla šíleně zamilovala,“ říkala, „a že bych kvůli vám šla pěšky až na konec světa. To je náramné štěstí, že tehdy o vás nebylo ani vidu ani slechu. Chodit pěšky, to nepatřilo tenkrát k bontonu, a s těmi, co jsem znala, se mi na konec světa stejně nechtělo, a tak jsem si ani nezaflirtovala. To byla ovšem především Narboroughová vina. Byl děsně krátkozraký, a to nedělá žádnou radost, podvádět manžela, který jakživ nic nevidí.“

Toho večera měla dost nudné hosty. To proto, jak Dorianovi

vysvětlovala skrze velice ošumělý vějíř, že k ní zcela znenadání přijela na návštěvu jedna z jejich provdaných dcer, a co horšího, dokonce si s sebou přivedla manžela. „Myslím, drahoušku, že to je od ní náramně nehezké,“ šeptala. „Já k nim sice jezdím na celé léto, vždycky když se vrátím z Homburgu, jenže stará žena jako já nutně občas potřebuje zdravý vzduch, a pakt já je pokaždé doopravdy vzkřísím. Nemáte ponětí, jaký tam vedou život. Čistý, nezkažený život venkovský! Brzy vstávají, protože mají spoustu práce, a brzy chodí spát, protože nemají o čem přemýšlet. V celém okolí nedošlo od časů královny Alžběty k jedinému skandálu, a tak ovšem všichni hned po večeři usnou. K těm dvěma si nesednete! Sednete si ke mně a budete mě bavit.“

Dorian zamumlal roztomilou poklonu a rozhlédl se po pokoji. Ano, dojistá nudné shromáždění. S dvěma z těch lidí se dosud nikdy nesetkal a kromě nich tu byli: Ernest Harrowden, jedna z těch nezajímavostí středního věku, jaké se tak běžně vyskytují v londýnských klubech; nemají nepřátel, zato všichni jejich přátelé je mají nesmírně neradi. Lady Ruxtonová, sedmačtyřcetiletá přehnaně neparáděná žena s nosem jako skoba; pořád se snažila dostat do řeči, ale byla tak nevšedně všední, že k jejímu velkému zklamání nikdo o ní jakživ nechtěl uvěřit ničemu špatnému. Paní Erlynneová, dotěrná nicka, jež rozkošně šišlala a měla tizianový přeliv. Lady Alice Champanová, hostitelčina dcera, neupravené fádňí děvče s tou charakteristicky britskou tváří, na kterou, když jsme ji jednou viděli, si už nikdy nevzpomeneme. A její manžel, červenolící stvoření s bílými licousy, jenž jako mnozí z jeho společenské vrstvy žil v přesvědčení, že nezřízenou žoviálností lze odčinit naprostý nedostatek myšlenek.

Dorian skoro litoval, že sem přišel, když tu lady Narboroughová pohlédla na rozložené hodiny z falešného zlata, jež roztahovaly své křiklavé křivky po fialové příkrývce na krbové římse a zvolala: „To je hrozné od lorda Henryho Wottona, že tu ještě není! Vzkázala jsem mu ráno, jestli není náhodou volný, a on svatosvatě slíbil, že mě nezklame.“

To byla útěcha, že má přijít Harry, a když se otevřely dveře a Dorian slyšel jeho pomalý melodický hlas, propůjčující půvab jakési neupřímné omluvě, přestal se nudit.

Ale při večeři nemohl pozřít ani sousto. Mísa za mísou šla ze stolu, aniž z jediné něco okusil. Lady Narboroughová ho neustále hubovala a říkala, že je to „urážka pro chudáka Adolfa, který to menu vymyslíl především pro vás“, a lord Henry se na něho tu a tam podíval přes tabuli,

udiven jeho mlčením a roztržitostí. Komorník mu co chvíli naplnil sklenku šampaňským. Dorian pil lačně a jeho žízeň jako by vzrůstala.

„Doriane,“ řekl posléze lord Henry, když se podávalo chaud-froid> „co je to dneska s vámi? Jste docela bez nálady.“

„Já myslím, že je zamilován,“ zvolala lady Narboroughová, „a že se mi to bojí říct, abych nežárlila. A má docela pravdu. Dozajista bych žárlila.“

„Drahá lady Narboroughová,“ zašeptal Dorian s úsměvem, „nejsem zamilován už celý týden – vlastně od té chvíle, co odjela z Londýna madame de Ferrol.“

„Jak jen se vy muži můžete zamilovat do téhle ženy!“ zvolala stará dáma. „To opravdu nedovedu pochopit.“

„Prostě proto, že připomíná vás, když jste byla děvčátko, lady Narboroughová,“ řekl lord Henry. „Je jediným pojítkem mezi námi a vašimi krátkými sukénkami.“

„Ta vůbec nepřipomíná mé krátké sukénky, lorde Henry. Zato já si jasně připomínám, jak ona vypadala před třiceti lety ve Vídni a jak tam chodila décolletée.“

„Ona dodnes chodí décolletée,“ odvětil a vzal si dlouhými prsty olivu. „A když má na sobě tuze elegantní toaletu, vypadá jako édition de luxe nemravného francouzského románu. Je opravdu podivuhodná a stále překvapující. Její manželské city mají pozoruhodnou hloubku. Když jí umřel třetí manžel, vlasy jí hořem úplně zezlátly.“

„Ale Harry!“ zvolal Dorian.

„To je náramně romantické vysvětlení,“ smála se hostitelka. „Ale třetí manžel, lorde Henry! Snad nechcete říct, že Ferrol je už čtvrtý!“

„Zajisté, lady Narboroughová.“

„Ani slovo vám nevěřím.“

„Jen se zeptejte pana Graye. Ten patří k jejím nejdůvěrnějším přátelům.“

„Je to pravda, pane Grayi?“

„Ona to tvrdí, lady Narboroughová,“ řekl Dorian. „Ptal jsem se jí, jestli si jako Markéta Navarrská dala balzamovat srdce těch tří a jestli je nosí u pasu. Řekla, že ne, protože žádný z nich srdce neměl.“

„Čtyři manželé! Na mou věru, to je trop de zéle.“

„Já jí říkám, že trop daudace,“ pravil Dorian.

„Ach, odvahy má až dost, a ke všemu, drahoušku. A jak vypadá ten Ferrol? Neznám ho.“

„Manželé velice krásných žen patří k zločineckým vrstvám,“ poznamenal lord Henry popíjeje víno.

Lady Narboroughová ho klepla vějířem. „Ani trochu se nedivím, lorde Henry, proč se ve světě říká, že jste naprosto zkažený.“

„A v kterémpak světě se to říká?“ ptal se lord Henry, zvedaje obočí. „To snad jedině na onom světě. S tímhle světem žiji ve výborné shodě.“

„Každý, koho já znám, říká, že jste velice zkažený,“ zvolala stará dáma, potřásajíc hlavou.

Lord Henry se na chvíli zatvářil vážně. „To je prostě strašné, jací jsou dnes lidé!“ řekl posléze. „Povídají o člověku za jeho zády věci, které jsou naprosto a dokonale pravdivé!“

„Že je nenapravitelný?“ zvolal Dorian a naklonil se nad stůl.

„Doufám,“ řekla se smíchem hostitelka. „Ale když všichni takhle směšně zbožňujete madame de Ferrol, budu se vážně muset znova provdat, abych šla taky s módou.“

„Vy se nikdy znovu neprovdáte, lady Narboroughová,“ vpadl lord Henry. „Vy jste byla přespříliš šťastná. Když se žena znovu provdá, tedy proto, že svého prvního manžela nesnášela. Když se muž znovu žení, tedy proto, že svou první ženu zbožňoval. Ženy štěstí hledají, muži jím hazardují.“

„Narborough nebyl bez chyby,“ zvolala stará dáma.

„Kdyby byl býval, nebyla byste ho milovala, má drahá lady,“ zněla odpověď. „Ženy nás milují pro naše nedostatky. Máme-li jich dost, pak nám odpustí všechno, dokonce i to, že máme intelekt. Obávám se, že mě za tohle už nikdy nepozvete na večeři, lady Narboroughová, ale je to naprostá pravda.“

„Ovšem, že je to pravda, lorde Henry. Kdybychom vás my ženy nemilovaly pro vaše nedostatky, co byste si všichni počali? Ani jediný z vás by se jakživ neoženil. Byl by z vás spolek nešťastných starých mládenců. Ale to by vás stejně tuze nezměnilo. Dneska všichni ženatí muži žijí jako mládenci a všichni mládenci jako ženatí muži.“

„Fin de szécze,“ zabručel lord Henry.

„Fin du globe,“ odvětila hostitelka.

„Kéž by byl fin du globe!“ řekl Dorian s povzdechem. „Život je veliké zklamání.“

„Ach, drahoušku,“ zvolala lady Narboroughová, natahujíc si rukavičky, „jen mi neříkejte, že jste život vyčerpal do dna. Když muž řekne tohle, hned víme, že život vyčerpal jeho. Lord Henry je velice zkažený a já

někdy lituji, že jsem nebyla taky zkažená. Ale vy jste stvořen pro dobro, vypadáte aspoň jako dobrý člověk. Musím vám najít nějakou roztomilou ženušku. Nemyslete, lorde Henry, že by se měl pan Gray oženit?“

„Pořád mu to říkám, lady Narboroughová,“ řekl lord Henry s úklonou.

„Tak se mu musíme poohlédnout po nějaké vhodné partii. Hned v noci pozorně prolístuji Debrettův almanach šlechty a vypíšu si seznam všech mladých dam na vdávání.“

„I s údaji o jejich stáří, lady Narboroughová?“ ptal se Dorian.

„I s údaji o jejich stáří, ovšem mírně poopravenými. Ale nic se nesmí uspěchat. Chci, aby to bylo to, čemu Morning Post říká přiměřený svazek, a přeji si, abyste byli oba šťastni.“

„Co nesmysl se lidé namluví o šťastných manželstvích!“ zvolal lord Henry. „Muž může být šťasten s kteroukoli ženou, pokud ji nemiluje.“

„Ach, vy jste ale cynik!“ okřikla ho stará dáma, odstrkujíc svou židli od stolu a kývajíc na lady Ruxtonovou. „Musíte ke mně zas brzy přijít na večeri, lorde Henry. Jste opravdu výborný lék pro uklidnění, mnohem účinnější než ten, co mi předepisuje sir Andrew. Ale musíte mi říct, s kterými lidmi byste se rád sešel. Chtěla bych, aby to byla roztomilá společnost.“

„Já mám rád muže, kteří mají budoucnost, a ženy, které mají minulost,“ odvětil. „Či myslíte, že v tom případě by to byl čistě ženský večírek?“

„Bojím se, že ano,“ pravila se smícheni lady Narboroughová a vstala. „Prosím tisíckrát za prominutí, drahá lady Ruxtonová,“ dodala, „nevšimla jsem si, že jste ještě nedokouřila cigaretu.“

„To nevádí, lady Narboroughová. Beztak kouřím až příliš mnoho. Musím se v tom napříště omezit.“

„Prosím vás, nedělejte to, lady Ruxtonová,“ řekl lord Henry. „Umírněnost je neblahá vlastnost. Jez do polosyta, pij do polopita, vyjdou ti naprázdno léta.“

Lady Ruxtonová na něho zvědavě pohlédla. „Musíte někdy odpoledne ke mně přijít a vysvětlit mi to, lorde Henry. Zní to jako okouzující teorie,“ zašeptala, vyplouvajíc z pokoje.

„A neračte tu sedět moc dlouho u té politiky a u toho pomlouvání,“ volala lady Narboroughová ode dveří. „Jestli nepřijdete brzy za námi, tak se tam nahoře jistě popereme.“

Muži se zasmáli a pan Chapman se slavnostně zvedl od konce stolu

a přesedl si do čela. I Dorian Gray změnil místo a šel si sednout k lordu Henrymu. Pan Chapman začal hlasitě hovořit o situaci v poslanecké sněmovně. Hlučně se vysmíval svým odpůrcům. Čas od času se mezi těmi jeho výbuchy ozýval pojem doktrináři – pojem, který britskému duchu nahání tolik hrůzy. Konec toho slova si občas změnil na „tmáři“ a užíval ho jako řečnické ozdoby. Vztyčoval britskou vlajku na vrcholcích myšlení. Jedině vhodnou oporu společnosti viděl v dědičné národní tuposti – on jí ovšem žoviálně říkal anglicky zdravý rozum.

Lordu Henrymu se zvlhnily rty úsměvem, odvrátil se a pohlédl na Doriana.

„Už je vám líp, kamaráde? ptal se. „Při večeri jste mi připadal nějak bez nálady.“

„Je mi docela dobře, Harry. Jenom jsem unaven. Nic víc.“

„Včera večer jste byl roztomilý. Ta mladá vévodkyně je vámi úplně nadšena. Říkala, že se podívá do Selhy.“

„Slíbila, že tam přijede dvacátého.“

„A Monmouth tam bude také?“

„Bohužel ano, Harry.“

„Ten mě příšerně nudí, skoro zrovna tak, jako nudí ji. A ona je chytrá, na ženu až příliš chytrá. Chybí jí ten nepopsatelný půvab slabosti. Zlaté modle propůjčují cenu hliněné nohy. Ona má velmi hezké nohy, ale nejsou to nohy hliněné. Jsou spíš z bílého porcelánu. Prošly ohněm, a co oheň nezničí, tomu dodává pevnosti. Ta žena má zkušenosti.“

„Jak dlouho je vdaná?“ ptal se Dorian.

„Říká, že věčnost. Podle šlechtického almanachu je tomu však tuším deset let. Jenže deset let s Monmouthem, to musí vypadat jako věčnost s těmi lety navíc. Kdo ještě tam bude?“

„Ach, Willoughbyovi, lord Rugby s chotí, naše hostitelka, Geoffrey Clouston, zkrátka obvyklá společnost. Pozval jsem také lorda Grotriana.“

„Toho mám rád,“ řekl lord Henry. „Spousta lidí ho ráda nemá, ale mně připadá roztomilý. Někdy bývá až trochu přehnaně vyfintěn, ale napravuje to tím, že se vždycky až přehnaně dobře chová. Je to typ velice moderního člověka.“

„Nevím ovšem, bude-li moct přijet, Harry. Možná, že bude muset jet s otcem do Monte Carla.“

„Á, s příbuznými jsou jenom potíže! Pokuste se ho přimět, aby přece jen přijel. Mimochodem, Doriane, včera jste nám utekl velmi záhy. Odešel jste před jedenáctou. Co jste dělal potom? Šel jste rovnou domů?“

Dorian na něho hbitě pohlédl a svrátil čelo. „Ne, Harry,“ řekl posléze, „domů jsem přišel až skoro ve tři.“

„Šel jste do klubu?“

„Ano,“ odpověděl. Pak se kousl do rtu. „Ne, vlastně ne. Do klubu jsem nešel. Procházel jsem se. Nevím už, co jsem dělal... Proč mě tak vyslýcháte, Harry? Vždycky chcete vědět, co jsem dělal. Já chci vždycky zapomenout, co jsem dělal. Přišel jsem domů o půl třetí, chcete-li to vědět přesně. Neměl jsem s sebou klíč od domu, a tak mi musel otevřít sluha. Můžete se ho zeptat, přejete-li si nějaký doklad, který by to potvrdil.“

Lord Henry pokrčil ramenou. „Jako kdyby mi na tom záleželo, drahý příteli! Pojdme nahoru do salónu. Děkuji, pane Chapmane, nebudu pít sherry. Vám se něco stalo, Doriane. Povězte mi o tom. Jste dneska večer jako vyměněný.“

„Nevšímejte si mne, Harry. Jsem podrážděný a rozčilený. Zajdu k vám zítra nebo pozítří. Vyřídíte lady Narboroughové, že se jí omlouvám. Nepůjdu už nahoru. Půjdu domů. Musím jít domů.“

„Dobrá, Doriane. Jistě ke mně zítra přijdete na čaj. Bude tam vévodkyně.“

„Vynasnažím se přijít, Harry,“ řekl Dorian a vyšel z pokoje. Když jel zpátky k svému domu, uvědomil si, že v něm znovu ožil pocit hrůzy, o němž se domníval, že jej utlumil. Tolik si přál zachovat klidné nervy, a ty náhodné otázky lorda Henryho ho na okamžik znervóznily. Musí zničit věci, které ohrožují jeho bezpečnost. Otrásl se. Už představa, že se jich bude musit dotknout, byla mu odporná.

Ale stát se to musí. Toho si byl vědom, a když se zamkl v knihovně, otevřel tajnou skrýš, do níž hodil plášť a brašnu Basila Hallwarda. V krbu planul mohutný oheň. Přihodil do něho ještě jedno poleno. Zápach spalovaných látek a škvařící se kůže byl hrozný. Tři čtvrti hodiny trvalo Dorianovi, než všechno zničil. Pocitoval po té práci slabost a nevolnost, zapálil tedy v prolamovaném měděném kotlíku několik aromatických alžírských pastilek a omyl si ruce a čelo chladným, pižmem navoněným octem.

Náhle se zarazil. Oči se mu začaly podivně lesknout a nervózně se hryzal do spodního rtu. Mezi dvěma okny stála široká florentská skříňka, zhotovená z ebenu a vykládaná slonovinou a lazuritem. Hleděl, na ni, jako kdyby ho okouzlovala a děsila zároveň, jako kdyby se v ní skrývalo něco, po čem touží, co je mu však téměř odporné. Dech se mu zrychloval. Zmocnila se ho šílená žádostivost, kterou už znal. Zapálil si cigaretu a

hned ji zas odhodil. Víčka mu sklesla, až se dlouhé třásňovité řasy skoro dotýkaly lící. Ale stále zíral na skřínku. Nakonec se zvedl z pohovky, na níž ležel, přešel pokojem, skřínku odemkl a dotkl se jakéhosi tajného pera. Zvolna se vysunula trojhranná zásuvka. Jeho prsty se jí instinktivně pohnuly vstříc, ponořily se do ní a cosi sevřely. Byla to malá čínská krabička, černá, poprášená zlatem a nalakovaná, dovedný výtvar se stěnami zdobenými ladnými vlnovkami a s hedvábnými šňůrkami, jež nesly kulaté křišťálky a končily střapci ze spletených kovových vláken. Dorian ji otevřel. Uvnitř byla zelená, voskově se lesknoucí pasta podivně těžké a pronikavé vůně.

Několik okamžiků váhal a na tváři měl zvláštní nehybný úsměv. Pak se zachvěl, ačkoli bylo v pokoji strašné horko, vzpřímil se a pohlédl na hodiny. Za pět minut tři čtvrti na dvanáct! Uložil krabičku zpátky, pak zavřel dveře skřínky a šel do ložnice.

Když do temna bušily bronzové údery půlnoci, vyplížil se Dorian Gray, prostě oblečený a s tlustou šálou kolem krku, tiše z domu. Na Bond Street spatřil krytou drožku s dobrým koněm. Zastavil ji a tichým hlasem řekl kočímu, kam chce jet.

Kočí zavrtěl hlavou. „To je na mě moc daleko,“ zabručel.

„Tady máte zlatku,“ řekl Dorian, „a když pojedete rychle, dostanete ještě jednu.“

„Dobrá, pane,“ odvětil muž, „za hodinku jsme tam.“ A když jeho cestující nasedl, obrátil kočí koně a rozjel se rychle směrem k řece.

KAPITOLA 16.

Začalo studeně pršet a rozmazané pouliční lucerny vypadaly v padající mlze strašidelně. Hostince se právě zavíraly a před jejich vchody se v rozptýlených skupinkách shlukovaly nejasné postavy mužů i žen, Z některých výčepů se ozýval strašný smích. V jiných se hádali a křičeli opilci.

Rozložen v koutě kočáru a s kloboukem staženým do čela, pozoroval Dorian Gray lhostejnými očima ubohou hanebnost velikého města a chvílemi si opakoval slova, jež mu řekl lord Henry toho dne, kdy se poprvé setkali: „Duši nutno léčit skrze smysly a smysly skrze duši.“ Ano, v tom je to celé tajemství. Často to už zkusil a teď to zkusí znovu. Jsou opiová doupata, kde si člověk může koupit zapomnění, doupata hrůz, kde vzpomínku na staré hříchy možno zničit šílenstvím hříchů nových.

Měsíc visel nízko na nebi jako žlutá lebka. Chvílemi po něm vztáhl paži obrovský nestvůrný mrak a zakryl jej. Plynových luceren ubývalo a ulice byly čím dál užší a chmurnější. Jednou ztratil kočí cestu a musil se půl míle vracet. Z koně se kouřilo, jak rozstříkával kaluže. Na postranní okénka kočáru se lepil šedivý flanel mlhy.

„Duši nutno léčit skrze smysly a smysly skrze duši.“ Jak mu ta slova zní v uších! Duši má věru nemocnou až k smrti. Je to pravda, že smysly ji mohou vyléčit? Byla prolita nevinná krev. Čím ho lze odpykat? Ach, něco takového nelze odpykat ničím; ale i když není možno dosáhnout odpuštění, je pořád ještě možno najít zapomenutí, a Dorian byl rozhodnut zapomenout, zahladit to všechno, rozšlapat, jako rozšlapeme zmiji, která nás uštkla. Ostatně, jakým právem s ním Basil tak mluvil? Kdo ho povýšil na soudce nad jinými lidmi? Řekl věci děsné, strašlivé, které se nedaly snést.

Drožka drkotala dál a dál a pořád pomaleji, jak se Dorianovi zdálo. Nadzdvihl okénko ve střeše a zavolal na kočího, aby jel rychleji. Začal v něm hlodat ohavný hlad po opiu. V hrdle ho páliło a nervózně svíral jemné ruce. Zběsile uhodil koně hůlkou. Kočí se zasmál a práskl bičem.

Dorian se zasmál v odpověď a chlapík zmlkl.

Cesta se zdála nekonečná a ulice připadaly Dorianovi jako černá vlákna nějaké rozprostřené pavučiny. Ta jednotvárnost už byla nesnesitelná a houstnoucí mlha naháněla strach.

Pak míjeli osamělé cihelny. Zde byla mlha řidší a Dorian viděl divné lahvovité pece s oranžovými ohnivými jazyky, podobnými vějířům.

Když jeli kolem nich, štěkal někde pes a daleko v temnotě křičel nějaký zbloudilý racek. Kůň klopytal ve vyjeté koleji, pak se z ní dostal a vyrazil cvalem.

Po chvíli opustili hlinitou cestu a kodrcali se opět hrubě dlážděnými ulicemi. Většina oken byla tmavá, ale tu a tam se na některých osvětlených záclonách objevily fantastické siluety stínů. Dorian je zvědavě pozoroval. Pohybovaly se jako nestvůrné marionety a měly gesta živých tvorů. Hnusily se mu. V srdci měl chmurný vztek. Když zahrnuli za roh, z jedněch otevřených dveří na ně cosi zajčela nějaká žena a asi sto yardů utíkali za kočárem dva muži. Kočí po nich šlehl bičem.

Říká se, že žádostivost nutí člověka, aby myslel v jednom kruhu. Rozkousané rty Doriana Graye vskutku zas a zas formovaly v ohavném koloběhu ta podmanivá slova o duši a smyslech, dokud v nich jaksi nenašel plný výraz své nálady a dokud si rozumovým schválením neospravedlnil vášně, které by ho byly ovšem stejně ovládly i bez takového ospravedlnění. Mozkem se mu od komůrky ke komůrce plížila jediná myšlenka; a zběsilá touha po životě, nejstrašnější ze všech lidských chtivostí, v něm mocně rozdráždila všechny chvějící se nervy a žilky. Ošklivost, která se mu dřív hnusila, protože dává všemu podobu skutečnosti, mu teď z téhož důvodu byla drahá. Ošklivost, toť jediná skutečnost. Sprostý pokřik, odporná doupata, surová hrubost nezřízeného života, ba i zbídačelost zlodějů a vyvrhelů, to vše na něho najednou působilo dojmem mnohem větší životnosti než všechny ladné tvary umění a snové přeludy poezie. To potřebuje, aby zapomněl. Ve třech dnech bude zas volně dýchat.

Kočí se náhle s trhnutím zastavil na konci tmavé uličky. Nad nízké domovní střechy a zubaté řady komínů se zvedaly černé stěžně lodí. U ráhén se jako strašidelné plachty vznášely chuchvalce bílé mlhy.

„Tady to někde je, pane, ne?“ zeptal se kočí chraptivě okénkem.

Dorian sebou trhl a rozhlédl se. „To mi stačí,“ odpověděl a hbitě vystoupil. Dal kočímu zvláštní odměnu, kterou mu slíbil, a rychle vykročil směrem k přístavní hrázi. Tu a tam planula lucerna na zádi nějaké obrovské nákladní lodi. Světlo se chvělo a tříštilo v kalužích. Od parníku,

kteřý byl pňpraven k odplutí a přijímal náklad uhlí, se šířila rudá záře. Kluzká dlažba vypadala jako mokřý gumový plášť.

Dorian spěchal doleva a chvílemi se ohlížel, nejde-li někdo za ním. Za sedm či osm minut dorazil k malému zchátralému domku., vklíněnému mezi dvě ponuré továrny. V jednom okně pod střechem svítila lampa. Dorian se zastavil a zvláštním způsobem zaklepal na dveře.

Za malou chvílku slyšel, jak někdo přichází chodbou a odstraňuje řetěz. Dveře se tiše otevřely a Dorian vešel do domu, aniž pronesl slovo ke skrčené nestvůrné postavě, která se vtiskla do stínu, když ji míjel. Na konci předsíně visela potřhaná zelená záclona, jež se rozhoupala a roztřásla v prudkém větru, který sem za Dorianem vnikl z ulice. Odsunul ji a vstoupil do dlouhé nízké místnosti, jež vypadala jako bývalá podřadná tanečirna. Na stěnách kolem dokola byla řada ostře plápolajících plynových hořáků, jež se kalně a pokroucené odrazely v protějších zrcadlech, plných mušinců. Hořáky měly za sebou zašlé odrazové desky z žebrovaného cínu, tvořící mihotavé světelné terče. Podlahu pokrývaly okrové piliny, místy blátivě rozšlapané a potřísněné temnými kaňkami rozlitých lihovin. U malých kamínek na dřevěné uhlí se krčilo několik Malajců; hráli v kostky, a jak repetili, ukazovali stále bílé zuby. V jednom koutě se rozvaloval po stole nějaký námořník s hlavou zabořenou do loktů a u křiklavě pomalovaného výčepního pultu, lemujícího celou jednu stěnu, stály dvě vychrtlé ženštiny a posmívaly se jakémusi staříkovi, který si s výrazem ošklivosti ometal rukávy kabátu. „Myslí si, že po něm lezou zrzaví mravenci,“ smála se jedna z žen, když je Dorian míjel. Chlapík se na ni v hrůze zahleděl a rozfňukal se.

Na konci místnosti byly malé schůdky, vedoucí k zešeřelé světnici. Dorian rychle přeběhl po těch třech rozvrzaných stupních a v ústřety mu zavanul těžký pach opia. Zhluboka se nadechl a chřípí se mu zachvělo rozkoší. Když vstoupil, vzhlédl k němu a nerozhodně mu pokynul jakýsi mladý muž s rovnými žlutými vlasy, který se nakláněl nad lampou a zapaloval si dlouhou tenkou dýmku.

„Vy zde, Adriane?“ zamumlal Dorian.

„Kde jinde bych byl?“ lhostejně odvětil mladý muž. „Nikdo z kamarádů tiž se mnou nepromluví.“

„Myslel jsem, že jste odjel z Anglie.“

„Darlington už nic nepodnikne. Můj bratr tu směnku nakonec zaplatil. Ani George se mnou nemluví... Co na tom?“ dodal s povzdechem.

„Dokud má člověk tohle, tak nepotřebuje přátele. Myslím, že jsem těch přátel měl až příliš mnoho.“

Dorian sebou škubl a rozhlédl se po pitvorných postavách, které ležely v tak nepřirozených pozicích na rozedraných zíněnkách. Okouzlovaly ho ty pokroucené údy, ta dokořán otevřená ústa, ty vyjevené oči bez lesku. Věděl, v jakém podivném nebi trpí a jaké chmurné peklo je učí tajemství nějaké neznámé radosti. Jsou na tom lépe než on. On je uvězněn v myšlenkách. Vzpomínky mu ujídají duši jako nějaká hrozná choroba. Chvillemi se mu zdá, že vidí oči Basila Hallwarda, jak se na něho upírají. Tady však zůstat nemůže, to cítil. Přítomnost Adriana Singletona ho rozčílovala. Chtěl být někde, kde ho nikdo nepozná. Chtěl uniknout sám před sebou.

„Půjdu někam jinam,“ řekl po chvilce.

„Na přístaviště?“

„Ano.“

„Ta bláznivá kočka je jistě tam. V tomhle podniku ji už nechtějí.“

Dorian pokrčil rameny. „Mám až po krk ženských, které člověka milují. Mnohem zajímavější jsou ženské, které člověka nenávidí. Ostatně, opium je lepší.“

„Obojí je stejné.“

„Já mám radši opium. Pojdte si dát něco k pití. Musím se něčeho napít.“

„Já nechci nic,“ zabručel mladý muž.

„Jen pojdte.“

Adrian Singleton se unaveně zvedl a šel za Dorianem k pultu. Jakýsi míšenec v potrhaném turbanu a ošumělém plášti je pozdravil ošklivým úšklebkem a přistrčil před ně láhev brandy a dvě sklenky. Hned se k nim přitočily ty dvě ženštiny a začaly brebentit. Dorian se k nim obrátil zády a cosi říkal Adrianu Singletonovi.

Ústa jedné z žen se zvlnila do pokřiveného úsměvu, podobného malajskému krisu. „Náramná pocta pro nás, že jste dneska přišel,“ řekla jízlivě.

„Nemluv na mě, proboha!“ křikl Dorian a dupl na podlahu. „Co chceš? Peníze? Tady je máš! A už na mě nikdy nemluv!“

Ženě na okamžik zaplály ve vodnatých očích dvě rudé jiskry, pak pohasly a její pohled byl zase tupý a skelný. Pohodila hlavou a chtivými prsty shrábla z pultu peníze. Její družka na ni hleděla závistivě.

„Nemá to smysl,“ vydechl Adrian Singleton. „Ncstojím o návrat. K čemu to? Jsem tu docela šťastný.“

„Ale napišete mi, kdybyste něco potřeboval, ano?“ pravil Dorian po chvílce ticha.

„Snad.“

„Tak dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odvětil mladý muž a vystoupil zase po schůdcích, osušuje si kapesníkem vyprahlá ústa.

Dorian kráčet s bolestným výrazem ke dveřím. Když odhrnoval závěs, vydral se z nalíčených rtů ženy, jež sebrala jeho peníze, odporný smích. „Hele, už zas jde, ten ďáblův zaprodanec!“ zaškytala chraptivě.

„Hrom aby tě!“ odsekl. „Neříkej mi tak!“

Luskla prsty. „Radši máš, když ti říkají Princ z pohádky, vid’?“ zaječela za ním.

Jen to řekla, vymrštil se ten klímající námořník a zuřivě se rozhlédl. K sluchu mu dolehl zvuk zavíraných dveří v předsíni. Vyřtil se ven, jako by ho štváli.

Dorian Gray spěchal mrholícím deštěm po přístavní hrázi. Shledání s Adriánem Singletonem ho nečekaně dojalo a ptal se v duchu, zda tento zkažený mladý život lze opravdu klást za vinu jemu, jak mu to s takovou ničemnou urážlivostí řekl Basil Hallward. Kousl se do rtu a oči mu na chvílku zesmutněly.

Avšak konec konců, co on s tím má vlastně společného? Jsme na světě příliš krátce, abychom si nakládali na záda ještě tíhu cizích pochybení. Každý žije sám svůj život a za to, že ho žije, také sám platí. Smutné je jen to, že tak často je nutno platit za jedinou chybu. Dokonce se za ni platí znovu a znovu. Při svém obchodování s lidmi neuzavírá osud nikdy účty.

Jsou okamžiky, říkají nám psychologové, kdy lačná touha po hříchu, či po tom, co lidé hříchem nazývají, ovládne člověka tak, že každíčká žilka v těle stejně jako každíčká komůrka v mozku jako by byla proniknuta děsivými popudy. V takových chvílích ztrácejí muži i ženy svobodnou vůli. Pohybují se k svému strašnému cíli, jako se pohybují automaty. Je jim odňata možnost volby, a svědomí je buď umrtveno, nebo, je-li přece jen naživu, žije jen proto, aby propůjčovalo kouzlo vzpouře a půvab neposlušnosti. Vždyť všechny hříchy, jak neúnavně připomínají teologové, jsou hříchy neposlušnosti. Když ten vzdorný duch, ta jitřenka zla padala z nebe, padala jako rebel.

Dorian Gray spěchal dál, necitelný a soustředěný jen na zlo, s myslí

zkalenou a s duší lačnicí po vzpouře, a stále zrychloval krok. Ale když prudce zabočil do šerého průchodu, kterým si už mnohokrát zkrátil cestu k neblaze proslulému místu, kam teď šel, ucítil znenadání, jak ho někdo zezadu popadl, a dřív než měl čas se bránit, byl vržen ke zdi a hrdlo mu svírala surová nika.

Zběsile zápasil o život a po strašném úsilí se vykroutil ze škrticích prstů. Ve vteřině však zaslechl cvaknutí revolveru, spatřil záblesk hladké hlavně, jež mu mířila přímo na hlavu a rozeznal před sebou temnou postavu malého statného muže.

„Co chcete?“ zalupal po dechu.

„Buď zticha!“ řekl muž. „Jestli se hneš, tak tě zastřelím!“

„Vy jste se zbláznil! Co jsem vám udělal?“

„Zničil jsi život Sibyle Vaneové,“ zněla odpověď, „a Sibyla Vaneová byla moje sestra. Zabíla se. Vím to. A její smrt mášna svědomí ty. Přísahal jsem, že za to zabiju já tebe. Hledám tě už léta. Neměl jsem jediné vodítko, jedinou stopu. Ti dva lidé, kteří mi tě mohli vypodobnit, jsou už mrtvi. Nic jsem o tobě nevěděl, jen to, jak ona ti říkala. A to jsem teď v noci náhodou zaslechl. Smiř se s Bohem, protože dneska umřeš.“

Dorian byl bez sebe strachem. „Jakživ jsem ji neznal,“ koktal. „Jakživ jsem o ní neslyšel. Vy jste se zbláznil.“

„Udělal bys líp, kdyby ses k tomu hříchu přiznal, protože umřeš, jako že se Jmenuju James Vane.“ Byl to hrozný okamžik. Dorian nevěděl, co říct, co udělat. „Na kolena!“ zavrčel muž. „Dávám ti minutu, aby ses mohl smířit s Bohem – nic víc. Odjíždím dnes v noci do Indie a do té doby to musí být odbyto. Jedinou minutu! A dost.“

Dorianovi klesly ruce podél těla. Nevěděl, co počít, tak byl ochromen hrůzou. Zčistajasna mu bleskla myslí divoká naděje. „Počkejte!“ křikl. „Jak je to dávno, co vaše sestra zemřela? Honem, povězte!“

„Osmnáct let,“ řekl muž. „Proč se ptáš? Co záleží na letech?“

„Osmnáct let!“ zasmál se vítězoslavně Dorian Gray. „Osmnáct let! Postavte si mě pod lucernu a podívejte se mi do obličeje!“

James Vane okamžik váhal, nechápaje, co to má znamenat. Pak Dorianu Graye uchopil a vlekl ho z průchodu.

Ač světlo bylo matné a blikalo ve větru, přece jen stačilo, aby poznal, jak ohavného omylu by se byl zřejmě dopustil, neboť v obličeji muže, kterého hodlal zabít, byl všechen pel jinošství, všechna nezkalená čistota mládí. Vypadá jen o málo starší než dvacetiletý chlapec, sotva starší – ba,

snad ani není starší, – než byla jeho sestra, když se před tolika lety spolu loučili. Je očividné, že tohle není ten muž, který Sibyle zničil život.

Uvolnil své sevření a klopytavě couvl. „Bože můj! Bože můj!“ zvolal. „A já bych vás byl zavraždil!“

Dorian Gray se dlouze nadechl. „Málem jste se dopustil strašného zločinu, člověče,“ pravil a přísně se na něho zahleděl. „Ať je vám to ponaučením, abyste nebral pomstu do svých rukou.“

„Odpusťte mi, pane,“ zamumlal James Vane. „Zmýlil jsem se. Náhodné slůvko, které jsem zaslechl v té zatracené díře, mě zavedlo na falešnou stopu.“

„Běžte raději domů a zbavte se té pistole, nebo se ještě dostanete do nesnázi,“ řekl Dorian, otočil se na podpatku a pomalu se vzdaloval ulicí.

James Vane stál na chodníku ochromen hrůzou. Trásl se od hlavy až k patě. Po chvilce vstoupil do světla temný stín, který se předtím ploužil podél omoklé zdi, a pokradnými kroky došel až k němu. Vane cítil, jak mu někdo klade ruku na rameno, a polekaně se ohlédl. Byla to jedna z žen, které před chvílí popíjely u nálevního pultu.

„Proč jsi ho nezabil?“ zasyčela, přibližujíc vychrtlý obličej až k jeho tváři. „Věděla jsem, že jdeš za ním, když jsi vyrazil z Dalyho lokálu. Ty blázne! Měl jsi ho zabít. Má spoustu peněz a je to lump, že nemá sobě rovného.“

„To není ten člověk, co ho hledám,“ odpověděl. „A nechci ničí peníze. Chci jen něčí život. Ale ten člověk musí být teď skoro čtyřicátník. Tenhle je sýkoro ještě chlapec. Díky Bohu, že jsem si nepošpinil ruce jeho krví.“

Žena se trpce zasmála. „Skoro ještě chlapec!“ usklíbala se. „Tak abys věděl, člověče, už je to skoro osmnáct let, co ze mě Princ z pohádky udělal to, co jsem.“

„Lžeš!“ vykřikl James Vane.

Zvedla ruku k nebi. „Jako že je Bůh nade mnou, tak říkám pravdu,“ zvolala.

„Jako že je Bůh nad tebou?“

„Zab mě, jestli to tak není! To je ten nejhorší, co sem chodí. Říká se, že se zaprodal ďáblu za pěknou tvářičku. Už je to skoro osmnáct let, co jsem ho poznala. A od těch dob se moc nezměnil. Zato já!“ dodala a nevesele na něho mrkla.

„Můžeš na to přísahat?“

„Přísahám,“ ozvalo se chraptivě z jejích ochablých úst. „Ale nevyzvoň mu to na mě,“ zakňučela, „bojím se ho. Dej mi nějaké drobné na nocleh.“

Se zaklením od ní odběhl a hnal se za roh ulice, ale Dorian Gray už zmizel. A když se ohlédl, i žena byla pryč.

KAPITOLA 17.

O týden později seděl Dorian Gray v zimní zahradě v Scoby Royal a hovořil s hezkou vévodkyní z Monmouthu, jež byla se svým manželem, sešle vypadajícím šedesátníkem, mezi jeho hosty. Byl čas k čaji a měkké světlo veliké, krajkami zakryté lampy, jež stála na stole, ozařovalo jemný porcelán a tepané stříbro, prostřené k svačině, které vévodkyně předsedala. Její bílé ruce se něžně pohybovaly mezi šálky a její plné rudé rty se usmívaly čemusi, co jí pošeptal Dorian Gray.

V proutěném křesle potaženém hedvábím spočíval lord Henry a na oba se díval. Na broskvově zbarvené pohovce seděla lady Narboroughová a předstírala, že poslouchá, jak vévoda popisuje posledního brazilského brouka, kterého připojil ke své sbírce. Tři mladí muži v dokonalých večerních úborech podávali některým ženám zákusky. Společnost tvořilo dvanáct lidí a nazítrí měli přijet ještě další.

„O čempak mluvíte?“ ptal se lord Henry; přiloudal se ke stolu a odložil šálek. „Doufám, Gladys, že vám Dorian řekl, jak se chystám všechno překřtít. Je to rozkošný nápad.“

„Já ale nechci být překřtěna, Harry,“ odvětila vévodkyně a vzhlédla k němu svýma podivuhodnýma očima. „Jsem docela spokojena se svým jménem a pan Gray by jistě měl být s tím svým také spokojen.“

„Má drahá Gladys, ani vaše, ani jeho jméno bych nezměnil za nic na světě. Obě jsou dokonalá. Měl jsem na mysli hlavně květiny. Včera jsem si ustříhl jednu orchidej na klopou. Byl to nádherný kropenatý květ, úchvatný jako sedmero hlavních hříchů. V okamžiku nerozváznosti jsem se zeptal zahradníka, jak se ta orchidej jmenuje. Řekl mi, že je to vzácný druh robinsoniany nebo něčeho stejně strašného. Je to smutná pravda, ale ztratili jsme schopnost dávat věcem půvabná jména. A jména znamenají všechno. Nikdy nic nenamítám proti skutkům. Mám námítky pouze proti slovům. Proto právě nenávidím vulgární realismus v literatuře. Člověk, který řící dokáže říkat rýč, měl by být přinucen se jím ohánět. K ničemu jinému se nchodí.“

„Jak bychom tedy měli říkat vám, Harry?“ ptala se vévodkyně.

„Tcn se jmenuje Princ Paradox,“ řekl Dorian.

„To bych okamžitě poznala, o koho jde,“ zvolala vévodkyně.

„O tom nechci ani slyšet,“ smál se lord Henry, usedaje do křesla.“
Viněty se člověk nezbaví. Odmítám ten titul.“

„Veličenstva nesmějí abdikovat,“ vyklouzlo jako výstraha z hezkých rtů.

„Přejete si tedy, abych obhájil svůj trůn?“

„Ano.“

„Říkám pravdy zítřka.“

„Já dávám přednost chybám dneška,“ odvětila.

„Odbrojujete mě, Gladys,“ zvolal, protože uhodl, že vévodkyně je v neústupné náladě.

„Beru vám jen štít, Harry, nikoli kopí.“

„Nikdy neútočím na krásu,“ pravil s odmítavým gestem.

„V tom děláte chybu, Harry, věřte mi. Připisujete kráse příliš vysokou cenu.“

„Jak to můžete říct? Myslím si, to připouštím, že je lépe být krásný než dobrý. Ale naopak zase nikdo nepřizná tak ochotně jako já, že je lépe být dobrý než ošklivý.“

„Tak ošklivost patří k sedmeru hlavních hříchů!“ zvolala vévodkyně.

„A co potom s vaším podobenstvím o té orchideji?“

„Ošklivost patří k sedmeru hlavních ctností, Gladys. Vy jako věrná přívrženkyně toryů je nesmíte podceňovat. Pivo, bible a sedmero hlavních ctností udělaly z naší Anglie to, co je.“

„Tak vy nemáte svou vlast rád?“ ptala se.

„Vždyť v ní žiju.“

„Jen abyste ji tím spíš mohl kritizovat.“

„A vy byste chtěla, abych si osvojil úsudek, který o ní má Evropa?“ tázal se.

„Co ta o nás říká?“

„Že se Tartuffe vystěhoval do Anglie a otevřel si tam obchodní dům.“

„To je od vás, Harry?“

„Věnuju to vám.“

„To nemohu nikde říkat. Je to příliš pravdivé.“

„Nemusíte se bát. Naši krajané se nikdy v žádném popisu nepoznají.“

„Jsou praktičtí.“

„Jsou spíš prohnaní než praktičtí. Když uzavírají bilanci, vyváží vždycky hloupost bohatstvím a neřest pokrytectvím.“

„Přesto však jsme vykonali veliké věci.“

„Veliké věci nám byly vloženy na bedra, Gladys.“

„Ale my jsme nesli jejich břímě.“

„Jenom k burze.“

Zavrtěla hlavou. „Já věřím v tento národ,“ zvolala.

„Představuje poslední zbytky podnikavců.“

„Je v rozvoji.“

„Mne víc okouzljuje rozklad.“

„Což umění?“

„To je choroba.“

„Láska?“

„Iluze.“

„Náboženství?“

„Módní náhražka víry.“

„Jste skeptik.“

„Nikdy! Skepticismus je počátkem důvěřivosti.“

„Co tedy jste?“

„Definovat znamená omezovat.“

„Dejte mi aspoň vodící nit.“

„Nitě se trhají. A pak byste v tom bludišti ztratila cestu.“

„Lekáte mě. Mluvme o někom jiném.“

„Náš hostitel, to je roztomilé téma. Před lety ho kdosi pokřtil Princ z pohádky.“

„Ach, to mi nepřipomínejte!“ zvolal Dorian Gray.

„S naším hostitelem je to dnes večer hrozné,“ odvětila vévodkyně zardívajíc se. „Myslí si, tuším, že se Monmouth se mnou oženil z důvodů čistě vědeckých, protože ve mně získal nejvzácnější druh moderního motýla, jaký jen lze najít.“

„Doufám však, že vás nenapichuje na špendlíky, vévodkyně,“ zasmál se Dorian.

„Ach, to za něho dělá má komorná, když se na mě zlobí, pane Grayi.“

„A pročpak se na vás zlobívá, vévodkyně?“

„Pro úplné maličkosti, pane Grayi, věřte mi. Obvyčně proto, že příběhnu domů za deset minut devět a prohlásím, že musím být do půl deváté převlečena.“

„To je od ní ale nerozum! Měla byste jí dát výpověď.“

„To si netroufám, pane Grayi. Ona mi totiž vymýšlí klobouky. Pamatujete se na ten, který jsem měla na zahradní slavnosti u lady

Hilstonové? Nepamatujete, ale je od vás hezké, že se tváříte, jako byste se pamatoval. Tak ten byl stvořen z ničeho. Všechny pěkné klobouky vznikly z ničeho.“

„Jako všechny pěkné reputace, Gladys,“ přerušil ji lord Henry. „Všechno, čím někdo vyniká, získává mu nepřátele. Člověk musí být zcela průměrný, pak je oblíben.“

„Ale ne u žen,“ řekla vévodkyně a zavrtěla hlavou, „a svět řídí ženy.“

Ujišťuji vás, že průměrné lidi nesnášíme. My ženy, jak o nás kdosi řekl, milujeme sluchem, právě tak jako vy muži milujete zrakem, jestli ovšem vůbec kdy milujete.“

„Mně se zdá, že nikdy neděláme nic jiného,“ zašeptal Dorian.

„Ach, pak vlastně nemilujete nikdy,“ pane Grayi,“ odvětila vévodkyně s předstíraným smutkem.

„Má drahá Gladys,“ zvolal lord Henry, „jak můžete říct něco takového? Láska žije jen neustálými reprízami a ty reprízy proměňují zálibu v umění. Ostatně, pokaždé, když člověk miluje, je to jeho jediná láska v životě. Na jedinečnosti citu pranic nemění okolnost, že jeho předmět je stále jiný. Tím se cit jenom prohlubuje. V nejlepším případě můžeme mít za celý život jen jediný veliký zážitek, a tajemství života tkví v tom, zopakovat si ten zážitek, jak nejčastěji možno.“

„I když jsme si z něho odnesli rány, Harry?“ ptala se vévodkyně po chvíli ticha.

„Tím spíš, když jsme si z něho odnesli rány,“ odvětil lord Henry.

Vévodkyně se otočila a se zvláštním výrazem v očích pohlédla na Doriana Graye. „Co vy tomu říkáte, pane Grayi?“ otázala se.

Dorian chvíli uvažoval. Pak pohodil hlavou nazad a zasmál se. „Já vždycky souhlasím s Harrym, vévodkyně.“

„I když nemá pravdu?“

„Harry má vždycky pravdu, vévodkyně.“

„A přináší vám jeho filozofie štěstí?“

„Nikdy nehledám štěstí. Kdo potřebuje štěstí? Hledám rozkoš.“

„A nacházíte ji, pane Grayi?“

„Často. Až příliš často.“

Vévodkyně si povzdychla. „Já hledám klid,“ pravila, „a nebudu ho dnes večer mít, když se hned nepůjdu převléknout.“

„Dovolte, abych vám přinesl nějaké orchideje, vévodkyně,“ zvolal Dorian, vyskočil a kráčel na druhý konec zimní zahrady.

„Koketujete s ním nemilosrdně,“ řekl lord Henry své sestřence. „Ale měla byste se mít na pozoru. Dovede si člověka podmanit.“

„Kdyby to nedovedl, nesváděla bych s ním bitvu.“

„Utkává se tu tedy Řek s Řekem?“

„Já jsem na straně Trojských. Ti bojovali kvůli ženě.“

„Ale byli poraženi.“

„Jsou horší věci než porážka,“ odvětila.

„Ženete se tryskem, a nedržíte pevně uzdu.“

„Rychlost dává pocit života,“ zněla riposte.

„Dneska si něco zapíšu do deníku.“

„Copak?“

„Že dítě, které se spálilo, miluje oheň.“

„Vždyť nejsem ani ožehnutá. Křídla mám neporušená.“

„Však jich užíváte ke všemu, jen ne k letu.“

„Odvaha se přestěhovala z mužů do žen. To je pro nás nová zkušenost.“

„Máte sokyni.“

„Koho?“

Zasmál se. „Lady Narboroughovou,“ zašeptal. „Ta ho nesmírně zbožňuje.“

„Probouzíte ve mně obavy. My romantikové máme ohled k starobylosti, a ten nám bývá osudný.“ N

„Romantikové! Používáte přece metod vědeckých.“

„Vždyť nás vychovali mužové.“

„Ale vysvětlit vás nedovedou.“

„Definujte nás jako pohlaví,“ vyzvala ho.

„Sfingy bez záhad.“

Pohlédla na něho s úsměvem. „Co tam pan Gray tak dlouho dělá?“ řekla. „Pojďme mu pomoci. Ani jsem mu ještě neřekla, jakou barvu bude mít moje toaleta.“

„Musíte si prostě vzít toaletu, která se bude hodit k jeho květům, Gladys.“

„To by byla předčasná kapitulace.“

„V romantickém umění se začíná vyvrcholením.“

„Musím si zachovat možnost ústupu.“

„Jak Parthové?“

„Ti našli bezpečí na poušti. To bych já nemohla.“

„Ženy nemají vždycky na vybranou,“ odpověděl, ale ještě než

dokončil větu, ozval se ze vzdáleného kouta zimní zahrady přidušený sten a hned po něm temný pád něčeho těžkého. Všichni sebou trhli. Vévodkyně znehybněla hrůzou. Lord Henry se s polekanýma očima rozběhl mezi svěšené listy palem a našel Doriana Graye, jak leží na dlaždičkách podlahy, tváří k zemi, v mdlobách podobných smrti.

Okamžitě ho odnesli do modrého salóнку a uložili ho na pohovku. Zakrátko přišel k sobě a zmateně se rozhlížel.

„Co se to stalo?“ ptal se. „Ach, už si vzpomínám. Jsem tu v bezpečí, Harry?“ Začal se chvět.

„Můj drahý Doriane,“ odvětil lord Henry, „jenom jste omdlel. Nic víc. Jste asi příliš unaven. Neměl byste chodit dolů k večěři. Ujmu se vašich povinností.“

„Ne, půjdu dolů,“ řekl Dorian a namáhavě se zvedl. „Raději půjdu dolů. Nesmím zůstat sám.“

Šel do svého pokoje a převlékl se. Když pak seděl u stolu, byla v jeho chování ztřeštěná bezstarostná veselost, ale občas jím zalomcoval záchvat děsu, když si vzpomněl, jak spatřil v okně zimní zahrady na sklo přitisknutý a bílému šátku podobný obličej Jamese Vanea, který ho pozoroval.

KAPITOLA 18.

Příštího dne nevyšel z domu a většinu času strávil dokonce ve svém pokoji, bez sebe hrůzou ze smrti, a přitom lhostejný k životu. Začínal být posedlý představou, že je štván, lapen do tenat, vystopován. Roztrásl se, jak se jen závanem vzduchu ohnul gobelín. Mrtvé listí, jež vítr metal do okenních tabulek, obložených olovem, mu připadalo jako vlastní marná předsevzetí a planá pokání. Když zavřel oči, znovu viděl tvář toho námořníka, zírající na něho zamlženým sklem, a opět měl pocit, jako by ho za srdce popadal děs.

Ale možná, že jen jeho představivost vyvolala z noci tu pomstu a postavila před něho tu ohybnou podobu trestu. Skutečný život je chaos, ale v obrazotvornosti je cosi strašlivě logického. To obrazotvornost posílá výčitky, aby šly v patách za hříchem. To obrazotvornost se přičiňuje, aby každý zločin plodil nestvůrné potomstvo. Ve všedním, skutečném světě nejsou zlí trestání ani hodní odměňování. Úspěchu se dostává silným, neúspěch stíhá slabé. Toť vše. Ostatně, kdyby se byl kolem domu opravdu plížil někdo neznámý, jistě by ho byli viděli sluhové nebo hajní. Kdyby byl někdo objevil na záhonech nějaké šlépěje, byli by mu to hlásili zahradníci. Ano, byly to jen představy. Bratr Sibyly Vaneové se nevrátil, nechce ho zabít. Odplul na lodi a ztroskotá někde v ledovém moři. Aspoň před ním je tedy Dorian v bezpečí. Ovšem, vždyť ten člověk o něm nic neví, nemůže o něm nic vědět. Ta maska mladosti ho zachránila.

Ale i když to byla jenom šalba, jak hrozné je pomyšlení, že svědomí může vyvolat tak děsivé fantomy, dát jim viditelnou podobu a přimět je, aby se před člověkem pohybovaly! Jaký bude jeho život, mají-li na něho ve dne v noci civět z tichých koutů stíny jeho zločinů, pošklebovat se mu z tajných skrýší, šeptat mu do uší, až bude sedět u hostiny, probouzet ho ledovými prsty, až bude ležet a spát. Bledl hrůzou, jak se mu ta myšlenka plížila mozkiem, a zdálo se mu, že vzduch se náhle ochladil. Ach, jaká to byla zběsilá chvíle šílenství, v níž zavraždil svého přítele! Jak strašidelná je pouhá vzpomínka na ten výjev! Všechno to viděl znovu. Každíčká ohavná podrobnost se k němu vrátila se zvýšenou hrůzností. Z černé jeskyně času

vystupovalo ztělesnění jeho hříchu, strašné a v šarlatových obvazech. Když v šest hodin vstoupil do pokoje lord Henry, zastihl Doriana v pláči, jako by mu mělo puknout srdce.

Teprve třetího dne se Dorian odvážil vyjít z domu. V jasném, sosnami provoněném vzduchu toho zimního rána bylo cosi, co jako by mu vracelo veselost a horoucí chtivost života.

Ale tu změnu nepůsobily jen fyzikální podmínky prostředí. Jeho vlastní letora se vzbouřila proti té přemíře úzkosti, jež se snažila zmrzačit a zmařit její dokonalý klid. Tak to vždycky dopadá se subtilními a jemně utvářenými povahami. Silné vášně buď je musí zdeptat, nebo se jim musí poddat. Buď člověka zavraždí, nebo samy zhynou. Mělké zármutky a mělké lásky přežijí všechno. Lásky a zármutky, v kterých je velikost, zničí jejich vlastní bohatství. Dorian ostatně přesvědčil sám sebe, že byl obětí hrůzou zasažené obraznosti, a díval se teď na své minulé obavy s jakýmsi politováním a nemalým opovržením.

Po snídani se hodinu procházel po zahradě s vévodkyní a potom se rozjel přes park za loveckou společností. Na trávě, podobna soli, ležela křehká jinovatka. Obloha byla jako obrácený šálek z modrého kovu. Hladinu rákosím zarostlého jezírka lemoval tenounký ledový povlak.

Na kraji borového lesa zahlédl Dorian bratra vévodkyně z Monmouthu, sira Geoffreyho Cloustonea, jak vyhazuje z pušky dvě prázdné patrony. Vyskočil z kolesky, řekl čeledínovi, aby s klisnou zajel domů, a prodíral se odumřelým kapradím a divokým podrostem k svému hostu.

„Máte pěkné úlovky, Geoffreyi?“ ptal se.

„Nevalné, Doriane. Myslím, že většina ptactva odlétla do otevřené krajiny. Řekl bych, že to bude lepší po obědě, až se dostaneme do nového terénu.“

Dorian se mu loudal po boku. Břítý vonný vzduch, hnědá a rudá světélka kmitající se v lese, chraptivý pokřik nadháněčů, který se co chvíli ozval, a ostré práskání pušek, jež vždycky zaznělo po něm, to vše Doriana okouzlovalo a dávalo mu pocit rozkošné volnosti. Ovládla ho bezstarostnost štěstí, vznešená lhostejnost radosti.

Na dvacet kroků před nimi vyrazil náhle z chuchvalcovitého trsu staré trávy zajíc. Uši s černými konečky měl natažené a pelášil, odrážej se dlouhými zadními běhy. Hnal se k olšovému houští. Sir Geoffrey zvedl k rameni pušku, ale cosi v ladných pohybech zvířete podivně očarovalo

Doriana, takže najednou křikl: „Nestřílejte po něm, Geoffreyi! Nechte ho žít!“

„Co je to za nesmysl, Doriane?“ zasmál se jeho společník, a když zajíc vskočil do houští, vypálil. Ozval se dvojí skřek, skřek zajíce v záchvatu bolesti, což je strašný zvuk, a skřek člověka v zápasu se smrtí, což je zvuk ještě strašnější.

„Pane na nebi! Zasáhl jsem honce!“ vykřikl sir Geoffrey a spěchal k houštině. „Co to napadlo toho osla, že nám vlezl rovnou do rány? Ať se přestane střílet!“ volal, jak nejhlasitěji mohl. „Byl tu poraněn člověk!“

Přiběhl vrchní hajný s holí v ruce.

„Kde, pane? Kde je?“ křičel. Zároveň na celé honební čáře ustala strelba.

„Tamhle!“ odvětil rozzlobeně sir Geoffrrey a spěchal k houštině. „Proč, proboha, neřeknete svým lidem, aby se drželi opodál? Teď mám pro dnešek po střílení.“

Dorian se za nimi díval, jak se vrhají do olšového porostu, prodírají se proutím a ohýbají větve. Za chvíli se vynořili, vlekouce do slunečního světla nějaké tělo. Dorian se s hrůzou odvrátil. Neštěstí jako by ho provázelo na každém kroku. Slyšel, jak se sir Geoffrey ptá, je-li ten člověk opravdu mrtev, a jak mu hajný odpovídá kladně. Najednou měl dojem, že les ožil tvářemi. Slyšel dupot tisícerych nohou a tlumený bzukot hlasů. Nad hlavou mu proletěl mezi haluzemi veliký bažant s měděnou náprsenkou.

Po několika okamžicích, které mu v tom rozrušení připadaly jako nekonečné hodiny bolesti, ucítil na rameni ruku. Trhl sebou a ohlédl se.

„Doriane,“ řekl lord Henry, „měl bych jim snad říct, že hon pro dnešek skončil. Nedělalo by to dobrý dojem, kdyby se pokračovalo.“

„Kéž by skončil jednou provždy, Harry,“ odpověděl hořce Dorian. „Všechno je to ohavné a kruté. Je ten člověk...?“

Nemohl tu větu dokončit.

„Bohužel ano,“ pravil lord Henry. „Dostal celou dávku broků do prsou. Byl jistě mrtev téměř okamžitě. Pojdte, půjdeme domů.“

Kráčeli bok po boku směrem k aleji a bezmála padesát kroků šli mlčky. Pak Dorian Gray pohlédl na lorda Henryho a řekl se stíněným povzdechem: „To je zlé znamení, Harry, velmi zlé znamení.“

„A co?“ ptal se lord Henry. „Ach tak, ta nehoda patrně. Ale, kamaráde, za to nikdo nemůže. To si zavinil ten člověk sám. Proč lezl rovnou do rány? Ostatně, nás se to netýká. Je to ovšem dost trapné pro

Geoffreye. Sázet broky do honců, to nedělá dobře. Pak si lidé myslí, že je to nějaký sváteční střelec. A to Geoffrey není, střílí velmi přesně. Ale nemá smysl o tom mluvit.

Dorian potrásl hlavou. „Je to zlé znamení, Harry. Mám pocit, jako by se někomu z nás mělo stát něco hrozného. Třeba zrovna mně,“ dodal a v bolestném gestu si přejel rukou oči.

Starší muž se zasmál. „Jediná hrůza na světě je ennui, Doriane. To je jediný hřích, který nelze odpustit. Ale my sotva budeme tou hrůzou trpět, ledaže by mládenci u večeře pořád žvanili o téhle příhodě. Musím jim říct, že to téma je tabu. A pokud jde o znamení, nic takového jako znamení neexistuje. Osud k nám nevysílá heroldy. Na to je příliš moudrý či příliš krutý: Ostatně, co vám by se, proboha, mohlo stát, Doriane? Máte všechno na světě, co si jen muž může přát. Není člověka, který by s vámi s radostí neměnil.“

„Není člověka, s kterým bych neměnil já, Harry. Nesmějte se tak, říkám vám pravdu. Ten ubohý venkovan, který právě umřel, je na tom lépe než já. Nemám hrůzu ze smrti. Ale děsí mě představa přicházející smrti. A zdá se mi, že její obludná křídla krouží v tom olověném vzduchu kolem mne. Kriste pane! Tamhle za stromy se pohybuje nějaký muž, pozoruje mě, číhá na mě, vidíte ho?“

Lord Henry se podíval směrem, kterým ukazovala třesoucí se ruka v rukavici. „Vidím,“ řekl s úsměvem. „Vidím, že na vás čeká zahradník. Chce se vás nejspíš zeptat, jaké květiny si přejete mít večer na stole. Jste až nemožně nervózní, Doriane. Až se vrátíme do Londýna, musíte si promluvit s mým lékařem.“

Dorian si oddychl úlevou, když spatřil blížícího se zahradníka. Muž se dotkl klobouku, chvíličku hleděl váhavě na lorda Henryho, pak se vytasil s dopisem a podal jej svému pánovi. „Její Milost mi řekla, abych počkal na odpověď,“ zašeptal.

Dorian vsunul dopis do kapsy. „Povězte Její Milosti, že už jdu,“ pravil chladně. Zahradník se otočil a spěchal k domu.

„Ženy tak rády dělají nebezpečné věci!“ smál se lord Henry. „To je jedna z vlastností, kterým se u nich nejvíc obdivuji. Žena je ochotna koketovat s kýmkoli na světě, pokud u toho budou jiní lidé.“

„Vy tak rád říkáte nebezpečné věci, Harry! V tomhle případě jste však na špatné stopě. Vévodkyně se mi nesmírně líbí, ale nemiluju ji.“

„A vévodkyně vás nesmírně miluje, ale leccos na vás se jí nelíbí, takže se k sobě báječně hodíte.“

„Pomlouváte, Harry, a tady není žádný podklad k pomlouvám.“

„Podkladem ke každé pomluvě jsou nezvratná fakta o něčí nemorálnosti,“ pravil lord Henry a zapálil si cigaretu.

„Vy byste pro epigram obětoval kohokoli, Harry.“

„Lidé si lehají na obětní oltář dobrovolně,“ zněla odpověď.

„Kéž bych dokázal milovat!“ zvolal Dorian Gray a v hlase mu zazněl hluboce tklivý tón. „Ale mám dojem, že vašeň ze mne vyprchala, že jsem už zapomněl, co je touha. Příliš se obírám sám sebou. Má vlastní osobnost se mi stala břemenem. Chtěl bych zmizet, odjet, zapomenut. Udělal jsem hloupost, že jsem vůbec jel sem. Myslím, že pošlu telegram Harveymu, aby mi připravil jachtu. Na jachtě je člověk v bezpečí.“

„V bezpečí před čím, Doriane? Vy máte nějaké nesnáze. Proč mi o nich nepovíte? Jistě víte, že bych vám pomohl.“

„To vám nemohu povědět, Harry,“ odvětil smutně Dorian. „A nejspíš je to všechno jen moje fantazie. Ta nešťastná nehoda mě vyvedla z míry. Mám hrozné tužení, že i mně se přihodí něco takového.“

„Nesmysl!“

„Doufám, že je to nesmysl, ale nemohu se toho pocitu zbavit. Ach, tamhle jde vévodkyně! Vypadá jako Artemis v úboru od nejlepšího krejčího. Už se vracíme, vévodkyně, jak vidíte.“

„Všechno jsem už slyšela, pane Gray i,“ odvětila. „Chudák Geoffrey je strašně rozrušen. A vy jste ho prý žádal, aby po tom zajíci nestřílel. To je zvláštní.“

„Ano, velmi zvláštní. Nevím, proč jsem to vlastně řekl. Patrně nějaký rozmar. Ten zajíc mi připadal jako ten něj roztomilejší tvoreček. Ale to mě mrzí, že vám pověděli o tom člověku. Je to ošklivé téma.“

„Je to trapné téma,“ vpadl lord Henry. „Psychologicky je naprosto bezcenné. Prosím, kdyby to byl Geoffrey udělal úmyslně, pak by to bylo zajímavé! Rád bych znal někoho, kdo spáchal opravdickou vraždu.“

„Vy jste hrozný, Harry,“ okřikla ho vévodkyně. „Vidte, pane Grayi? Harry! Panu Grayovi je zase nevoľno! Omdlí!“

Dorian se s vypětím všech sil vzchopil a usmál se. „To nic, vévodkyně,“ zamumlal, „mám jen děsně v nepořádku nervy. To je všechno. Obávám se, že jsem neměl ráno chodit tak daleko. Neslyšel jsem, co řekl Harry. Něco velmi zlého? Povíte mi to někdy jindy. Teď si musím jít lehnout. Omluvíte mě, vidíte?“

Došli zatím k velikému schodišti, jež vedlo ze zimní zahrady na terasu. Když se za Dorianem zavřely skleněné dveře, obrátil se lord Henry

a ospalýma očima se zahleděl na vévodkyni: „Jste do něho hodně zamilována?“ ptal se.

Dlouho neodpovídala, jen stála a zírala do kraje. „Kéž bych to věděla,“ řekla posléze.

Zavrtěl hlavou. „Poznání by bylo osudné. Kouzlo je právě v nejistotě. V mlze je všechno podivuhodné.“

„Ale člověk může zabloudit.“

„Všechny cesty vedou stejně jen k jednomu cíli, Gladys.“

„A to?“

„K deziluzi.“

„Tou jsem v životě debutovala.“

„Přinesla vám vévodskou korunku.“

„Ty jahodové listy na ní mě už omrzely.“

„Ale sluší vám.“

„Jen na veřejnosti.“

„Scházely by vám.“

„Nevzdám se ani plátku z květů.“

„Monmouth má uši.“

„Stáří je nedoslýchá ve.“

„Nikdy na vás nežárlí?“

„Kéž by aspoň žárlil!“

Rozhlédl se, jako by něco hledal. „Po čem se díváte?“ tázala se.

„Po ochranném knoflíku z vašeho kordu,“ odpověděl. „Spadl vám.“

Zasmála se. „Ale pořád mám ještě masku.“

„Ta zvyšuje půvab vašich očí,“ zněla odpověď.

Znovu se zasmála. Zuby jí zasvítily jako bílá jádérka v jakémsi šarlatovém ovoci.

Nahoře ve svém pokoji ležel Dorian Gray na pohovce a každičká žilka jeho těla byla ochromena hrůzou. Život se mu náhle proměnil v příliš ohavné břemeno, než aby je mohl unést. V strašném skonu toho nešťastného honce, zastřeleného v houštině jako divoké zvíře, viděl předobraz své vlastní smrti. Div neomdlel, když si lord Henry z náhodného rozmaru tak cynicky zažertoval.

V pět hodin zazvonil na sluhu a nařídil, aby mu připravil zavazadla, že odjede nočním expresem do Londýna; v půl deváté ať je přede dveřmi kočár. Rozhodl se, že v Selby Royal už nestráví ani jedinou noc. Nečeká ho tu nic dobrého. V plném slunci se tu prochází smrt. Tráva v lese je potřísněna krví.

Potom napsal lístek lordu Henrymu; oznamoval mu, že odjíždí do Londýna poradit se s lékařem, a prosil ho, aby se za jeho nepřítomnosti staral o zábavu hostů. Když vkládal lístek do obálky, ozvalo se zaklepání na dveře; sluha mu přišel říct, že si s ním přeje mluvit vrchní hajný. Dorian se zamračil a kousl se do rtu. „Ať vejde!“ zamručel po krátkém váhání.

Sotva ten muž vstoupil, vytáhl Dorian ze zásuvky šekovou knížku a rozevřel ji.

„Přicházíte patrně kvůli té nešťastné dopolední nehodě, vidíte, Thornto-ne?“ pravil a zvedl pero.

„Ano, pane,“ odvětil hajný.

„Byl ten ubožák ženat? Záviseli na něm nějakí lidé?“ ptal se Dorian a tvářil se znuděně. „Jestli ano, nerad bych, aby teď strádali, a pošlu jim jakoukoli částku, které by podle vašeho mínění bylo třeba.“

„Jenže my nevíme, kdo to je, pane. Proto právě jsem si dovolil k vám zajít.“

„Že nevíte, kdo to je?“ řekl lhostejně Dorian. „Jak to? Copak nepatřil k vašim lidem?“

„Ne, pane. Jakživ jsem ho neviděl. Připadá mi jako námořník, pane.“

Dorianovi vypadlo pero z ruky a měl pocit, jako by mu najednou přestalo tlouct srdce. „Námořník?“ vykřikl. „Námořník, povídáte?“

„Ano, pane. Vypadá jako nějaký námořník. Má tetování na obou pažích a takové věci.“

„Nic jste u něho nenašli?“ pravil Dorian, nakláníje se vpřed a dívaje se na muže ohromenýma očima. „Nic, co by prozradilo, jak se jmenoval?“

„Nějaké peníze, pane – ne moc – a šestiranný revolver. Nikde žádné jméno. Vypadá slušně, ale tak trochu drsně. Asi námořník, řekli jsme si.“

Dorian vyskočil. Myslí se mu mihla strašná naděje. Zběsile se jí chopil. „Kde je jeho tělo?“ zvolal. „Rychle! Musím je ihned vidět.“

„Leží v jedné prázdné stáji v hospodářských budovách, pane. Lidi nemají rádi takové věci ve stavení. Říkají, že mrtvola přináší neštěstí.“

„Tak v hospodářských budovách! Hned tam jděte a čekejte na mě. Řekněte některému čeledínovi, ať mi přivede koně. Ne. Nic takového. Zajdu si do konírny sám. To bude kratší.“

Ani ne za čtvrt hodiny řítil se Dorian na koni dlouhou ale jí. Ujížděl, jak nejrychleji mohl. Zdálo se mu, že stromy se ženou mimo něj v přízračném procesí a divoké stíny že se mu vrhají přes cestu. Jednou klisna uskočila před bílými sloupy vrat a málem ho shodila. Švihl ji bičíkem přes krk. Razila si cestu šerem jako šíp. Od kopyt jí odletovalo kamení.

Konečně dorazil Dorian k hospodářským budovám. Na dvoře lelkovali dva muži. Seskočil ze sedla a jednomu z těch mužů hodil otěže. V nejbližší stáji blikalo světlo. Cítil, že ten mrtvý leží tam, kvapil tedy k vratům a vztáhl ruku po závoře.

Tu se na okamžik zarazil; cítil, že stojí na prahu objevu, který bude buď strůjcem, nebo zkázou jeho života. Pak rozevřel dveře dokořán a vstoupil do stáje.

Ve vzdáleném koutě leželo na hromadě pytlůvino tělo mrtvého muže v hrubé košili a modrých kalhotách. Přes obličej měl strakatý kapesník. Vedle něho prskala laciná svíčka, zastrčená do láhve.

Dorian Gray se otrásl. Uvědomil si, že nedokáže zvednout vlastní rukou kapesník, a zavolal si jednoho z čeledínů.

„Zvedněte mu to s obličejem. Chci se na něj podívat,“ řekl, svíraje pažení dveří, aby neupadl.

Když čeledín uposlechl, Dorian se o krok přiblížil. Ze rtů se mu vydral radostný výkřik. Muž, který byl zastřelen v houštině, je James Vane!

Stál tu několik minut a díval se na mrtvého. Když pak jel domů, měl oči plné slz, protože věděl, že je zachráněn.

KAPITOLA 19.

„Neříkejte mi, že se chcete polepšit, to je nesmysl,“ zvolal lord Henry, smáčeje bílé prsty v rudé měděné misce, naplněné růžovou vodičkou. „Vždyt jste naprosto dokonalý. Prosím vás, nebuďte jiný.“

Dorian Gray zavrtěl hlavou. „Ne, Harry, spáchal jsem v životě příliš mnoho hrozného. Nehodlám v tom pokračovat. Už včera jsem začal s dobrými skutky.“

„Kde jste byl včera?“

„Na venkově, Harry. Byl jsem docela sám v jedné hospůdce.“

„Můj drahý hochu,“ řekl lord Henry s úsměvem- „na venkově dokáže být dobrý kdekdo. Tam nejsou žádná pokušení. Proto také jsou lidé, kteří nežijí v městech, tak dočista necivilizovaní. K civilizaci nelze v žádném případě dospět snadno. Jsou jen dvě možnosti, jak jí dosáhnout; buď kultivovaností, nebo zkažeností. Venkovští lidé nemají příležitost ani k tomu, ani k onomu, a tak zakrňují.“

„Kultivovanost a zkaženost,“ opakoval Dorian. „Obojí jsem poznal.“

A teď mi připadá strašné, že by se ty dvě vlastnosti mohly vyskytovat pohromadě. Našel jsem totiž ideál, Harry. Hodlám se změnit. Myslím, že

jsem se už změnil.“

„Ještě jste mi neprozradil, jakýý byl ten váš dobrý skutek. Či jste říkal, že jste jich vykonal víc než jeden?“ ptal se jeho společník, když si navršil na talíř malou karmínovou pyramidu zralých jahod a posněžil je bílým cukrem z dirkované lžičky lasturovitého tvaru.

„Vám to mohu vyprávět, Harry. Nikomu jinému bych to vyprávět nemohl. Někoho jsem ušetřil. Zní to domýšlivé, ale vy chápete, jak to myslím. Byla tuze krásná a podivuhodně podobná Sibyle Vaneové. To mě k ní, myslím, poprvé přivábilo. Pamatujete se přece na Sibylu, vidíte? Jak se to už zdá dávno! Nu, Hetty není ovšem z našich kruhů. Je to prosté vesnické děvčátko. Ale já ji měl doopravdy rád. Víím docela jistě, že jsem ji měl rád. Po celý ten podivuhodný květen, který letos máme, jsem za ní dvakrát až třikrát týdně dojížděl. Včera jsem se s ní setkal v malém

ovocném sadě. Do vlasů jí pořád padaly jabloňové plátky a ona se smála. Dnes ráno za úsvitu jsme spolu měli utéci. A já se najednou rozhodl, že od ní odejdu, dokud je to pořád takový kvítek, jako když jsem ji našel.“

„A ten citový zážitek byl pro vás tak nový, že vás vzrušil jako skutečná rozkoš, Doriane, to si dovedu představit,“ přerušil ho lord Henry. „Ale mohu tu idylku dovyprávět za vás. Dal jste jí dobrou radu a zlomil jste jí srdce. A tím jste zahájil svou nápravu.“

„Vy jste hrozný člověk, Harry! Nesmíte říkat takovéhle příšerné věci. Hetty nemá zlomené srdce. Ovšemže plakala a tak podobně. Ale není poznamenána žádným zneuctěním. Může žít dál, jako Perdita, v té své zahrádce plné máty a měsíčku.“

„A plakat pro nevěrného Florizela,“ řekl lord Henry se smíchem, pohodlně se usazuje v židli. „Můj drahý Doriane, vy máte pozoruhodně dětinské nápady. Copak si myslíte, že teď se to děvče ještě někdy spokojí s někým ze své společenské vrstvy? Jednoho dne ji patrně provdají za nějakého surového povozníka nebo rozšklebeného pacholka. Jenže to, že se setkala s vámi a milovala vás, ji naučí opovrhovat vlastním manželem, a bude nešťastná. Nemohu říct, že bych se z mravního hlediska nějak zvlášť příznivě díval na to vaše veliké sebezapření. I na první pokus je to ubohé. Ostatně, jak můžete vědět, že právě teď nepluje Hetty v nějakém hvězdami ozářeném mlýnském náhonu, obklopena něžnými lekníny jako Ofélie?“

„Tohle nesnáším, Harry. Nejdřív se všemu vysmíváte a pak naznačujete nejvážnější tragédie. Teď mě mrzí, že jsem vám to vyprávěl. Je mi úplně jedno, co vy tomu říkáte. Víím, že jsem jednal správně. Chudák Hetty! Když jsem dnes ráno jel kolem jejich statku, zahlédl jsem její bílou tvář v okně, vypadala jako snítka jasmínu. Už o tom nemluvm a nesnažte se mě přesvědčit, že první dobrý skutek, který jsem po letech vykonal, první troška sebeobětování, jaké jsem vůbec okusil, je vlastně hřích. Chci být lepší. Budu lepší. Povídejte mi o sobě. Co se děje v Londýně? Řadu dní jsem už nebyl v klubu.“

„Lidé pořád přetřásají zmizení chudáka Basila.“ „Byl bych myslel, že tohle je brzy omrzí,“ řekl Dorian s lehkým zamračením a nalil si trochu vína.

„Můj drahý hochu, vždyť se o tom mluví teprve šest neděl, a britská veřejnost by nevydržela takové duševní vypětí, aby měnila náměty hovorů víckrát než jednou za tři měsíce. I tak měla v poslední době veliké štěstí. Byl tu můj rozvod a pak sebevražda Alana Campbella. A teď záhadné zmizení umělce. Scotland Yard vytrvale tvrdí, že ten muž v šedivém ulstru,

který odjel devátého listopadu půlnočním vlakem do Paříže, byl chudák Basil, ale francouzská policie prohlašuje, že Basil vůbec do Paříže nedorazil. Asi tak do čtrnácti dnů se patrně dozvíme, že ho viděli v San Francisku. Je to zvláštní, ale o každém, kdo zmizí, se říká, že ho viděli v San Francisku. To musí být rozkošné město a musí mít všechnu přitažlivost onoho světa.“

„Co vy myslíte, že se stalo s Basilem?“ ptal se Dorian, zvedaje svou číši burgundského proti světlu a podivuje se v duchu, že o tom dokáže hovořit tak klidně.

„Nemám ani nejmenší tušení. Jestli si Basil vzal do hlavy, že se bude schovávat, mně po tom nic není. Jestli je mrtev, nechci na něho myslet. Smrt je to jediné, co mě vždycky děsí. Nenávidím ji.“

„Proč?“ řekl unaveně mladý muž.

„Protože,“ pravil lord Henry, zvedaje si k nosu zlaté mřížkování otevřené krabičky s vonnou solí, „dnes může člověk přežít všechno, jenom ne smrt. Smrt a vulgárnost, to jsou dvě jediné skutečnosti devatenáctého století, které nelze oddiskutovat. Vypijme si kávu v hudebním salónku, Doriane. Musíte mi zahrát Chopina. Muž, s kterým utekla moje žena, hrál Chopina znamenitě. Chudinka Victoria! Měl jsem ji moc rád. Bez ní je v domě dost pusto. Manželství je ovšem jenom návyk, špatný návyk. Jenomže člověk lituje i ztráty svých nejhorších návyků. Ba, po těch se mu stýská snad nejvíc. Vždyť jsou tak podstatnou součástí vlastní osobnosti!“

Dorian neřekl nic, vstal od stolu a šel do vedlejšího pokoje. Tam usedl k pianu a tčkal prsty po bílé a černé slonovině kláves. Když byla přinesena káva, přestal hrát, pohlédlna lorda Henryho a pravil: „Napadlo vás někdy, Harry, že byt Basil třeba zavražděn?“

Lord Henry zívá. „Basil byl velmi oblíben a vždycky nosil laciné hodinky. Tak proč by ho byl někdo zavraždil? Nebyl dost chytrý, aby měl nepřátele. Měl ovšem podivuhodný malířský talent. Ale člověk může malovat jako Velázquez, a přitom být hloupý až hrůza. A Basil byl ve skutečnosti dost hloupý. Jen jednou probudil můj zájem, a to když mi před lety vyprávěl, jak bezúzdne vás zbožňuje a že jste převládajícím motivem jeho umění.“

„Já jsem měl Basila velmi rád,“ řekl Dorian a v hlase mu zazněl smutek. „Ale copak se neříká mezi lidmi, že byl zavražděn?“

„No, některé noviny to říkají. Ale mně se to vůbec nezdá pravděpodobné. Víím, že jsou v Paříži hrozná místa, ale Basil nepatřil k

lidem, kteří tam chodí. Nebylo v něm ani trochu zvědavosti. To byla jeho největší chyba.“

„Co byste řekl, Harry, kdybych se Vám přiznal, že jsem Basila zavraždil já?“ řekl mladší muž. A zahleděl se po těch slovech napjatě na lorda Henryho.

„Řekl bych, kamaráde, že se nutíte do role, která vám nesedí. Každý zločin je vulgární, stejně jako každá vulgárnost je zločin. Spáchat vraždu, k tomu vy nemáte předpoklady, Doriane. Je mi líto, jestli tímhle tvrzením zraňuji vaši ješitnost, ale ujišťuji vás, že je to pravda. Zločin patří výhradně k nižším vrstvám. Já je za to ani v nejmenším nekárám. Dovedu si představit, že zločin pro ně znamená to, co pro nás znamená umění, prostě způsob, jak si opatřit neobyčejné vzrušení.“

„Způsob, jak si opatřit vzrušení? Tak vy si myslíte, že člověk, který jednou spáchal vraždu, může se třeba téhož zločinu dopustit znovu? To mi neříkejte.“

„Ach, cokoli se změní v rozkoš, když to děláme příliš často,“ zvolal se smíchem lord Henry. „To je jedno z nejzávažnějších tajemství života. Řekl bych však, že vražda je vždycky přehmat. Člověk by nikdy neměl dělat nic, o čem nemůže rozprávět po večeři. Ale nestarejme se už o chudáka Basila! Rád bych uvěřil, že vážně skončil tak romanticky, jak naznačujete; ale nemohu tomu uvěřit. Nejspíš vypadl z nějakého omnibusu do Seiny a průvodčí ten skandál ututlal. Ano, takový konec si u něho dovedu představit. Vidím ho, jak teď leží na zádech na dně té kalně zelené vody, nad ním plují lodi s nákladem a ve vlasech se mu zachycují dlouhé vodní řasy. Víte, nemyslím, že by byl ještě vytvořil víc dobrých věcí. V posledních deseti letech to šlo s jeho malováním hodně z kopce.“

Dorian zhluboka vydechl a lord Henry přešel přes pokoj a začal hladit po hlavičce zvláštního javánského papouška; byl to veliký pták s šedým peřím a růžovým chocholem i ocasem a pohupoval se na bambusovém bidélku. Když se ho ty pěstěné prsty dotkly, spustil bílá, korovitě vrásčitá víčka přes černé, jakoby skleněné oči a začal se kolébat dopředu a dozadu.

„Ano,“ pokračoval Henry, obraceje se a vytahuje z kapsy kapesník, „s jeho malováním to šlo tuze z kopce. Jako by bylo něco ztratilo. Ztratilo ideál. Když jste vy dva přestali být velkými přáteli, on přestal být velkým umělcem. Co vás vlastně rozloučilo? Asi vás nudil. Jestli to bylo takhle, pak vám nikdy neodpustil. Takoví bývají nudní lidé. Mimochodem, co se stalo s tím podivuhodným portrétem, který vám namaloval? Myslím, že jsem ho od té chvíle, kdy ho dokončil, už jakživ neviděl. Aha, už si

vzpomínám; říkal jste mi před lety, že jste ho poslal do Selby a že ho cestou někam zašantročili nebo ukradli. Nikdy jste ho nedostal zpátky? To je škoda. Bylo to opravdu mistrovské dílo. Pamatuji se, že jsem je chtěl koupit. Škoda, že jsem to neudělal. Bylo z nejlepšího Basilova údobí. Pak už představovala jeho práce jenom tu pozoruhodnou směs špatné malby a dobrých úmyslů, jaká dává člověku vždycky právo na titul reprezentativního britského umělce. Pátral jste po tom obraze inzerátem? To jste měl.“

„Už ani nevím,“ řekl Dorian. „Asi ano. Ale já ho vlastně neměl nikdy rád. Lituji, že jsem Basilovi tehdy stál modelem. Vzpomínám na ten portrét s odporem. Proč o něm mluvíte? Připomínal mi ty zvláštní verše z jedné hry – z Hamleta tuším. Jak jenom zněly? ... jako obraz zármutku, tvář bez srdce. Ano, takový byl ten obraz.“

Lord Henry se zasmál. „Když člověk bere život umělecky, je jeho srdcem mozek,“ odpověděl a sklesl do lenošky.

Dorian Gray potřásl hlavou a vyloudil z piana několik měkkých akordů. „Jako obraz zármutku,“ opakoval, „tvář bez srdce.“

Starší muž se v lenošce opřel zády a hleděl na něho přivřenýma očima. „Mimochodem, Doriane,“ řekl po chvilce ticha, „jak to vlastně prospěje člověku, když celý svět získá, a na duši – jak zní ten citát? -. a na duši škodu utrpí?“

Hudba skončila disharmonií a Dorian sebou trhl a vytřeštil na přítele oči. „Proč se mne na to ptáte, Harry?“

„Zeptal jsem se na to, kamaráde,“ řekl lord Henry, zvedaje udivené obočí, „protože jsem se domníval, že mi na to můžete odpovědět. Jenom proto. Minulou neděli jsem kráčel Hyde Parkem a nedaleko Marble Arch stál hlouček ošuměle vyhlížejících lidí, kteří naslouchali jakémusi obyčejnému pouličnímu kazateli. Když jsem šel kolem, zaslechl jsem, jak se ten ječící člověk zrovna na tohle ptá svých posluchačů. Působilo to na mě dost dramaticky. Londýn je velmi bohatý na takovéhle prapodivné dojmy. Deštivá neděle, nerudný křesťan v gumáku, kroužek chorobně bílých tváří pod děravou střešou kapajících deštníků a taková podivuhodná věta, vypálená do vzduchu z vriskajících hysterických rtů – svým způsobem to bylo tuze pěkné, docela sugestivní. Napadlo mě, že bych měl tomu prorokovi říct, že duši má umění, a nikoli člověk. Ale asi by mi byl bohužel nerozuměl.“

„Nemluvte tak, Harry. Duše, to je strašlivá skutečnost. Dá se koupit,

prodat, směnít. Dá se zahubit, nebo povznést k dokonalosti. Každý z nás má v sobě duši. Vím to.“

„A jste si tím docela jist, Doriane?“

„Docela.“

„Pak je to jistě pouhá iluze. Nic z toho, o čem jsme naprosto přesvědčeni, není nikdy pravda. To je neštěstí víry a lekce lásek. Tváříte se zamyšleně. Nebuďte tak vážný! Co je vám nebo mně do pověr těchto dob? Ne, my jsme se zřekli víry v duši. Zahrajte mi něco. Zahrajte mi nějaké nokturno, Doriane, a tiše mi při tom vypravujte, jak jste si uchoval mládí. Musíte znát nějaké tajemství. Jsem jen o deset let starší než vy, a už mám vrásky a jsem sešlý a žlutý. Vy jste opravdu podivuhodný člověk, Doriane. Jakživ jste nevypadal tak kouzelně jako dnešní noci. Připomínáte mi ten den, kdy jsem vás viděl poprvé. Byl jste dost neukázněný, velmi ostýchavý a naprosto výjimečný. Změnil jste se od té doby, ovšem, ale nikoli co do vzhledu. Přál bych si, abyste mi prozradil to své tajemství. Abych mohl získat zpátky mládí, udělal bych všechno na světě, jen kdybych nemusel cvičit, časně vstávat a chovat se důstojně. Mládí! Tomu se nevyrovná pranic. Jaký nesmysl mluvit o nevědomosti mládí! Jediní lidé, jejichž názorům teď naslouchám s úctou., jsou lidé mnohem mladší než já. Mám dojem, že jdou přede mnou. Život jim zjevil své nejnovější divy. Pokud jde o starce, těm vždycky odporuji. To dělám ze zásady. Když se jich zeptáte, jaký názor mají na něco, co se přihodilo včera, slavnostně pronesou názory běžné v roce osmnáct set dvacet, kdy lidé nosili vysoké nákrčníky, všemu věřili a naprosto nic nevěděli. To je líbezné, to, co hrajete! Rád bych věděl, jestli to Chopin opravdu skládal na ostrově Mallorca, když mu kolem vily kvílelo moře a na oknech se rozstříkovala slaná pěna. Je to nádherně romantické. Jaké je to požehnání, že ještě máme jedno umění, které nic nenapodobuje. Nepřestávejte hrát. Potřebuji dnes hudbu. Představuji si, že jste mladý Apollo a já že jsem Marsyas, který vám naslouchá. I já mám své smutky, Doriane, o nichž ani vy nic nevíte, Tragédie stáří není v tom, že je člověk starý, ale v tom, že je mladý. Někdy jsem tak upřímný, že mě to až ohromuje. Ach, Doriane, vy jste tak šťastný! Vy máte tak báječný život! Ze všeho jste se zhluboka napil. Vylisoval jste si hrozny přímo v ústech. Nic vám nezůstalo skryto. A všechno to pro vás neznamenalo víc než zvuky hudby. Neponičilo vás to. Stále jste to vy.“

„Už to nejsem já, Harry.“

„Ale ano, jste to vy. Rád bych věděl, jaký bude váš další život. Nezkazte si ho odříkáním. Zatím jste vzorně dokonalý. Nic z té dokonalosti

neubírejte. Teď jste naprosto bez kazu. Nemusíte vrtět hlavou, víte sám, že jste bez kazu. Ostatně, neklamte se, Doriane. Život se nedá řídit vůlí nebo předsevzetími. Život je otázka nervů, žilek a ponenáhlu budovaných komůrek, v nichž se ukrývá myšlenka a sní vašeň. Můžete si nakrásně představovat, že jste v bezpečí, a myslet si, že jste silný. Ale náhodný barevný odstín v pokoji nebo na jitrním nebi, zvláštní voňavka, kterou jste kdysi miloval a jež vyvolává prchavé vzpomínky, řádek ze zapomenuté básně, na který jste znova narazil, pár taktů z melodie, kterou už dávno nehrajete, – na takových věcech, to vám říkám, Doriane, závisí náš život. Kdesi o tom píše Browning; naše smysly si je pro nás vymýšlejí. Jsou chvíle, kdy mě zčistajasna ovane svou vůní Hlas blanc, a já musím znovu prožít nejpodivnější měsíc svého života. Kéž bych si mohl vyměnit místo s vámi, Doriane! Svět na nás oba reptal, ale vás stále zbožňuje. A stále vás bude zbožňovat. Jste symbolem toho, co tato doba hledá a co, jak se obává, našla. Jsem tak rád, že jste nikdy nic nevykonal, že jste jakživ nevytesal žádnou sochu, nenamaloval žádný obraz, že jste nevytvořil nic mimo okruh svého nitra. Vaším uměním je život. Sám sebe jste zhudebnil. Vašimi sonety jsou vaše dny.“

Dorian vstal od pianu a prohrábl si rukou vlasy. „Ano, mám báječný život,“ zašeptal, „ale už tak žít nebudu, Harry. A nesmíte mi skládat ty své přemrštěné poklony. Vždyť o mně nevíte všechno. Kdybyste to věděl, myslím, že i vy byste se ode mne odvrátil. Vy se tomu smějete. Nesmějte se!“

„Proč jste přestal hrát, Doriane? Vraťte se k pianu a zahrajte mi ještě jednou to nokturno. Podívejte se na tu medově zbarvenou lunu, jež visí v temném vzduchu. Čeká, abyste ji očaroval, a když budete hrát, sestoupí blíž k zemi. Nechcete? Pojdme tedy do klubu. Dnes je rozkošný večer a musíme ho rozkošně zakončit. U ‚Whitea‘ je někdo, kdo si nesmírně přeje vás poznat, – mladý lord Poole, nejstarší syn Bournemouthův. Napodobuje už vaše vázanky a prosil mě, abych vám ho představil. Je tuze roztomilý a hodně mi připomíná vás.“

„To doufám ne,“ řekl Dorian se smutným pohledem. „Alc dneska jsem unaven, Harry. Nepůjdu už do klubu. Je skoro jedenáct, chci jít brzy spát.“

„Nechodte ještě. Jakživ jste nehrál tak dobře jako dnes večer. Ve vašem přednesu bylo cosi podivuhodného. Byl výrazově bohatší než kdy jindy.“

„To proto, že se hodlám polepšit,“ odvětil Dorian s úsměvem. „Už teď jsem trošku jiný.“

„Pro mě nemůžete být jiný, Doriane,“ řekl lord Henry. „My dva budeme vždy přáteli.“

„A přece jste mi kdysi otrávil duši jednou knihou. To bych vám neměl odpustit. Slibte mi, Harry, že tu knihu už nikdy nikomu nepůjčíte. Je škodlivá.“

„Vy začínáte opravdu moralizovat, drahý hochu. Brzy se budete chovat jako ti, co se obrátili na víru, a jako kazatelé Armády spásy a budete lidi varovat před všemi hříchy, kterých jste se sám už nabažil. To nedělejte, na to jste příliš půvabný. Nemá to ostatně žádný smysl. Vy a já jsme prostě to, co jsme, a budeme to, co budeme. A pokud jde o tu knihu otravující duše, nic takového neexistuje. Umění nemá na naše činy žádný vliv. Úplně rozkládá touhu po činnosti. Je velkolepě neplodné. Knihy, kterým svět říká nemorální, to jsou knihy, jež světu předvádějí jeho vlastní hanebnost. Toť vše. Ale o literatuře se bavit nebudeme. Přijďte ke mně zítra. Chci se v jedenáct trochu projet. Mohli bychom si vyjet spolu a potom vás vezmu na oběd k lady Branksomcové. Je to kouzelná žena a ráda by se s vámi poradila o nějakých gobelínech, které si chce koupit. Přijďte, prosím vás. Nebo půjdeme na oběd k naší malé vévodkyni? Říká, že vás teď ani nezahledne. Snad vás Gladys už neomr/cla? Myslel jsem si, že to tak dopadne. Její chytrý jazýček dovede jít na nervy. Nu, tak jako tak tu buďte v jedenáct.“

„Opravdu musím přijít, Harry?“

„Ovšem. V parku je teď přelíbezně. Myslím, že takhle nekvctly šeříky od toho roku, kdy jsem vás poznal.“

„Tak dobra, budu u vás v jedenáct,“ řekl Dorian. „Dobrou noc, Harry.“ Když došel ke dveřím, na okamžik zaváhal, jako by chtěl ještě něco říct. Potom si povzdychl a odešel.

KAPITOLA 20.

Byla líbezná noc, tak teplá, že si Dorian přehodil plášť přes ruku a dokonce si ani nezahalil krk hedvábným šálem. Když se loudal domů a kouřil cigaretu, minuli ho dva mladíci ve večerních úborech. Slyšel, jak jeden druhému šeptá: „To je Dorian Gray.“ Vzpomněl si, jak ho těšovalo, když si na něho lidé ukazovali, nebo na něho zevlovali, nebo si o něm povídali. Teď už je zvukem vlastního jména znechucen. Půvab té vesničky, kde poslední dobou tak často pobýval, byl především v tom, že ho tam nikdo neznal. Dívce, kterou zvalil, aby ho milovala, mnohokrát opakoval, že je chudý, a ona mu věřila. Jednou jí řekl, že je špatný člověk, a ona se mu vysmála a odpověděla, že špatní lidé jsou vždycky velmi staří a velmi oškliví. Jak se dovedla smát! Jako když zpívá drozd. A jak byla hezká v bavlněných šatech a s velikými širáky! Nic neznala, ale měla všechno, co on už ztratil.

Když přišel domů, zastal sluhu ještě vzhůru. Poslal ho spát, natáhl se na pohovku v knihovně a začal přemýšlet o leccems, co mu řekl lord Henry.

Je to vskutku pravda, že se člověk nikdy nemůže změnit? Cítil nezkrotnou touhu po neposkvrněné čistotě svého jinošství – po tom jinošství bílém jako růže, jak to kdysi řekl lord Henry. Věděl, že se pošpinil, že si mysl přesytil zkažeností a obraznost naplnil hrůzou; že měl na jiné špatný vliv a že mu to působilo strašné potěšení; že z životů, jež se setkaly s jeho životem, uvrhl do hanby právě ty nejbezúhonnější a nejslibnější. Ale což je to všechno neodčinitelné? Což mu nezbývá žádná naděje?

Bože, jak nestvůrný byl ten okamžik pýchy a žádostivosti, kdy se modlil, aby tíhu jeho dní nesl portrét a on aby si uchoval nezkalený lesk věčného mládí! To zavinilo celý jeho pád. Lépe by pro něho bylo, kdyby mu byl každý jeho hřích vynesl jistou a okamžitou odplatu. V trestu je očista. Nikoli „odpusť nám naše viny“, ale „stíhej nás za všechno zlé“, tak má znít modlitba člověka k nejvyšš spravedlivému Bohu.

Na stole stálo pozoruhodně vyřezávané zrcadlo, jež mu už před tolika lety daroval lord Henry, a kupidové s bílými údy se smáli na jeho rámu

jako za stará. Dorian je zvedl, stejně jako v oné hrůzné noci, kdy zpozoroval první změnu na osudném obraze, a divokýma zaslzenýma očima pohlédl do jeho lesklého štítu. Jednou dávno mu kdosi, kdo ho strašně miloval, napsal bláznivé psaní, končící modlářskými slovy: „Svět se změnil, vždyť vy jste stvořen ze slonoviny a ze zlata. Křivky vašich rtů přepisují dějiny.“ Ty věty se mu teď vynořily v paměti a znovu a znovu si je opakoval. Pak pocítil ke své krásné tváři odpor, mrštil zrcadlem o podlahu a rozdupal je podpatkem na stříbrné střepy. To vlastní krása ho přivedla do neštěstí, krása a mládí, které si vymodlil. Nebýt toho, mohl být jeho život bez poskvrny. U něho je krása stejně jen maska, mládí jen šalba. A co je i to nejlepší mládí? Zelený, nezralý čas, čas mělkých rozmarů a neduživých nápadů. Proč jen nosí jeho livrej? Vždyť mládí ho zkazilo.

Lépe je nemyslet na minulost. Tu nelze ničím změnit. Na sebe musí myslet, na svou budoucnost. Jamese Vanea skrývá bezejmenný hrob na hřbitově v Selby. Alan Campbell se jedné noci zastřelil ve své laboratoři, ale tajemství, které byl přinucen poznat, neprozradil. Všechn ten rozruch nad zmizením Basila Hallwarda brzy pomine. Vždyť už teď se ztrácí. Odtud mu vůbec nehrozí nebezpečí. Smrt Basila Hallwarda vlastně ani příliš netíží jeho mysl. Sužuje ho to živoucí umírání jeho duše. Basil namaloval portrét, který mu přinesl zmar. To malíři odpustit nemohl. Všechno zavinil ten portrét. Basil mu řekl nesnesitelné věci, ale on je přece trpělivě snesl. K té vraždě došlo jen v okamžitém šílenství. Co se Alana Campbella týče, to byla jeho věc, že spáchal sebevraždu. Sám se k tomu odhodlal. S tím nemá Dorian nic společného.

Nový život! To je jeho přání. Na ten čeká. A jistě ho už zahájil. Vždyť se bezesporu zachoval šetrně k jedné nevinné bytosti. A nikdy už nebude nevinnost uvádět v pokušení. Bude dobrý.

Když pomyslel na Hetty Mertonovou, napadlo ho, zda se portrét v zamčené místnosti nezměnil. Jistě už není tak hrozný jako dřív. A kdyby teď žil Dorian čistým životem, snad by mohl z té tváře vypudit všechny známky zlých vášní. Snad už teď jsou ty známky zla ty tam. Půjde se podívat.

Zvedl se stolu lampu a plížil se nahoru. Když odstraňoval z dveří závoru, mihl se mu podivuhodně mladistvou tváří radostný úsměv a na okamžik mu setrval na rtech. Ano, bude dobrý, a ta ohydná věc, kterou kdysi ukryl, mu přestane nahánět hrůzu. Měl pocit, jako by už teď byl zbaven toho břemene.

Klidně vešel dovnitř, zamkl za sebou, jak měl ve zvyku, a stáhl s

portrétu purpurový závěs. Z úst se mu vydral bolestný a rozhořčený výkřik. Neviděl žádnou změnu, až na to, že oči se teď dívaly zchytrale a kolem úst se křivila vráska pokrytectví. Obraz byl stále odporný – ba, možno-li, odpornější než dřív – a šarlatové krůpěje, jimiž byla potřísněna ruka, mu připadaly jasnější a podobnější krvi právě prolité. Pak se zachvěl. Což vykonal svůj jediný dobrý skutek opravdu jen z ješitnosti? Či z dychtivosti po neznámém vzrušení, jak s posměšným smíchem nadhodil lord Henry?

Či z té vášnivé touhy zahrát si nějakou roli, z touhy, jaká nás někdy přiměje k činům ušlechtilejším, než jsme sami? Či snad ze všech těchto pohnutek? A proč je ta rudá skvrna větší, než byla? Zdá se, že se rozlezla po svrastělých prstech jako nějaká hrozná choroba. I na namalovaných nohou je krev, jako by tam byla skapala, dokonce je i na ruce, která nesvírala nůž! Má se přiznat? Znamená to, že se má přiznat? Udat se a dát se poslat na smrt? Zasmál se. To je obludný nápad. Ostatně, i kdyby se ke všemu přiznal, kdo by mu uvěřil? Po zavražděném není nikde ani stopy. Všechno, co mu patřilo, je zničeno. Sám přece spálil, co bylo dole. Řeklo by se prostě, že zešilel. A kdyby na té historce trval, někam by ho zavřeli... A přece je jeho povinností všechno doznat, nést veřejné zneuctění a veřejně se kát. Je přece Bůh a ten vyzývá lidi, aby se vyznali ze svých hříchů nejen nebi, ale i zemi. Nic z toho, co by mohl udělat, ho neočistí, dokud se nevyzná ze svých hříchů. Ze svých hříchů? Pokrčil rameny. Smrt Basila Hallwarda mu nepřipadala tak závažná. Myslil na Hetty Mertonovou. Vždyť je nespravedlivé to zrcadlo duše, do kterého hledí! Ješitnost? Zvědavost? Pokrytectví? Což v tom jeho sebezapření nebylo nic víc? Jistě v něm bylo víc. Domnívá se aspoň, že bylo. Ale kdo ví...? Ne. Nic víc v něm nebylo. Jen z ješitnosti se k té dívce zachoval tak šetrně. Jen z pokrytectví si nasadil masku dobroty. Jen ze zvědavosti zkoušel, jak chutná odříkání. Teď to vidí jasně.

Ale ta vražda – cožpak se mu bude celý život věšet na paty? Stále má na něm ležet tíha jeho minulosti? Či se má opravdu přiznat? Nikdy! Svědčí proti němu jen jediný nepatrný důkaz. Ta malba – to je svědectví. Zničí ji! Proč ji tu vlastně nechal tak dlouho? Kdysi mu působilo rozkoš pozorovat ji, jak se mění a stárne. Poslední dobou už takovou rozkoš nepocituje. V noci kvůli tomu plátnu často bdí. A když není doma, mívá hrůzu, aby je nespátřily cizí oči. Vneslo zádumčivost do jeho zálib. Pouhá vzpomínka na ně mu zničila mnohý okamžik radosti. Chová se k němu jako svědomí. Ano, je to jeho svědomí. Zničí je.

Rozhlédl se a uzřel nůž, kterým probodl Basila Hallwarda. Mnohokrát už ho čistil, až na něm nezbyla ani poskrvinka. Třpytil se a leskl. Tak jako zahubil malíře, zahubí teď malířovo dílo a vše, co to dílo znamená. Zahubí minulost, a až bude minulost mrtvá, on bude volný. Zahubí ten obludný život duše, a bez jeho ohavných výstrah on bude žít v klidu. Uchopil nůž a probodl jím obraz.

Bylo slyšet výkřik a zadunění. Ve výkřiku zazněl takový děs ze smrti, že sluhové se s leknutím probudili a vyklouzli ze svých pokojů. Dva páni, kráčející dole po náměstí, se zastavili a zvedli oči k tomu velkému domu.

Pak šli dál, dokud nepotkali policistu, a vrátili se s ním. Policista několikrát zazvonil, ale nikdo nepřišel otevřít. Až na světlo v jednom z nejhořejších oken bylo v celém domě tma. Po chvíli strážník odešel, postavil se do sousedního portálu a vyčkával.

„Čí je to dům, konstáble?“ ptal se starší z pánů.

„Pana Doriana Graye, pane,“ odvětil policista.

Páni se na sebe podívali, ušklíbli se a vykročili. Jeden z nich byl strýc sira Henryho Ashtona.

Uvnitř v domě, v křídle pro personál, hovořili spolu tichým šepotem polooblečení sluhové. Stará paní Leafová plakala a lomila rukama. Francis byl smrtelně bledý.

Asi po čtvrt hodině si přibrali kočího a jednoho lokaje a kradli se nahoru. Zaklepali, ale neozvala se žádná odpověď. Zavolali. Všude bylo ticho. Nakonec, po marných pokusech vypáčit dveře, vylezli na střechu a spustili se na balkón. Dveře lehce povolily; zástrčky na nich byly už staré.

Když vstoupili do místnosti, spatřili na stěně skvostný portrét svého pána, jak ho naposled viděli, se vši tou podivuhodnou nádherou jeho mladosti a krásy. Na podlaze ležel mrtvý muž ve večerním úboru a s nožem v srdci. Byl povadlý, vrásčitý a měl odporný obličej. Teprve když si prohlédli jeho prsteny, poznali, kdo to je.

WebLitera.com

All books published on this website are public domain books.

They are not copyrighted in the United States and across european countries.

If you live elsewhere check the laws of your country before reading books.